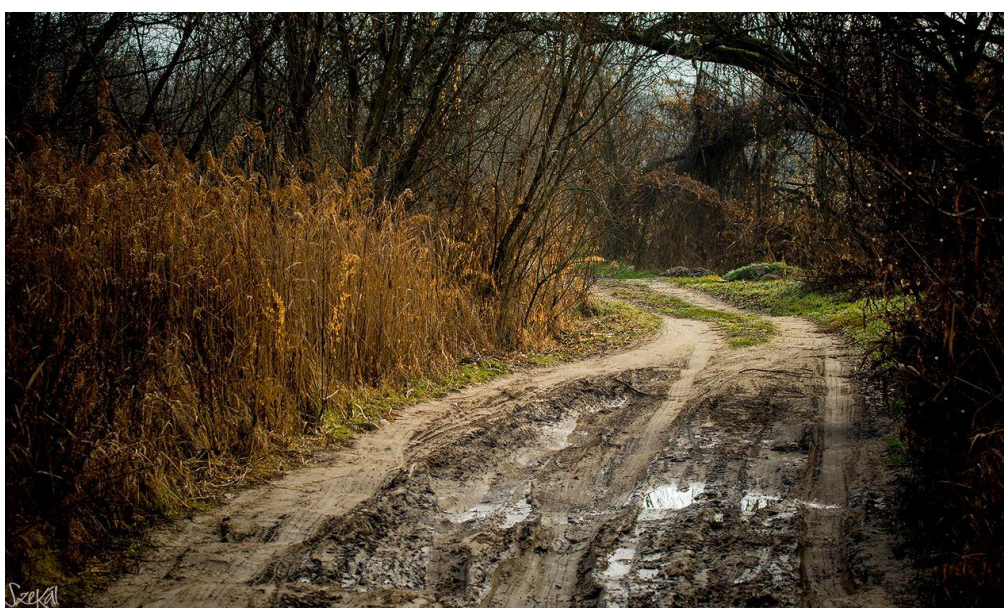

Pintér István

Merre menjünk?

fakultatív hittankönyv

PILISVÖRÖSVÁR, 2016

ELŐSZÓ

Az egyházak tipikusan evilági jelenségek. „Létjogosultságukat” a közvetlen istenkapcsolat hiánya adja, annak térierőszerű megléte esetén teljesen felesleges szervezetek lennének [1]. Valójában így is azok, mert Isten uralma (hatása) közvetett módon nem terjed. A felkentséget biztosító tudást [2] senkinek se lehet tölcserrel beletölteni a fejébe. Kézrátétel-lel lehetetlen tovább adni azt a szellemi fáradozásokkal megteremtett „közeget”, amelyet jobb híján Pneumának nevezünk. Jézus jelképes cselekedete azt sugallja: bennem van szent Lélek, legyen hát bennetek is ! [3]. Erre a tudatállapatra azonban csak úgy lehet eljutni, ahogy az egykori názáreti építőmester [4]. A Valóság kizárólag azok előtt tárul fel, akik éheznek és szomjazzák az igazságot [5].

Az egyház a kérdező-kereső ember viszonylatában se kap szerepet. A hittételekkel megmerevített vallási szervezetek gátolják az egyén megvilágosodását, ezért ördögi intézményeknek minősülnek. Közvetlen istenkapcsolatra csupán a formális tekintélyek megke-rülésével lehet szert tenni, legjobb, ha a galambokhoz hasonlóan egyszerűen átrepülünk felettük [6]. Az Atyától távolra plántált (az egyén agytekervényein kívülre ültetett és kol-lektív módon művelt) szőlőtövet amúgy is gyökerestől ki fogják tépni [7].

Jézus eklézsiája hierarchiát nem tűrő, személyenkénti „egyház”, mely a logika kő-szkláján áll. Ez a hegyre épült városra hasonlító, vagyis eltakarhatatlan és megingatha-tatlan szövetség maga a működő és demonstrálható közvetlen istenkapcsolat [8]. A fari-zeusok azon döbbentek meg, hogy ezt a lelki- vagy tudatállapotot a jelek szerint bárki (a vándorprédikátor állítása szerint akár nők is) bárhol és bármikor létrehozhatja, külö-nösebb előképzettség nélkül [9]. Az egyetemes papság feleslegessé teszi az állítólagos köz-vetítőket, ami nem azt jelenti, hogy a Mester nélkül is boldogulhatunk [10].

A „királyság” kihasználható lehetőségként van jelen a homo sapiensben [11], azaz a hústestbe zárt, jobb sorsra érdemes (praeexistens) Lélekben. Ez a csodás átlényegülés ugyanakkor az egyetlen esélyünk is, mely folyamatosan veszélyben forog, mert e világon minden arra ösztönöz bennünket, hogy a széles úton járjunk [12], s az egyház is ama jó szándékból kikövezettet ajánlgatja. A vallási szervezetek fő feladata tudniillik a Fiú-aspiránsok likvidálása. A már Útnak indult keresőket azonban őrangyalok védelmezik [13], és személyre szabott kinyilatkoztatás-morzsákkal etetik. Ez az igazi mammon teszi lehetővé számukra, hogy megértsék a mennybéli Dolgokat. Könyvünkben olyan esemé-nyeket tekintünk át, amelyek látszólag kronologikus sorrendben követik egymást, ám nem igazolják az üdvtörténet evolúciószerű kontinuitását.

[1] Bővebben: A *szűk kapu*, 43 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[2] Lk 4,18a; Jn 3,11–3 mennyből alászállás = az Abszolútum tulajdonságaiból való kiindulás.

[3] Jn 20,22

[4] Lk 22,29; Jn 17,18–9; Tm 1., 26., 93., 95. (Mt 7,7–8; Lk 11,9–10)

[5] Tm 70., Lk 6,21; 18,7–8 Az „igazságszolgáltatás” a Valóság felfedése !

[6] Tm 38., 103., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[7] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1–8; Isz 109/53

[8] Tm 27., 31., Mt 5,14; Jn 12,19

[9] Jn 7,15; 11,46–8; 12,19; Tm 115.

[10] Mt 23,8–12; Jn 15,1–8

[11] Tm 2., 71., Lk 17,21

[12] Mt 7,13–4

[13] Tm 89., Mt 18,10–4; Lk 12,8–9; 16,9–12; Jn 1,51; 3,11–2

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
Bevezetés	4
Ég és föld elmúlik	6
Lenni vagy nem lenni	7
Szellemben és igazságban	8
Mi a teendő ?	9
Időszámításunk kezdete	10
„Akkor” és „ha”	12
Homousion vagy homoiusion	14
Ha közös a nevező	17
Bűn az élet	19
A tisztító tűz	21
És hol marad a Gondviselés ?	23
Szabadulni és szabadítani	24
A világ nem elég !	25
Életre–halálra	27
Ne álljatok ellen ?	30
Küldetése volt	31
De újra eljő...	33
Amit nem az Atya ültetett...	36
...azt ki fogják tépni !	38
A rosszban vesztegelve	39
M E L L É K L E T E K	
Hitetlenek dicsérete	41
A kínos egyenlet	58
Néhány szög a koporsóba	63
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	70
<i>A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban</i>	71

B E V E Z E T É S

A közvetlen istenkapcsolat megteremtése, itt a Földön, jelenleg csak az ember viszonylatában realizálható. A homo sapiens észbeli képességei elérik az önrendelkezés szintjét, ami nem tévesztendő össze a „szabad akarat” gyakorlásával. Utóbbiról ugyanis kizárólag akkor beszélhetünk, ha az korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságával jár együtt [1]. *E kor istene, az éter birodalmának fejedelme* [2], azonban igen szűk mozgásteret biztosít nekünk, a saját jól felfogott érdekében. Ezt a keveset is csak azért adta, hogy ne az ember alatti világ „gépeihez” hasonlatosan vegetáljunk. Persze, így is kiszámíthatóak és befolyásolhatóak vagyunk, de a bábukkal való játszadozás azért nyújt egy kis izgalmat. Számára a dolog egyetlen rizikója az, hogy néhány öntudatra ébredő lélek [3] életre nemzheti igazi énjét, vagyis megismerheti magát [4]. A Pneumával kiegészült, s így tökéletessé vált (új) ember ráésmélhet praexistens létére, ettől kezdve pedig nem lehet levenni a sakktábláról. Aki istengyermekké avanszál, azt a mennyei Atya is Fiává fogadja [5].

Az Univerzumot materializmus hatja át, mert a „megvakított” szellem (az anyag) csak önmagát látja. Nincsen olyan érzékszerve, amellyel megragadhatná a Valóságot [6]. Ez a degradált szövet nem áll össze automatikusan értelmes lényekké [7], az ilyeneket, mint például az embert, a Másoló demiurgosz hozza létre [8]. Kreálmányai azonban nem szuverén létezők, mert eszük is csak akkor van, ha használják [9]. A hamis mammon tehát leginkább arra jó, hogy megszerezzük vele az igazit [10].

Mi sem természetesebb – s most a kaotikus Világegyetem természetére gondolok –, mint az, hogy a megvilágosodási folyamat elé akadályok gördülnek. Az ördögi Rendszer személytelen erői „csendben” teszik a dolgukat: a Gépezet jól bevált mechanizmusokkal operál. Kézi vezérlésre alig-alig van szükség, mert a tévhiteken alapuló ősképek [11], azaz a hagyományos felfogások, lelkületi gátakat képeznek.

Ezek közül a geocentrikus és emberközpontú szemlélet a legfélrevezetőbb. Amíg valaki ebből az alapállásból indítja gondolati röptéit, addig egészen biztosan elkerüli a Célt. A Törvény – mely a kollektív istenkapcsolat záloga –, csak a világnézet megváltozásával számolódik fel, ezért aztán tényleg könnyebb más felismerésre térni, mint a régi elképzeléseket korrigálni [12].

A tudat alatt áhitott közvetlen istenkapcsolat helyére a világ került. Teremtője ezzel a pótlékkal szűrja ki az ember lelki szemét. Ha ez az értő érzékszerv tiszta, egyszerű, keveretlen, vagyis homogén, akkor tulajdonosa képes teljesen megvilágosodni [13]. Ezért

[1] Bővebben lásd: *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[2] 2Kor 4,4; Efézus 2,1–2; Isz 157/117

[3] Tm 22., Lk 12,32; Jn 10,16; 17,20–3

[4] Tm 71.

[5] Tm 2., 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; 17,22–4

[6] Tm 16., 1Kor 2,9

[7] Ekkor Teilhard de Chardin-féle materializmusról beszélhetünk.

[8] Róla van szó a Jn 8,37–47 alatt!

[9] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[10] Lk 16,9–12; 18,7–8 (A „hit” = a bebocsátásban való bizonyosság, melyet a keresés igazol.)

[11] Tm 85., Zsk 47a; Fp 115.

[12] Mt 5,17–20; 11,12–5; Lk 16,16–7 Az „erőszakoskodás” szellemi erőfeszítéseket jelent.

A témát bővebben lásd *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[13] Tm 61., Mt 6,22–3; Jn 6,68; Isz 32/124,6

aztán az Ördög arra törekszik, hogy az egyén mindig megosztott lelkületű legyen. Amíg az Abszolútum mellett embertársait, az azok által létrehozott dolgokat és a természeti hátteret is isteníti, addig képtelen kitörni anyagba zuhantságából [1]. Az e három összetevőre bontható világ ugyanis minden részletében nélküli a Pneumát [2]. Jézus ez ellen a csak-test élettér ellen tett tanúságot, s nyilvános működésével le is bontotta a Sátán műveit [3].

Valójában ennél sokkal többet tett: a templommal együtt az egész Építményt lerombolta – persze a követői szemében [4]. Az ég és föld ugyanis (a homo sapiens vallásos világképe) csak a Fiú-aspiránsok fejében göngyölödik fel, a csordaszellemű hívek holtig várhatják a kollektív módon soha be nem köszöntő világvégét... Az Emberfi akkor fog másodszor – harmadszor és sokadszor – eljönni, ha akadnak olyanok, akik helyet foglalhatnak azokon a bársonyszékeken, amiket az Atya már el is készített a királyi lakomához. Ehhez az asztaltársasághoz azonban kizárólag az újjászületésre képes *kisded nyáj* tagjai tartozhatnak [5].

A sátáni teremtés koronája – a férfi. Ez az Ádám nem képes halhatatlan utódokat nemzeni, hiszen Pneuma hiányában ő maga is megízleli a halált [6]. Igazi férfinak a tökéletes ember bizonyul, mert örök életet tud nyújtani magához hasonló (kronológiai) utódainak. Elsőként az egykori názáreti építőmester gyűjtött fényt a sötétségben [7]. Fáklyáját úgy tudjuk stafétaként tovább vinni, ha megszerezzük a státusát.

Következetesen használt, maga-választotta neve egyértelműen istengyermeki helyzetére utal [8]. A rajta keresztül áradó dinamikus Erőből tehát akkor részesülhetünk, ha olyanok leszünk, mint ő [9]. Üldözni is azért fognak bennünket, mert *ugyanazt* a pozíciót töltjük be. *Ekkor és ezért* bármit kérhetünk és kaphatunk... Az oldáshoz és kötéshez szükséges felhatalmazást kizárólag a státusunk biztosíthatja. Közvetlen istenkapcsolat hiányában viszont nem tehetünk semmit – mi magunk is megbénítva várjuk majd a halált [10].

Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, tanuljunk hát tőle, az Írások sorai között olvasva !

[1] Barcza Barna kifejezése. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Tm 55., 81.

[3] Tm 55., 81., Jn 7,7; 17,9–16; 1Ján 3,8b

[4] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62

[5] Mt 19,28; 26,29 Jézus a Tizenkettő megvilágosodását akarta kibőjtölni ! (vö. Jn 16,22–3.)

[6] Tm 86.

[7] Tm 23., 32., 49., Lk 11,35–6; Jn 1,9–13

[8] pl. Mt 16,13

[9] Jézus az utolsó vacsorán erre a teljes hasonulásra szólított fel, szimbolikus módon.

[10] Tm 59., Mt 9,1–8

Ég és föld elmúlik

Szophoklész szerint az embernél semmi se csodálatosabb. Ez a kijelentés is azt mutatja, hogy a homo sapiens gyakorlatilag a saját nemét isteníti. A meggyőződéses és a „tulajdonképpen” materialista között alig van különbség. (Utóbbin a „földhöz ragadt” hívőket értem.) Az antropológus, a társadalomtudós és a természetbúvár szintén evilág fia, mert érdeklődésük geocentrikus és emberközpontú. A Jóistent ilyesmivel nem vádolhatjuk, legfeljebb abban az esetben, ha panteista Abszolútumként tekintünk rá. Az Örökkévaló, az (igazi) teremtetése, az (igazi) világa és (igazi) fiai orbitális pályáinkon kívüli valóságot képeznek. A *cimcum* elmélet megalkotója a közvetlen istenkapcsolat tényszerű hiányából vont le majdnem helyes következtetését [1]. Az Istent is magába foglaló Valóság tudniillik teljesen kitölti azt a teret, mely emberi meghatározás szerint az *n*-edik dimenzióban van. A miénkhez hasonló, időlegesen létező fals világok csupán tiszavirág életű képződmények benne [2].

A Kozmoszt létrehozó Másoló sem csupán a földi civilizációban gondolkodik, univerzumában nyilván más létezők is vannak. A saját képére és (lelkületi) hasonlatosságára [3] kreált ember gőgössége miatt véli úgy, hogy ő a teremtés koronája. Hogy ebbéli hite ne inogjon meg, még az ősbűn elkövetését is magára vállalja. Igazából akkor osztozik a Sátánná lett Tékozló fiúval az „eredeti bűnben”, ha lelkiismeretét félretéve képes belesimulni ördögi Rendszerébe [4]. Ezt a gonosz gépezetet a hazugság olaja kení, s eleve úgy van megcsinálva, hogy felmorzsolja a szembe helyezkedőket. Az ember már létfeltételeinek megteremtésekor kénytelen lelketlen módon viselkedni.

Az egyház vilásképe azért földközéppontú, mert teoretikusai ostobák. Ma már fejet hajtának a csillagászat eredményei előtt, szemléletük azonban továbbra is szűklátókörű maradt. Ez azért tragikus, mert amíg ez az alapállás nem változik, addig teológiai fejlődés sem képzelhető el. Az egyetlen kiutat Jézus szavainak igazságként való elfogadása jelenti, logionjaiban ugyanis örök érvényű kinyilatkoztatások rejlenek [5].

A vallási szervezetek – mióta világ a világ – a közvetett istenkapcsolatot propagálják. Ezt saját, jól felfogott érdekükben teszik, hiszen anyagi-egzisztenciális értelemben a közvetítői szerepükből élnek. Tegyük hozzá, igen jól... Hazugságaikat részben a szellemi sötétséget kiváltó hiúságuk motiválja. A papság túlnyomó része abban a hiszemben végzi liturgikus cselekedeteit, hogy azok tényleges hatást gyakorolnak a nem létező, kollektív üdvörténre.

Ettől függetlenül az egyház intézménye a társadalom szerves részévé nőtte ki magát. Minden szempontból számolni kell vele, és bele is üti az orrát mindenbe. Doktrinálisan Szent Pál tanítását tette magáévá, noha a „címzetes” apostolnak nincsen összerendezett, áttekinthető teológiája. Jézus világvégevel összekötött „második eljövetelet” egy küszöbön álló, földtörténeti eseményként állította be, ezzel viszont elárulta a tudatlanságát ! [6]. Tisztelői egy felhatalmazás nélküli, önjelölt mértékadónak hisznek, aki valójában csak jó svádájú vallási fanatikus, aki saját ambícióinak kívánt megfelelni [7].

Lelkületbéli elődje, a szadduceus Jakab, aki az első, jeruzsálemi gyülekezet püspöke volt [8], a Jézus-eseményt bele akarta integrálni a júdaizmusba. Ez azt jelenti, hogy ő sohase adta fel a geocentrikus és emberközpontú szemléletet. Más (világnézeti) felismerésre térés nélkül viszont át sem lehet lépni az Ország küszöbét... [9].

[1] E szerint Istennek a világ megteremtésekor vissza kellett húzódnia, hogy helyet biztosítson annak... Így viszont a Föld de facto istentelen területté vált.

[2] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. és: *Pszichén innen, és túl...* 33 – 34. old.

[3] Pierre Casetti-Frei szerint zsebkidású káoszharcosok vagyunk.

[4] Jn 8,31–47 A homo sapiens egy sátáni program által vezérelt automata, ami gépiesen funkcionál.

[5] Mt 24,35; Lk 16,17 Az „ég és föld” a vallásos ember világmérete utal.

[6] A téma bővebben *Pszichén innen, és túl...* 88 – 90. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] vö. Jn 5,41–3 Pál agyba-főbe dicséri Jézust, tanítását azonban agyonhallgatja !

[8] Péter és a Zebedeus-fiak (a három legigéretesebb tanítvány, vö. Mt 17,1–9) hamar leköszönt a vezetői tisztségről. Jézus ezt előre megmondta szellemi hagyatékában (Tm 11.).

[9] Mt 18,3 (180 fokos) fordulat nélkül még csak be se mentek... (Csia Lajos fordítása.)

Lenni vagy nem lenni

Az ember megjelenését egyelőre nem tudjuk pontosan datálni [1]. Ez nem is annyira lényeges, mert az igazi kérdés az, hogy *mitől* kerül abba a kategóriába, ahol már vallássosságról beszélhetünk. Lelke mindennek van, hisz az egyetlen Valóság szellemi szövete meggörbített mivoltában is megőrzi alapvető tulajdonságait. A Kozmosz degradált teremtményeinek megvan a létmódjukhoz szükséges eszköz, ennek mennyiségét a sátáni hierarchiában elfoglalt helyük határozza meg. Az állatokkal lezáruló „gépek” szférájában persze senki sem tud Isten felé fordulni. Ennek egy olyan mozgástér a feltétele, mely bizonyos szuverenitást sugall. A függetlenség tudata nélkül a szabad akarat illúziója sincs meg. Embernek tehát olyasvalakit nevezünk, aki azt hiszi, hogy korlátlan lehetőségei vannak, amiket következmények nélkül használhat ki. Ez a tévhit valósággal megrészesíti [2].

Ez a lény előbb vagy utóbb keresni kezdi élete értelmét. Amíg ezt nem teszi, addig nem titulálható embernek. Jöhet olyan földtörténeti korszak [3], amikor már nem foglalkozik ezzel, ekkor viszont hedonista technokratává zúlik. Helyesen filozofálni természetesen csak a létfeltételek megléte esetén lehet [4], mert frusztrálódva azt fogjuk gondolni, hogy a hiány tárgya elégíthetne ki minket. Embernek akkor minősülünk, ha az élethez szükséges „próza” dolgok már nem boldogítanak bennünket.

A keresővé avanzsáláshoz azonban nem feltétlenül kell viszonylagos gondtalanság. Aki kivetett személyként, valamilyen okból, a társadalom perifériájára szorul, az ebből a szempontból nézve ugyanolyan kedvező helyzetben van. Jézus az ilyen embert *boldognak* nevezi, mert „tulajdonképpen” jó neki... Ez az illető igazából szenved, de ahogy Németh László mondaná, számára a gyűlölt munkapad is laboratóriummá válhat. A „szívükben üldözött”, érzékeny lelkű egyének (ők a lelki szegények), tudniillik képesek a saját teológiai lábukra állni [5]. Ehhez az önállósághoz csak az eszközt kell használniuk [6], és ha fejlődőképességükről is tanúságot tesznek [7], akkor *szinte észrevétlenül* kerül fejükre a korona [8].

A trónörököségnek egyetlenegy feltétele van; ugyanaz, ami az örök élet záloga... Aki olyan üresen megy ki a világból, mint ahogyan érkezett, az nem élt a nagy lehetőséggel, vagyis nem hozta létre a Pneumáját. Ennek hiányában nem lesz belőle *új*, azaz antropológiai értelemben *tökéletes ember*, pedig csak ezek üdvözülhetnek [9]. A halált kizárólag azok nem ízlelik meg, akiknek nem lesz vele dolga [10]. Aki földből lett és meg is marad a földnél, mert nincs hajlandósága az újjászületésre, az vissza is kerül a földbe. Affinitás kérdése az egész... [11].

Nikodémus megértette, hogy a másodszori vagy fentről való születéshez újra át kell gondolnia mindent. Ez alól – élemedett korára való tekintettel –, felmentést kért, de nem kapott. A kiméletlenség azonban a Sátán részéről fenyegeti. Jézus azért nem enged, mert ez esetben azt kéne mondania: „*Jól van, akkor vigyen el az Ördög...*”

[1] A zsidó időszámítás szerint 5774-et írunk (2016-ban), ez azonban csak a júdaizmus (jócskán visszavetített) kezdete.

[2] Tm 27.

[3] Ez az Isten nélkül is működőképes világ a Sátánná lett Tékozló fiú végső célja. Arculatát a madáchi falanszter jelenet vázolja fel. (*Az ember tragédiája*, 12. szín.)

[4] Pascal szerint a fogfájásnál véget ér a filozofálás... Megállapítása jól mutatja; mennyi mindennek kell egy időben fennállnia ahhoz, hogy – akár csak percekre – szuverén embernek hihessük magunkat.

[5] Tm 15., 22., 48., 53., 69., Mt 5,1–12; 10,34; 22,14; Lk 4,18–9; 6,20; 12,49; Jn 5,17–29; 6,65; Isz 183/62

[6] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[7] Tm 89., Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.; Róm 8,28

[8] Tm 1., 19., Mk 4,26–9; 4,30–2; Jn 4,35–8; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[9] Tm 27., 28., 71., 113., Mt 16,26; 25,31–46; Isz 172a/190; 172b/207

[10] Tm 86.

[11] Jn 3,4; 3,19–21

Szellemben és igazságban

Zsidókeresztény vallásunk alapjait az egyiptomi származású [1] Mózes rakta le. Filozófiájához már letűnt mezopotámiai kultúrák teremtéstörténeteit adoptálta, etnikai gyökérképzés gyanánt pedig rokonságban álló nomád népek hagyományait használta fel [2]. A Biblia első tizenegy fejezete nem kapcsolódik szervesen sem a júdaizmushoz, sem a kereszténységhez. Ezeket az írásokat tehát szerencsétlen dolog teológiai fejtegetések tárgyává tenni, „üdv történeti hadrendbe” állításuk pedig teljességgel értelmetlen.

Az egy Úr köré való tömörülés a heterogén összetételű, többféle hitű nép összekovácsolását szolgálta. Maga a nemzetvezető nem is metéltette magát körül [3]. Előírásai-ban a mediterráneum törvényeinek esszenciája és Hammurabi hatása is kimutatható. Voltaképpen ez a rendeletgyűjtemény tölti be a kinyilatkoztatás szerepét is. Az Úr önközlése (az Abszolútum tulajdonságain nyugvó istenkép) ugyanis hiányzik a rendszerből!

Ezt az űrt a Mózes utáni nemzedékek a prófétai írásokkal töltötték ki, némiképp szépirodalomnak is teret engedve. Az ősidőkbe visszavetített monoteizmus valójában hosszú évszázadok alatt kristályosodott ki. Visszaesésekről még a Királyok második könyvében is olvashatunk [4]. Mindazonáltal „*a megmentés a zsidók közül ered*” [5], mert ők jöttek rá arra, hogy az Isten: szellem.

Jézus erősen kritikus módon viszonyult a Könyvekhez, mert ő „az Atyánál tanult”, vagyis mindent az Abszolútum tulajdonságaiból vezetett le [6]. Ismereteit autodidaktaként, önképzés keretei között szerezte, szombatnap elmélkedése idején [7]. Ne feledjük, hogy az Örökkévaló kizárólag szent Szellemet (istenismeretet, igazi mammont) tud adni az embernek [8]. Az ily módon felkent prédikátor az Írásokat mindig a saját mondani-valói szemléltetésére használta. „Őszövségi” idézetei csak hasonlatok, amelyeket zsidó hallgatósága miatt, a megértés érdekében vetett be.

A modern (még mindig nagykonstantini) kereszténység nem jogutódja sem a júdaizmusnak („őszövség”), sem a Krisztust követni akarók gyülekezeteinek („űjszövség”). Ez a vallás a Pál nevével fémjelzett konfúz teológián alapul, melynek fő jellegzetessége az, hogy Jézus személyét a hozzá kapcsolódó tanítás nélkül emeli ki... A „címzetes apostol” (farizeusi iskolázottsága miatt) egy olyan üdv történeti kontinuitást vázol fel, ami sohasem létezett.

A megvilágosodott názáreti építőmester a népe hitéből hiányzó isteni kinyilatkoztatással ajándékozta meg nemzetét, s ezen keresztül az egész világot. Szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel demonstrálta, hogy az Isten igazságossága nem más, mint az *irgalom logikája*. Viselkedésünket ennek kell áthatnia, nem pedig valamiféle áldozathozó lelkületnek. Jézus valamennyi csodáját tudás általi felhatalmazottság tette lehetővé, és a spontán feltámadó irgalom motiválta [9].

Tudósításai szerint minden egyéni és személyre szabott módon működik, így kollektív kiválasztottságról se beszélhetünk. A tulajdonképpeni, igazi és egyetlen lehetséges (űj) szövség maga a közvetlen istenkapcsolat, amelyet szellemi fáradozások árán hozhatunk létre. Ennek első lépése a más (világnézeti) felismerésre térés. Aki ezt nem teszi meg, az megreked az életszentséget megcélzó, illuzórikus erkölcsi-etikai megtisztulásnál [10].

[1] Kiv 3,19a

[2] Lásd Tótfalusi István *Kalauz a Bibliához* c. művét (mek.oszk.hu/12600/12635)

[3] Jn 7,22a

[4] pl. 2Kir 22,4–20

[5] Jn 4,22

[6] Mt 23,8–10; Jn 6,45; 7,15–6; 16,12–5

[7] Tm 26., Mk 1,12; Isz 87/26; 96/158

[8] Lk 11,13; 16,9–12; 18,7–8

[9] Mt 9,13; Jn 4,22–4

[10] Tm 1., 2., 3., 4., 90., 107., 109., Mt 23,25–6

Mk 1,15: Aki nem tér más felismerésre, az az Örömhírt se képes befogadni.

Lk 10,21–4: Újjászületés nélkül nem nyílnak meg a kinyilatkoztatás csatornái.

Mt 11,11: A mennyek királyságában a legkisebb is nagyobb Bemertő Jánosnál.

Mi a teendő?

Jézus, szellemi hagyatékában, halottnak minősíti a prófétákat [1]. Mind a huszonnégyet. Ezzel arra utal, hogy – vele ellentétben – nem voltak Élők, azaz országbeli értelemben hullának veendő. Sajna, esetükben ez nemcsak azt jelenti, hogy Pneuma nélkül hunytak el [2], hanem azt is, hogy ennek hiányában léptek fel... Jövendöléseik tehát üdvtörténeti síkon nem válnak be. Főleg a politikai Messiásról szóló, evilági és kollektív szabadsulást ígérő, reménykeltő jóslataik.

A prófétaság intézményét Mózes hozta létre, akkor, mikor a renitens elemek megrendszabályozása helyett bölcsen úgy döntött, hogy az időről időre felbukkanó, érzékeny lelkű egyének élére áll [3]. Így aztán ő lett az első és legnagyobb próféta, habár ez az ellenzéki szerepkör [4] nem illett törvényhozói tevékenységeihez. A nemzetteremtő államférfi, aki korának Szabadítója volt, evilági célokat dédelgetett. Az Emberfi kerekén ki is mondja, hogy nem egy Örökkévaló által felhatalmazott közvetítőről van szó [5]. Az ilyen személy ugyanis „mennyei kenyérrel” (isteni kinyilatkoztatásokkal) táplálja az örök életet keresőket [6]. Eme kijelentésével taszítja le Mózeszt a piedesztáljáról.

Ezzel szemben úgy tűnik, hogy Bemerítő Jánost a próféták fölé helyezi... Az üdvtörténeti kontinuitás érdekében kettejük viszonyát már sokféleképpen beállították. János állítólag rokona, barátja, sőt mestere volt Jézusnak. A Bemerítő elvileg az ószövetség és az újszövetség határköve, s mint ilyen, összekapcsolja a júdaizmust a kereszténységgel. Nos, ez az az átmenet, ami nem létezik. János eleinte hallani se akart az Örömhírről, és Jézus is elhatárolta magát a Bemerítőtől [7].

Nagyon rövid ideig működhetek párhuzamosan, különben senki se gondolta volna azt, hogy a Bemerítő reinkarnálódott Jézusban [8]. Sokkal valószínűbb, hogy nyilvános működésük között eltelt bizonyos idő, hiszen az a más alakban való újraszületéshez is kell. Mivel Jézus nem akart a Bemerítő örökébe lépni, és nem is volt a kijelölt utóda, felesleges összefüggést keresni János bebörtönzése és Jézus színre lépése között.

Amíg nem találkoztak, addig „a pusztában kiáltó szó” számára ismeretlen volt az a személy, aki az Atyánál tanult, vagyis nem tartozott a köreihez. Nem ő volt az ütkészítője [9], s nem tett róla bizonyosságot. A Bemerítő, Pneuma hiányában, nem észlelt semmiféle teofániát. Ha így lett volna, akkor rögtön – egyes számú – tanítvánnyá válik, de éppen azért nem lett apostol, mert nem látott semmit. Sem az égben, sem Jézusban ! Valószínű, hogy visszahőkölt attól az isten- és világképtől, amit eléje tártak.

Eszmecseréjük után mondhatta a tanítványainak, hogy „*Íme az Isten barmánya, aki elveszi a világ bűneit*”, ám ezt csak egyféleképp érthette: „Nézzétek ezt az isten barmát, állítólag ő fogja megmenteni a világot...” Ha az *isten barmánya* felmagasztalás lett volna, akkor minden tanítványa átáll Jézushoz, de csupán két ingadozó akadt... Izráel népe egy természetfeletti Messiást várt, így a leinformálható, teológiai végzettség nélküli, ágról szakadt vándorprédikátor kis csalódást keltett [10]. Aztán eljött az az idő, mikor Jánosnak komolyan fel kellett tennie az „üdvtörténeti” kérdést: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”. A Bemerítő már nem gúnyolódik, mert Jézus olyasmiket tett, amiknek a híre még a tömlöcbe is eljutott. Saját tanítványai számoltak be azokról a csodás dolgokról, amelyek Nikodémust is meggyőzték [11].

[1] Tm 51.

[2] Tm 59., Lk 17,37

[3] MTörv 18,9–20

[4] Mt 23,29–36; Lk 11,47–51

[5] Jn 6,32–3

[6] Ezt a mindennapi kenyeret kell kérnünk a Miatyánkban (Mt 6,11; Lk 11,3).

[7] vö. Tm 45. A téma bővebben: *A szűk kapu*, 52 – 63. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[8] Mt 16,13–4; Mk 8,27–8; Lk 9,18–9

[9] Hanem a kettesével kiküldött 72 tanítvány (Lk 10,1–20). A Mt 10,1–42 alatt is erről van szó. A 23b vers úgy értendő, hogy a Mester a sarkukban fog járni.

[10] Jn 7,25–9

[11] Jn 3,1–2

A Bemerítő tömlőcbéli őrlődése lehetett a forrása annak a krisztológiai konstrukciónak, amit „János behódolásaként” találunk az evangéliumok. Erről a Bemerítő egyik tanítványa tudósíthatta az utókort. János a következőket mondhatta neki odabent: „Nem én vagyok a Messiás, én csupán az útkészítője voltam. Magam se tudom, hogy miképpen, de látod, eljött... Most már ő vette át a dolgok irányítását. A menyasszony a vőlegényé. A vőlegény barátjában, aki ott áll (ül a tömlőcben) és hallgatja (a csodás híreket), nagy örömet kelt, ha a vőlegény szavát (válaszát) hallhatja. Ez az én örömöm teljessé vált. Neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem (mert nem ismertem fel, még idejekorán). Ez a *magyarázkodás* tökéletesen beleillik a börtönbe vetett Bemerítő szájába [1].

János megbotráncozott Jézus totalisan más isten- és világképén, s az ebből fakadó „megigazulási programján”. A názáreti ács (!) felvilágosította őt arról, hogy az Örökkévaló nem szigorú Bíró-Isten, és nem fogja haragjában elpusztítani a Földet, amit nem is ő teremtett. Közölte vele, hogy a hívőket nem ijesztgetésekkel kell rávenni a más felismerésre térésre. Megmagyarázta neki, hogy ez a világ alapvetően nem azért rossz, mert az emberek bűnös módon élnek... Felhomályosította arról, hogy a társadalmi igazságosság útja járhatatlan [2]. Az Atya királyságát és *annak igazságosságát* kell keresni!

Jézus arra is rávilágított, hogy a jeruzsálemi és júdeai gazdag városiakok (a szép ruhákban járók s valóságos palotákban élők) állhatatlanok: arra hajlanak, amerre a szél fúj. Az ilyen köpönyegforgatók, éppen a kompromisszumkészségük miatt, képtelenek felismerni az igazságot [3]. Tehát nem az evilágba beilleszkedni akaró réteget kell ostromozni, hanem a hitükből kiábrándult *keresőket* tanítani [4]. Márpedig János, a naiv szociális reformer, elsősorban a teokratikus társadalmi rendszer reprezentánsainak szívét akarta meglágyítani, az Írásokra hivatkozva [5].

Szép dolog az osztó igazságosság, de Jézus a legnyilvánvalóbb esetben sem akart bíraskodni [6]. Ezt a sátáni világot tudniillik az anomáliák tartják mozgásban. Rendet tenni benne lehetetlen, az egyetlen célra vezető viselkedés az, ha az egész Építménynek megyünk neki. Az Emberfi pont ezért jött, épp ezért küldték [7]. Nem akart hát abba a hibába esni, amibe a farizeusok, akik tulajdonképpeni feladatuk *helyett* üzik kedvenc foglalatosságukat [8].

Időszámításunk kezdete

A próféták mind s a Törvény is Jánosig prófétáltak [9], Jézussal véget ért a terméketlen várakozás: *aki hajlandó szellemi erőfeszítéseket tenni, az belátható időn belül közvetlen istenkapcsolatra tehet szert*, a soha-meg-nem-valósuló, kollektívan kínált közvetett helyett [10]. Ez az Örömhír szabatos megfogalmazása, befogadásához pedig csak más (világnézeti) felismerésre kell térni. Aki nagyobb akar lenni a Bemerítőnél, az nem spórolhatja meg az ily módon való újjászületést [11].

[1] Jn 3,28–30

[2] Mt 21,32

[3] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61

[4] Tm 69., Lk 4,18–9 A szívükben üldözött (lelki) szegényeknek, a (bűneikből) szabadulni akaró foglyoknak, a látni kívánó vakoknak. Ezek ellentéte az „egészséges” és „tudós” mértékadó, aki állítólag mindent ért, ezért *nem kell* neki az Orvos (Mt 9,12; Mk 2,17; Lk 5,31–2). Az önhibájukból vak vezetők (Jn 9,39–41) azt állítják, hogy bírnak némi istenismerettel, de ez hazugság, mely súlyos büntetést von maga után (vö. Isz 85/167).

[5] 3Móz 25,8–42 Rendszeres adósságelengedések, kölcsönfolyósítások, kárpótlások stb.

[6] Tm 73., Lk 12,13–4

[7] 1Ján 3,8b

[8] Mt 23,2

[9] Mt 11,12–3

[10] Mk 1,15

[11] Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3 Tm 3., Isz 172a/190 – 172b/207

A keresőből királlyá lett [1] názareti építőmester először saját családtagjaival osztotta meg ismereteit. Ezek hittek volna neki, ha a hivatalos mértékadók is megerősítik következtetéseit [2]. Jézus persze többször felkereste „Jeruzsálem gyermekeit”, vagyis a fővárosi értelmiséget [3]. A júdaizmus fellegvárának nagyjai azonban nem akartak igazat adni egy Kabátfalváról érkezett laikusnak. Nem volt inyükre az, hogy a teológiai végzettség nélküli egyén jobban ismerte az Írásokat, mint ők [4].

Leginkább az Emberfi logikája rémítette meg őket, mely szerint:

- az, Aki Van, nem azonos az Úrral, Izráel (kisajátított) istenével (Tm 14.)
- mert a népi kiválasztottság elképzelhetetlen diszkrimináció lenne (Lk 10,25–37)
- a kollektív szövetségkötés veszélyes tévhit (Lk 3,8; Mt 7,13–4)
- ezt a júdaizmusból hiányzó istenismeret is igazolja (Lk 10,21–4)
- a törvény és a próféták nem vehetők az Abszolútum önközlésének (Jn 5,37b)
- hiszen a Tóra egy mondatban is összefoglalható (Mt 7,12)
- az Örökkévaló nem szigorú Bíró-Isten, hanem anyai érzelmű apa
- vagyis nem tőle kell félni, hanem a Sátántól (Mt 10,28b)
- aki szekularizációs programjával meg tudja ölni a Pneumánkat (Tm 63.)
- a Jóisten teremtetési tevékenysége nem egyszeri, hanem folyamatos (Jn 5,17)
- következésképpen Világa nem geocentrikus (Tm 10., 72., 112., Isz 62/145)
- menyeei fiai nem a váltivarú emberhez hasonlatosak (Lk 20,34–6, Tm 88.)
- így az emberközéppontú szemlélet tarthatatlan (Tm 16., 18., 55., 81.)
- a homo sapiens nem az ő teremtménye (Jn 8,38–44; Tm 86.)
- ezért a materialista beállítottságú ember nem istenképű (Tm 26., 27., 46.)
- inkább a Sátánra, a hazugság atyjára hajaz (Jn 8,41a)
- aki nincs az Égben és nem játszik pozitív szerepet (Lk 10,17–9; Jn 8,44)
- világunk egy sötét birodalom, mely az ő uralma alatt áll (Lk 4,6; Isz 57/129)
- innen kizárólag a közvetlen istenkapcsolat a kiút (Tm 71., Mt 16,26)
- ami egy lelki- vagy tudatállapot (Tm 2., 107., Lk 17,20)
- ahová szellemi erőfeszítések árán lehet eljutni (Mt 11,12; Tm 40., 57.)
- tehát a körülmetélkedés nem használ semmit (Tm 52., Jn 6,63)
- az üdvtörténet ugyanis egy megvilágosodási folyamat (Tm 1., 4., 19., 23., 95.)
- mely a logikusan gondolkodni tudó nők számára is nyitva áll (Tm 61., 115.)
- a kinyilatkoztatás személyre szabott módon történik (Tm 85., 89.)
- mert a kollektív istenkapcsolat nem működhet (Tm 39., 76., Jn 15,1)
- hisz a farizeusok és az írástudók amúgy is meggátolnák (Tm 38., 103.)
- az elvileg ezt szolgáló Törvény nem vezet el a Célhoz (Tm 90., Jn 7,19b)
- de Bemérito Jánosnak igaza volt annak alkalmazását illetően (Mt 21,23–7)
- tudniillik a templomi rendszer a korrupció melegágya (Mt 21,12–3)
- holott az égő és véres áldozatok nem érnek semmit (Mk 12,28–34)
- a válóleveses gyakorlat is szeretetlen (Mk 10,1–12)
- mert az irgalom logikája mindent felülír (Mt 9,13; Jn 4,23–4)
- így a szombat megszeghető, hiszen az emberért van (Mk 2,27–8)
- imádkozni és böjtölni is csak okkal kell (Tm 5., 13., 105.)
- más (világnézeti) felismerésre térés nélkül pedig nincs semmi (Mt 18,3)
- csak tehetetlen sírás és fogcsikorgatás a külső sötétségben (Mt 22,13–4)

[1] Tm 1., 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10

[2] Jn 7,4b–5

[3] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5

[4] Jn 7,15

A formális tekintélyek szemében mindez istenkáromlásnak, a vallási szervezet meggyalázásának, a hagyományok semmibe vételének, az Írások profanizálásának, az ember evolúciós trónfosztásának, a folyamatszerű, kollektív üdvtörténet tagadásának, a nemzet nagyjai meghazudtolásának, az aktuális mértékadók sárba tiprásának tűnt... A mundér becsületének védelme mellett saját egzisztenciájukra is gondolniuk kellett. Ha egyik-másik kijelentéssel rokonszenveztek is, üres „házuk” akadályozta a megértést. A lélekbe tudni-illik Pneuma kell, mert csak az teszi lehetővé az igazság és Jézus – felhatalmazott Fiú – felismerését [1]. Ha nem vagyunk biztosak a státusában, akkor nem hiszünk el neki mindent, ekkor viszont rejtve marad előttünk a valóság, ami kinyilatkoztatásai nyomán tárul fel [2]. Az Atya ugyanis *minden* emberileg felfogható *tudást* a kezébe adott [3].

A hivatalos személyek – ha eretnekekkel vitatkoznak –, mindig „az egyház hitével” takaróznak. A nagy kérdéseket felvető problémákat azonban a hívők 90%-a nem ismeri, 100%-ukat pedig nem is érdekli. A keresztyénység (= Krisztust követés) mindazonáltal az Emberfi szavain, tettein és jelképes cselekedetein alapul, autentikus hitvallás tehát kizárólag ezek vizsgálatával állítható össze [4]. Logionjainak igen nagy része már elemezve van [5], szellemi hagyatéka viszont még mindig megfejtésre vár [6]. Erődített városhoz hasonló személyenkénti eklézsiái csak akkor jelenhetnek meg, ha építésükön egyénileg fáradozunk, barátaink segítségével [7], a logika szegletkövét is felhasználva [8].

„Akkor” és „ha”

Jézus már a nyilvános működésre való felkészülés folyamán is tanítványok után nézett. Az ígéretesnek tűnő alanyok azonban sorra visszautasították őt, időhiányra hivatkozva. Akinek viszont „nincs” ideje, annak az valamiért drága... A megfelelőnek ítélt személyek persze nem vállalkozók voltak [9], a *szatócsok* és *kalmárok* csak szimbolizálják azt az embertípust, akinek soha sincs ideje. A meghívottak természetesen nem azért nem fogtak bemenni az Atya (előre elkészített) helyeire [10], mert valaki nem engedi be őket. Kívül maradásuknak végtelenül egyszerű oka van. Csak kétféle ember létezik: az egyik királlyá lesz, a másiknak erre nincs ideje. Jézus tudomásul vette ezt a tényt, így aztán – szégyenszemre – az utcákon toborzott reménybeli követőket.

A farizeusi megszólásra (miért eszik vámosokkal és cédákkal), akár azt is válaszolhatta volna: „Azért, mert ti nem ültetek le velem, beszélgetni”... A bűnösök fogékonyak voltak a felvetett témákra, mert lelkük mélyén feloldozást kívántak! Az „igazak”, akik tisztának, azaz lelkileg egészségesnek hitték magukat, „jogosan” nem keresték az Orvos társaságát. Máté és a magdalai Mária egyértelműen vétkező életmódot folytatott, Péterrel azonban más a helyzet. Ő ugyan bűnösnek vallja magát [11], ám ez valószínűleg csak azt jelenti, hogy tanulatlan halász létére nem ismerheti a Törvény ágbogát, így nem is tudja azt maradéktalanul betartani [12].

[1] Mt 11,25–30; Lk 10,21–2; Jn 8,31–2

Tm 42.: Az ostobák nem jönnek rá arra, hogy Jézus Isten emberi Fia.

Tm 92.: Azok sem, akiknek ugyan van eszük, de másra használják.

[2] Jn 17,1–26; Tm 109., Jn 16,12–5: A szent Szellem a jövőt is felvázolja számunkra.

[3] Mt 11,27a; 28,18; Jn 3,35; 4,13–4; 6,53–8; 7,37–8; Tm 109.

[4] Lásd: *Krisztusi kiskaté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[5] *A szűk kapu*, 175–317. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[6] *A Tamás-evangélium*, (mek.oszk.hu/14600/14682)

[7] Tm 89., Mt 18,10; Mk 1,13; Lk 12,8–9; 16,9–13; Jn 1,51

[8] Tm 31., 32., Mt 5,14; 16,16–20: Mert messiási mivoltára mindenkinek magának kell rájönnie!

[9] Tm 64., Mt 22,1–10; Mk 11,15; Lk 14,15–24

[10] vö. Mt 20,20–3; Jn 14,1–5: Azok a „helyek” nem e világban vannak!

[11] Lk 5,8

[12] Jn 7,49

Ezzel el is érkeztünk Jézus Tábor-hegyi felsülésének okához... A három legígérete-sebb tanítvány láthatólag ötvözni szerette volna a régit az újjal, azaz szívesen beleinteg-rálta volna őt a zsidó üdvtörténet folyamába. Ezzel a szadduceus Jakab, a jeruzsálemi egyház vezetője is megpróbálkozott, vesztére [1]. Az Emberfi előre megjósolta, hogy távo-zása után ez a hiú és hagyománytisztelő férfiú ragadja magához az irányítást [2].

Péter és a Zebedeus-fivérek a számukra tartott fejtágító után *éreztek* ugyan, hogy Mesterük az egyedüli mértékadó, de továbbra sem *értették*, miért. Az a többi tanítvány számára sem volt kétséges [3], hogy a magát Emberfinek nevező karizmatikus személy a Messiás. Legtöbbjük az első pillanattól kezdve ezen a véleményen volt. Egyedüli mér-tékadóságába vetett hitük azonban gyakran megingott, ezért nem tudták meggyógyítani a holdkóros/néma/megszállott fiút [4]. Péter dilemmája jól mutatja a szent hagyomány s a még szentebb logika összeütközését: vajon Isten Fiának kell-e egyházi adót fizetnie. Az ezt eldöntő csoda személyre szabottan neki szólt, jelentése pedig egyértelmű: látha-tod, hogy Isten Fia vagyok, tehát nem kéne adót fizetnem [5].

A Tizenkettőt *érzelmileg* az Atya vonzotta Jézushoz, de *értelmileg* sajnos nem nála tanultak [6]. Kénytelen volt a legméltyóbbakat választani [7], mert azok minősültek annak, akiket mennyei Atyja adott neki [8]. A főpapi ima szintiszta pedagógia, ahogy az utolsó vacsorán tett kijelentés is: „Ti vagytok azok, akik kísértéseimben végig mellettem marad-tatok. Én meg királyságot adok nektek *végrendeletképpen* [9], *ahogy* azt Atyám nekem elrendelte” [10]. Talán az se róható fel nekik, hogy a Mester mondásaiban nem fedezték fel azt az „akkor” és „ha” feltételt, ami igen sok jézusi logionban értelemszerűen benne rejlik. Például az ember akkor ülhet trónra, ha előzőleg újjászületik [11].

Az ismétlődő rangviták arról tanúskodnak, hogy értetlen tanítványnak bizonyultak. Jézus szenvedésbejelentéseit elengedték a fülük mellett. A sok-sok példabeszéd ellenére úgy vélekedtek, hogy mivel már közel járnak Jeruzsálemhez, *azonnal* meg kell jelennie Isten Országának [12]. Mármint annak a lelki- vagy tudatállapotnak, ami láthatatlan, mert csak a hatását lehet érzékelni [13]. Még az utolsó vacsorán is egymással verseng-tek. Így hát szó sincs arról, hogy támaszul szolgáltak volna.

Ma már asszonyokból is válhat Fiú-aspiráns. Abban a korban nem lehetett király-nőket kinevelni. Jézus mégis foglalkozott velük, s a magdalai Máriában nem is csalódott. Ezért jobban szerette a többieknél. Amikor ezt felhánytorgatták neki, így válaszolt: „Miért nem szeretlek titeket úgy, mint őt? Egy vak és egy látó, amíg mindketten sötétben van-nak, nem különböznek egymástól. Amikor azonban eljön a világosság, a látó látni fogja a világosságot, a vak pedig sötétben marad” [14].

[1] A zsidók a templom párkányáról dobták le, és egy ványolófával verték agyon. (Zsk 119.)

[2] Tm 11.

[3] Jn 6,69 (A „hisszük és tudjuk” leleplezi a biztos alap nélküli érzelmeiket.)

[4] Mt 17,14–21 (A mustármag a fejlődőképességre utal, az imádság az istenkapcsolatra, a böjt pedig a világtól való elszakadásra.)

[5] Mt 17,24–7

[6] Jn 6,37; 6,44–5; Isz 40/56: Boldog, akit Isten maga fog tanítani (könyvéből), az nem hal meg elbizako-dottan.

[7] Zsk 11. (Héberek evangéliuma)

[8] Jn 17,6

[9] Olyasmit hagy rájuk, amivel ténylegesen rendelkezik, és ahhoz *úgy* lehet hozzájutni, *ahogy* ő szerezte !

[10] Lk 22,28–30

[11] Mt 19,28 (Már a Tm 1. is ugyanezt ígéri...)

[12] Lk 19,11

[13] Tm 114.

[14] Zsk 43. (Fülöp-evangélium 111.)

Mária tudta, hogy a Mester ránk hagyott békéje-nyugalma tudáson alapul. Erről így ír evangéliumában:

Jézus ezt mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázzatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !”. Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjete hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... [1].

A férfi tanítványok ezzel szemben kardokat csempészték be az utolsó, ünnepélyes vacsorára. A tanítónak sajnálattal kellett megállapítania:

Simon, Simon, lám a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. Én azonban könyörögtem érted, hogy ki ne hagyjon a hited. Ha majd egyszer megtérsz, támogasd testvéreidet [2].

Simon = a legokosabb tanítvány, de még az ő megtérése is kétesélyes

lám = szenvedésbejelentésem ellenére most is rangvitáztok (24. vers)

a Sátán = Evilág Ura és teremője

megrostáljon, mint a búzát = hogy a pelyvát kigyűjtse magának

ki ne hagyjon = el ne fogjon (vö. Lk 16,9)

1. Simon már nem méltó a Péter névre.
2. Jézus előtt nem maradt rejtve, hogy még a legigéretesebb tanítványa sem érti őt.
3. Ezt a Nyilvános Működés végén kénytelen konstatálni...
4. A Sátán nem kérhet ki senkit (Istentől), csupán Jézus fogalmaz zsidó módra, mert Simon még mindig a hagyományos isten- és világkép szerint gondolkodik.
5. Jézus nem tud sehol és senkiért könyörögni vagy közbenjárni, ő már megtette azt, amit lehetett.
6. Jézus csak a logika szilárd talajára tud építeni (vö. Mt 16,18).

Homousion vagy homoiusion?

Az, aki a végső kérdéseken gondolkodik, előbb-utóbb felismerésekre jut. Ezeket az eredményeket, nyilvánvaló módon, először szűkebb környezetével osztja meg. Jézus testvérei nem voltak vevők a Dolgokra. Olyannyira, hogy eltanácsolták otthonról. Szerintük abba Júdeába kellett volna mennie, ahol – nem is olyan régen ! –, meg akarták őt ölni [3]. Szűz Máriának sem tetszett fia viselkedése, hisz úgy akarta hazatoloncolni a nyilvános működés közepén, mint egy elmeháborodottat [4]. Jézus reagált erre az akcióra, s válaszából az derül ki, hogy hozzátartozói *akkor sem* Isten akaratát tették. Ott és akkor az volt Isten akarata, hogy vegyenek részt a „kiselőadáson”, hallgatósággént. Őket azonban nem érdekelte a téma, mert az ő szemükben a szónok nem bírt tekintéllyel. Kívül maradásukkal egyértelműen elhatárolódtak tőle.

Mária tehát (már korábban is) tanulhatott volna Fiúvá lett fiától. Kérdemelhette volna azt az „áldott” jelzőt, amit a kihordással és szoptatással nem szerezhetett meg [5]. A megvilágosodás lehetősége számára is adott volt, hiszen Jézus Salomét és a magdalait is tanította [6]. Magatartása alapján azonban világos, hogy csalódott a fiában, mert az

[1] E rövid idézet is hét ponton illeszkedik a szellemi hagyatékhöz: Tm 1., 2., 3., 59., 95., 109., 114.

[2] Lk 22,31-2

[3] Jn 7,1-5

[4] Tm 100., Mt 12,47; Mk 3,31-5; Mk 12,14a; Lk 20,21; Jn 3,3; 7,7; Isz 172a/190; 172b/207

[5] Tm 80., Lk 11,27-8; 23,29

[6] Tm 20., 61., 115.

tanult mesterségét és biztos egzisztenciáját feladva vándorprédikátornak állt... Ráadásul ezt vallási kurzusok elvégzése nélkül tette, papi felhatalmazást sem igényelve. Fájdalmi mellé szegény is társult, ugyanis az Emberfi – eladdig példa nélküli módon – egyenlővé tette magát Istennel. Ezért ment utána testvéreivel, hogy genetikailag is nyomást gyakoroljon rá: hogyan lennél te az Áldott Fia, hiszen én szültelek, ahogy ezeket is...

A mennyek királyságába nem Jézus szóbeli dicsőítése, hanem követése vezet [1]. Ha hozzá hasonló módon nem válunk nyilvánosan tanúságot tévő Fiakká [2], akkor a reánk szakadó rossz időkben országbeli halált halunk. A júdaizmus önkéntelen újratermelőinek (Jeruzsálem leányainak) szóló figyelmeztetés [3] mindenkre vonatkozik: zöldellő (élő) fává kell lennünk, mert a száraz a saját súlya alatt, tehát külső behatás nélkül is, összeroppan [4].

Az apostolok számára Jézus távozása után kezdődött az a sötét korszak, amit előre megjósolt [5]. Nincs okunk tehát azt hinni, amit egyes teológusok állítanak, hogy Szűz Mária később, mikor a tanítványok segítségével (!) már felfogta a Dolgokat, „bement” a mennyek királyságába. Sajna, a Tizenkettőt se „szállta meg a szentlélek”, az erről szóló tudósítás csupán biblikus képekkel megrajzolt koncepciózus közlemény [6].

A „külső sötétség” [7] korszaka még tart... A témánál maradva: Mária (angyalok általi) mennybe vitelét némely európai országban megünneplik, pedig csak a krisztológusok repítették oda [8]. Koncepciójuk miatt muszáj volt büntetlennek minősíteni, ráadásul visszamenőleg. Az öskeresztény iratok viszont Jézust „Mária fiának” gúnyolják, rávilágítva ezzel köztudottan törvénytelen származására. Édesanyját a kortárs rabbik paráznaként tartották nyilván [9]. Mindez nem sokat számít, mert ő egyértelművé tette, hogy kiket tekint igazi szüleinek [10].

Isten emberi Fia *anyjának*, ill. *apjának* és *anyjának* nevezi az Örökkévalót, mivel arról a szent Szellemről van szó, akit kizárólag az irgalom logikája által motivált nemes tettekkel lehet imádni. Ez a valaki (*aki van*) azonban numerikusan egy és oszthatatlan, magyarul: az Isten szellem [11]. Jézus tehát egy Lélekben újjászületett [12], ésszel megvilágosodott személy [13]. Tehát: a logikusan gondolkodni tudó Fiú-aspiránsok a közös származás okán imádkozhatják a Miatyánkot !

A feltámasztott egyének hozzátartozói, a látóvá tett vakok, a megtisztult leprások, a különféle betegségekből felépültek Isten „fiának” tartották Jézust. Ezt azonban, zsidó mivoltuk miatt, nem szentháromságtani értelemben gondolták. Nikodémus szerint *Istentől jött tanító*, azaz felhatalmazással és küldetéssel bíró (egyedüli) mértékadó. Mint ilyen, kinyilatkoztató stílusban beszélt és magabiztosan cselekedett. Nem úgy, mint a tudatlanságukat gyakran a szerénység álarca mögé rejtő formális tekintélyek.

[1] Pál tehát nem nyerte el azt a hervadhatatlan koszorút, amit jó előre odaítélt magának. W. Nestle már 1947-ben leírta: „A kereszténység egy Pál által alapított vallás, ami Krisztus evangéliumát a Krisztus^{ről} szóló evangéliummal helyettesítette.

[2] Ez az Atya tulajdonképpen akarata ! (Mt 7,21)

[3] Lk 23,28–31

[4] Mt 7,21–7; Lk 6,46–9

[5] Tm 37., Mt 13,16–7; 23,38–9; Lk 10,23–4; 13,35; Jn 7,33–6; 16,16–9

[6] A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 88 – 90. old.

[7] Tm 56.: Az ellenség éjjel ment el, tehát a sötétséget (butaságot) kihasználva.

Tm 63.: A bolond gazdag is „éjszaka” halt meg, tehát (szellemi) sötétségben.

Lk 22,53b: Jézust csak ostoba emberek felhasználásával lehetett elfogni.

[8] A téma bővebben: *A szűk kapu*, 64 – 65. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[9] Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról* (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)

[10] Tm 102., 106. Héber evangéliuma: Megragadott engem az én *Anyám, a Szentlélek...*

[11] Jn 4,23–4

[12] Tm 52., Jn 3,1–13; 6,63; 8,12

[13] Tm 1., 2., 4., 19., 23., 32., 40., 49., 57., 61., 78. 89., 95., 109.

Mt 7,7–11; Mk 1,12–3; 4,21–5; Lk 8,16–8; 11,9–13; 12,8–10; Jn 1,4; 1Ján 5,20a

Isz 32/124,6 74a/89 110a/216,7 132/113 153/160 156/110,3–4

A (szent) Atya és a (szent) Lélek nem két különböző dolog. A lélek halmazállapotú Istennek nincs még egy külön lelke... Az iszlám hagyomány gyakran „Isten lelke”-ként nevezi Jézust, s ezzel arra céloz, hogy az egykori názareti építőmester összhangba került az Abszolútummal. A Fiú természetesen megerősíti ezt a tudatos fúziót [1]. Az istengyermekké válás akkor következik be, ha ráébredünk igazi mivoltunkra s lehetőségeinkre [2]. A teljes szívvel akart hasonulás elnyeri jutalmát, ami nem más, mint az élő, közvetlen istenkapcsolat [3]. Jézus tehát „maga volt a megtestesült Isten”, hiszen működési területet biztosított az Örökkévaló határtalan erejének [4]. Így aztán ő lett az ember számára a lehető legvalóságosabb Isten [5]. A Földre lelátogató Abszolútumot a homo sapiens nem találná valóságosnak, mert nem lenne emberi formája.

Foglaljuk hát össze, hogy ki volt Jézus:

Isten. (A homo sapiens számára a lehető legvalóságosabb módon.)

Isten Fia. (Lényegileg-lelkileg Vele megegyező, tehát olyasvalaki, akinek a viselkedése teljes összhangban van azzal, akitől származik.)

Isten elsőszülött Fia. (A földi kronológia szerint.)

Isten elsőszülött és egyetlen Fia. (Az emberiség viszonylatában, a mai napig.)

Isten elsőszülött és mindmáig egyetlen emberi Fia.

Emberfi. (Az Atya emberi Fia, aki történetesen hímnemű volt.)

Maga-választotta és következetesen használt neve tehát a státusára utal. A bűnök demonstratív megbocsátását is ez a Fiúi mivolta teszi lehetővé [6]. A homousion vagy homoiusion problémája így könnyen megoldható:

Salome mondta: Ki vagy te? Az ágyamra dőltem és emberként ettél az asztalomról, de szádból isteni igék jönnek. Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok, aki a hasonlóból keletkezik; adatott nékem Atyáméiból”. Mondta Salome: Akkor a tanítványod vagyok. Jézus mondta: „Ezért mondom: ha üres lesz, megtelik majd fénnel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel.” [7]

1. Kinek és mit adhat az Atya ?
2. Jézus Isten emberi fia volt.
3. Salome elhitte ezt.
4. Jézusnak nőtanítványai is voltak !
5. Az istengyermekség szempontjából nincs középút.
6. Isten emberi Fiainak/Leányainak teljesen ki kell üresíteniük a lelküket.

Salome ugyanahhoz a felismerés alapú tudáshoz (gnózis !) jut, mint Simon Péter: Jézusnál „örök élet beszédei vannak” [8]. Ilyenkor óhatatlanul felmerül a hangosan soha meg nem fogalmazott kérdés: Isten fia lennél? [9]. Te vagy a Messiás? A válasz három dolgot foglal magában:

[1] Tm 107., Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204

[2] Tm 2., 28., 31., 71., 82., 110.

[3] Tm 14., 16.

[4] Tm 47., 107., 109.

[5] Tm 27.

[6] Mk 2,1-12

[7] Tm 61.

[8] Jn 6,67-9

[9] vö. Tm 12. (Ezt csak Kaifás meri feltenni, Mk 14,61b)

Egy: burkolt igenlést. Aki Atyjának mondja az Abszolútumot, az bizony „a fia”, és ki más lenne a Szabadító, mint Isten emberi fia. *Kettő:* Fiúként közvetlen kapcsolatban állok Atyámmal. (Isten egyetlen dolgot tud adni az embernek: egy élő, lelki kontaktust.) *Három:* a Fiúság elérésének módját. Aki hasonlóvá válik az Atyához (azzal, hogy egyesíti vele a lelkét, Tm 107.), abból elfogadott (Mt 3,17), megismert gyermek lesz (Tm 2.).

Mivel Salome tanulni szeretne, a Mester rögtön tanítja is: ha kiüresíted a lelkedet (tehát kivetted belőle a világot és ezzel magadat is megtagadod), akkor te is meg fogsz világosodni, mint én. Ehhez azonban lelki homogenitás (keveretlenség, egyszerűség, tisztaság) kell, mert a megosztott lélek törvényszerűen elsötétedik.

Jézus tehát Istenhez *hasonló*, mert lényegileg-lelkületileg *ugyanaz*.

Ha közös a nevező...

A Mester már a nyilvános működés során fel akarta szabadítani tanítványait, de egyikük sem szerezte meg a „bizonyítványt”. A kereszthalál és a feltámadás okozta katarzis sem volt elég az okmány átvételéhez. Emiatt egy hosszú megvilágosodási folyamat várt volna rájuk, feltéve, ha Jeruzsálemben maradnak [1]. A Tizenkettő azonban a pásztorverés után hazaszaladt Galileába [2], és csak a végső kurzus után tért vissza a Városba [3]. Sajnos, ez az oktatás sem járt eredménnyel, hiszen ezen az „utolsó utáni napon” is azt kérdezték, amit legelőször [4].

Azt megértették, hogy Jézus Isten fia, s ezért ő a Felkent [5], sőt a Tábor-hegyen azt is felfogták, hogy egyedüli mértékadóként felülírhatja Mózeszt és Illést [6]. Az igazi Szabadító helyett azonban a júdaizmus politikai Messiását látták benne. Következésképpen a megszabadulás útja-módja homályban maradt, holott az Emberfi világosan beszél az evangéliumokban:

Szinoptikusok:

Evés közben fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, s ezzel adta oda a tanítványoknak: „Fogjátok, egyétek, ez az én testem !” Aztán a poharat fogta kezébe, hálát adott, odaadta nekik és ezt mondta: „Igyatok belőle mindnyájan ! Mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely – a vétkek megbocsátása végett – sokakért ömlik ki. De azt is mondom nektek, hogy mostantól fogva a szőlőnek ebből a terméséből nem iszom addig a napig, melyen annak új terméséből majd *veletek együtt* iszom Atyám királyságában”.

(Mt 26,26–9; Mk 14,22–5; Lk 22,14–20)

egyétek a testemet = asszimiláljatok engem, legyetek olyanok, mint én !

a szövetség = az Atya és Fiai–Leányai közti lényegi (lelki) azonosulás (vö. Tm 107.)

a vétkek megbocsátása végett = Jézus kereszthalála és feltámadása arra fogja indítani a tanítványokat, hogy ők is szerezzék meg az isten-
gyermeki státust (Jn 12,24), s *ekkor* bocsátják majd meg előéletük vétkeit. Az Emberfi is így lett büntetlen.

sokakért = nem mindenkiért, csak azokért, akik ténylegesen követni fogják őt [7]

[1] Lk 24,49

[2] Mt 26,30–2; Mk 14,27–8

[3] ApCsel 1,3–4

[4] ApCsel 1,6

[5] Mt 16,16

[6] Mt 17,1–7; Mk 9,2–8; Lk 9,28–36

[7] Tm 22., Lk 12,32; Jn 10,16; 17,20–3

az új termés (mely kollektívan iható) = a Jézus után fellépő istengyermekek működéséről van szó. Az ő nyilvánosan véghez vitt nemes tetteik fognak „új termésnek” minősülni. Ezeket azonban az Elsőszülött közreműködésével végzik ! (vö. Jn 14,12-4; 15,1-8)

veletek együtt, Atyám királyságában = Jézus a tanítványok mesterré válását akarja kibőjtölni ! (vö. Lk 12,31-2)

mindnyájan egyétek-igyátok = akik követni akartok engem az életutamban (vö. Lk 9,23)

az én testem és vérem = ez az általam meghozott keresztáldozat teszi lehetővé a ti megmeneküléseteket is, a feltámadás okozta katarzis által

Tamás:

Jézus mondta: Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki (Tm 109.).

(vö. 1Ján 3,24a; 5,12)

1. Ki fog Jézus szájából inni ? (vö. Tm 75.)
2. A szomjúhozó ihat Jézus szájából.
3. A szomjúhozó boldog, mert kielégítetik (vö. Mt 5,6).
4. Milyen vizet mér ki Jézus ? (vö. Tm 12.)
5. Honnan tör föl az élet vize ?
6. Mi jön ki Jézus szájából ?
7. Jézus a kinyilatkoztatás forrása (vö. Tm 84.).
8. Ki volt Jézus ?
9. Hogyan lehetünk mi is Isten emberi Fiai/Leányai ?
10. Vannak dolgok, amik el vannak rejtve (vö. Tm 4.)
11. Ki rejtette el azokat a dolgokat ?
12. Hova rejtette el ?

János:

Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfi húsát és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az Élet. Annak, aki húsomat eszi és véreimet issza, örök élete van, és én azt feltámasztom majd az utolsó napon. Mert húsom igazi étel és vérem igazi ital. Az, aki húsomat eszi és véreimet issza, bennem marad, és én is abban. Minthogy engem az Élő Atya küldött el, és én az Atya által Élek, úgy aki engem eszik, Élni fog általam (Jn 6,52-8).

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

az Emberfi húsa és vére = a lényege, a státusa

aki eszi és issza = azonosul vele (a mivoltával)

feltámasztom = az országbeli halálból

az utolsó napon = amikor eggyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

igazi étel és ital = a státusom az, ami megment

bennem marad = ugyanolyan lesz, mint én (az Atya emberi Fia vagy Leánya)

és én is abban = mindent a tudtára adhatok, a közös nevező miatt

Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel tanított. Az utolsó vacsorán ugyanazt közölte tanítványaival, amit mindig, csak szimbolikus módon. Az aktust persze értelmezni kell, ahogy minden más igehelyet is. Terminológiájának ismerete nélkül nem boldogulhatunk, ez a fenti elemzésekből látszik. Aki Pálhoz hasonlóan [1], nem akar megtanulni jézusul, az könnyen kollektív szövetségkötésre és általános bűnbocsánatra gondolhat. Az emberiség szintű megváltás tévtana mára már beleivódott a zsidókeresztény köztudatba, ám az ehhez hasonló dugványokat gyökerestül ki fogják tépni [2].

Az Emberfi azt akarta kifejezésre juttatni, hogy ő áldozatot hoz tanítványaiért, és tőlük is hasonló áldozatot vár. Azt is világossá tette, hogy más felismerésre térés nélkül nincs bűnbocsánat ! [3]. A hívők által gyakorolt „áldozás” értelmetlen és céltalan, hisz semmiféle áldozatot nem hoznak, és más felismerésre se térnek. Következésképpen bűnbocsánatban sem részesülnek... Az ostya vételével nem kerül beléjük Isten, mivel hozzá Jézuson keresztül vezet csak út [4].

Őbenne ott volt az Atya, mert megteremtette vele a közvetlen kapcsolatot. Ezt mi is megtehetjük, ám ehhez nem kell se templom, se oltár. Az istengyermekség az egyetlen szentség, a többi nem használ semmit ! [5]. Az Örökkévaló sehol sincs jelen ezen a világon, kizárólag Fiaiban vagy Leányaiban nyilvánulhat meg. Ezt a jelenlétet azonban a papi „átváltoztatás” nem realizálja, mivel az egész ceremónia Jézus egy meg nem értett szimbolikus tettén alapul.

Bűn az élet

Isten nem a büntelennel köt szövetséget, hanem a keresőkkel. Nem az „életszentség” az ajánlólevél, hanem az érző szív [6]. Ebben a világban az ember különben se maradhat mentes a büntől, mert az úgy van megszerkesztve. Jézus sem rekesztette ki tanítványai sorából az érző szívű bűnösöket, például a vámos Mátét és a céda Máriát sem. Kereken kimondta: „A vámszedők és a parázna asszonyok megelőznek titeket a mennyek királyságában [7]. Péter magamagát vallotta bűnösnek [8].

Talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy egyetlen zsidó ember se gondolja azt, hogy az Emberfi abszolút mentes volt a büntől. A keresztények viszont pontosan ezt hiszik, úgyhogy itt akár véget is érhetne a zsidó-keresztény párbeszéd. Ha azt kívánjuk, hogy Izrael fedezze fel és ölelje keblére Jézus nevű honfitársát, akkor ez a kérdés feltétlenül tisztázandó.

Jézus büntelenségének vizsgálatánál be kell látnunk, hogy a keresztény levezetés-nél egy sokkal hihetőbb magyarázat kell. Annál is inkább, mert a szóban forgó dogma egyetlen igehelyen alapul; a Jn 8,46-on. Ez az igen fontosnak tűnő logion a másik négy evangéliumban nincs benne, a Tamás-evangéliumból is „hiányzik”, pedig az az Emberfi szellemi hagyatéka. A mély hallgatás nem véletlen, tudniillik ez egy félreértett igehely, amit a többi evangélium nem ért félre, sőt János első levele sem érti félre [9].

Lássuk a szöveget az eléggé nem dicsérhető Csia Lajos fordításában: „Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától (= a Sátántól) valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert

[1] 1Kor 11,23– 6

[2] Mt 15,13; Jn 15,1–8; Tm 39.

[3] Lk 24,47b (Lásd Csia Lajos fordítását.)

[4] Jn 14,1–14

[5] Tm 52.

[6] Tm 69.

[7] Mt 21,31

[8] Lk 5,8 (A Jn 7,49 alapján az alsó népréteg, Írás-tudatlansága miatt, eleve bűnben él.)

[9] 1Ján 3,4–9

az igazság nincs benne. Akkor a magáéból beszél, mikor a hazugságot szólja, mert hazug ő és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki Istentől való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok” [1].

Már a felületes szemlélő is azonnal észreveszi, hogy itt nem bűnről és büntelenségről van szó, hanem *igazmondásról és hazudozásról*. Az Emberfi igazmondónak vallja magát, hallgatóságát pedig hazugnak nevezi. Mindössze az „bonyolítja” a dolgot, hogy ő ennek az okát is megadja ! Fordítsuk hát „magyarra” az egészet, a teljes szövegösszefüggés [2] ismeretében:

„Miért nem látjátok be, hogy igazam van? Azért, mert ebben meggátol benneteket a lelkiületek. Azt a lelket (psziché) Evilág Ura teremtette, s ti automatikusan a beléje plántált programnak akartok megfelelni. De a Programozó hazug, és így csak hazugságot tud és akar csinálni, ami számotokra (országbeli) halált hoz. Ez a hazugság már úgy belétek ivódott, hogy amikor az igazságot halljátok, az nem tud megérinteni benneteket. Bizonyítsátok be – ha tudjátok –, hogy nem igaz, amit mondok, ha pedig nem tudtok megcáfolni, akkor higgyetek nekem !”

A Sátán léttartalma a hazugság, így hazugságot is beszél, s ezeket a hazugságokat az ember lelkén keresztül sugalmazza. Ezért nem helyes a homo sapiens isten- és világképe. Az Atya által felvilágosított Jézus azonban minden kérdésben [3] az igazságot mondja, és a jelenlévők (a logika eszközeivel) képtelenek megcáfolni, tehát nem tudnak hazugságot bizonyítani reá.

Jézus ehelyütt (is) azt állítja, hogy ő Isten Felhatalmazottja, s nem azt, hogy ő még egész életében nem vétkezett. Jeruzsálemi idegenek előtt ugyan könnyű lenne ilyet mondani, de abszolút hihetetlen volna... Egy ilyen kijelentésnek kizárólag a keresztény egyházak hívei dőlnek be. Azok is csak azért, mert teológusaikra bízzák az elmélkedést. A hivatásos mértékadók viszont szintén nem gondolkodnak, csak *hisznek* az előttük élt szaktekintélyeknek, akik – különféle szempontok alapján és sátáni sugalmazásra – megalkották a dogmarendszert.

Lássuk a János-levelet is: „Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló kezdettől fogva vétkezik. Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit. Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istentől született, mert Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istentől született” [4]. Íme, itt van Jézus büntelenségének oka (az újjászületés), s e büntelenség kezdete is ! Nyilvános működése során már jogosan mondhatta: „Mi hát a bűn, amit – azóta – elkövettem?” [5]. Ebben az apostoli levélben egy Jézus-mondás őrződött meg, mert a lényegét csak ő tudta így megfogalmazni. Az Emberfi azért „jött”, hogy mindent lebontson-leromboljon, az egész ördögi Rendszert, minden hazugságával együtt. Ő egy ettől teljesen különböző, de igazi isten- és világképet tárt az emberiség elé. Tehát nem pusztán egy erkölcsi-etikai megújulást akart, az alapok érintetlenül hagyása mellett. Ez Beméritő János asztala, jobbán Mózes, balján pedig Pállal [6].

De még mindig nem tudjuk, hogy abszolút büntelen volt-e... A Jóisten szemében bizonyára nem volt az. Fiúvá válása előtt semmiképpen. Jézus nem azért tudott az Atya emberi fia lenni, mert erkölcsi-etikai szempontból feddhetetlen volt... Az ilyesmi inkább gátolja a keresést, hiszen „az egészségeseknek” nem kell az Orvos. Itt lent, a Kozmoszban, egyébként se lehet megúszni bűn nélkül. Erről Evilág Ura gondoskodott. A Tékozló fiú bűnös dolgokat csinált: egy bűnös világot, tele bűnös emberekkel. Ezek a teremtmények makulátlanként nem boldogulhatnak. Ez a világ már csak ilyen.

[1] Jn 8,43–7

[2] Jn 8,21–59

[3] Jn 3,34–5 (Minden emberileg felfogható tudást.)

[4] 1Ján 3,8–9

[5] Tm 105.

[6] Róm 13,1–7 (A 7. vers a Tm 101. felülvezése. Az eredeti logionban Jézus hitelt kér a szavainak, Pál ezt istenfélelemre változtatja, magának pedig tiszteletet követel...)

Más világvallások is tisztelik Jézust, de nem állítják, hogy abszolút bűn nélkül való volt. Kortárs ellenfelei se vélekedtek így, már csak azért sem, mert lépten-nyomon megszegte a Törvényt. Kaifás sem gondolta, őt az borította ki, hogy egyszerű homo sapiens létére Isten Fiának (vele egylényegűnek) mondta magát. A főpap szerint egy gyarló ember nem is álmodhat ilyesméről. Vagy ha igen, akkor az olyan véték, amit meg kell torolni. Ezt erősítette-sugalmazgatta benne a Sátán. Mindketten atyjuk dicsőségét keresték, és el is nyerték a jutalmukat. Kaifás díszes sírhelye még ma is megvan, turisták látogatják. Jézusnak nincs szarkofágja, mert ő nem halt meg... A testét megölték, de többet nem tehettek [1].

Az Emberfi örömhíre éppen abban áll, hogy egy bűnös ember is istengyermekké válhat. Újjászületése után persze már képtelen lesz vétkezni. Hogy „azelőtt” mi volt, az meg nem ránk tartozik, csak egyedül Istenre.

A tisztító tűz

A „megtérés” a kereszténység egyik központi fogalma. A hívők általában erkölcsi megújodást értenek rajta. A megtért ember a tisztulás útjára lép, s ettől kezdve *próbál* etikusan viselkedni. A megtisztulás útját-módját minden vallás „ismeri”, így a júdaizmus is. Bemérítő János viszont tevékeny megbánást hirdetett [2], tanítványai szembe is kerültek a zsidókkal [3].

Az Emberfi azonban őt is lekörözte, mert *tűzzel* keresztelt, azaz heves szópárbajok közepette [4]. Ő nem erkölcsi-etikai megtérést akart, mert tudta, hogy ezzel lehetetlent kívánna [5]. Ahhoz ugyanis, hogy az ember megjavuljon, először más (világnézeti) felismerésre kell térnie. A „metanoia” a gondolkodás gyökeres átalakítását jelenti. A lényeg rendbetevésével tudniillik mindent a helyére teszünk [6], mivelhogy nincs két lényünk: egy külső és egy belső [7].

Nikodémusnak megmagyarázta, hogy először meg kell születni *felülről*, azaz át kell gondolni a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig. Ő is „a mennyből szállt alá”, vagyis az Abszolútum lehetséges tulajdonságaiból indult ki [8]. A „vízből és Szellemből való születés” képe teljesen világos: a *víz* (*-be való merülés*) a megtisztulást szimbolizálja, a *Szellem* (*-be való merülés*) pedig a gondolkodást. A vízből és Szellemből való születés tehát egyszerűen: gondolkodás általi megtisztulás [9]. Jézus azért nem merített alá senkit [10], mert a logika nem kíván folyadékot.

Tüzet azonban igen, ám ezt a máglyát mi magunk rakjuk. A „tisztítótüzhöz” kapcsolódó elképzelések teljesen tévesek. Lássuk, mi áll erről a Szellemi Hagyatékban !

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlatos egy emberhez, akinek jó magja volt. Az ellensége elment éjjel, gyomot vetett a jó mag közé. Az ember nem engedte nekik, hogy kitépjék a gyomot. Azt mondta nekik: ne hogy elmenjetek, hogy kitépjétek a gyomot, és vele együtt a búzát is kiszakítsátok. Mert az aratás napján a gyom nyilvánvaló lesz; kitépik azokat, elégetik azokat. Akinek van füle a hallásra, hallja ! [11]

[1] Mt 10,28; Jn 14,30

[2] Lk 3,10-4

[3] Jn 3,25 (Zsidó = a vallás hivatalos mértékadója, a Törvény megtestesítője.)

[4] Tm 9., 15., Mt 10,34; Lk 12,49

[5] Jn 7,19

[6] Tm 21.

[7] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39

[8] Jn 3,3; Tm 3.

[9] Jn 3,5; Tm 52.

[10] Jn 3,23; 4,2

[11] Tm 56. (Mt 13,24-30)

az ember, akinek jó magja volt = az Atya (kizárólag neki van jó magja [ő a birtokos], Jézus csak „a vető” [vö. Tm 8.], aki elhinti azokat)

az ellensége = a Sátánnak nevezett Tékozló fiú

éjjel ment el = sötétségben, tehát a tudatlanságot kihasználva tette azt, amit csinált (vö. Tm 63.)

azok, akik ki akarták tépni a gyomot = az Atya mennyei fiai

ahová a gyom került = az emberekbe

az aratás napja = az emberi megvilágosodás időszaka

akik kitépik a gyomot = az aratók (vö. Jn 4,35–8), tehát az értelmes (Tm 20d), megvilágosodott emberek

Sokszor felteszik a kérdést a földi igazságtalanságok és szenvedések kapcsán; hogy engedheti ezt Isten. Akinek van fiúgyermek, az tudja a választ. Ha jó apa akar lenni, akkor nem szabhatja meg azt az irányt, amerre az menni akar. Az Atya is csak úgy tud jót tenni (teremteni), ha biztosítja teremtményeinek a szabad akaratot, és az ezzel járó lehetőségeket. Ezért *jó* az Atya [1], illetve ezért van *jó magja*. Nem akadályozhatja meg tehát, hogy valaki gyomot vessen. A mennyei fiak pedig azért nem lépnek közbe, mert apjuk jobb belátásra bírta őket. Hallgatnak rá, mert megértik, hogy az aratás napja egyszer mindenképpen eljő.

Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell, s Jézus már meg is tette a magáét [2]. A kérdés az, hogy *kik* lesznek az aratók, *mit* fognak learatni, s hogy hol fognak aratni. Ezek előtt az aratók előtt nyilvánvalóvá válik majd, hogy a gyom haszontalan, ezért ki fogják tépni. A kiszaggatott gyommal pedig az elégetésen kívül nincs mit kezdeni... Ami pedig megsemmisült, az nem nőhet ki újra [3].

Az aratás dátuma tőlünk függ, és ez az, amit meg kell érteni ! Ha learatjuk a Pneuma-gyümölcsöt [4], akkor (ezzel) istengyermekké is válunk. Az Atya emberi fiainak viszont, a menyeeikhez hasonlóan, nem a gyomlálás a feladata, hanem a vetés. Ebben is az Emberfit kell utánoznunk ! Ahhoz, hogy Pneuma-magokat vethessünk [5] először meg kell semmisítenünk magunkban a gyomot, aztán már learathatjuk szellemi fáradozásaink gyümölcsét [6].

A tisztítótűz és a poklot állítólag a Jóisten hozta létre, elhelyezni azonban csak az idejétmúlt geocentrikus világkép segítségével lehetne őket – valahová... Az igazság az, hogy se helyük, se funkciójuk nincs, és nem is lehet. Mind a tisztítótűz, mind a pokol az egyszeri teremtés fantazmagóriájához kapcsolódik. Ebben a konstrukcióban – természetesen – csupán az ember számát teremtménynek. Mivel pedig mindkét helyre csak a halál után kerülhetünk, a halálnak is Isten tervei között kéne szerepelnie...

Ha Isten által teremtett poklot vallunk, akkor istenképünk dualisztikus lesz, és nemcsak jósága, de örökkévalósága és léte is kérdésessé válik. Ha ugyanis a teremtési aktus (ami Isten lényege) nem folyamatos dolog, hanem egyszeri esemény, akkor Isten se nem jó, se nem örök; tehát szembekerül önmagával, így megkérdőjelezi saját létét. Ezzel szemben Isten Világa (a Mennysors) létezik, örök és jó, miként alkotója. Menny és pokol tehát kölcsönösen kizárják egymást, csak az elbutított hívek fejében férnek meg egymással. A tisztítóhely és a pokol tüze fegyelmező és léleknyomorító eszköz a Sátán által inspirált egyház kezében.

[1] Mt 19,17a

[2] Jn 4, 36 – 8

[3] Tm 39., Mt 15,13

[4] Tm 20d

[5] Tm 8., Mt 13, 3 – 9; Mk 4,3

[6] Tm 58.

Isten nem teremtett sem próbapályát (földi élet-világ-sors), sem kintzókamrát (tisztítótűz), sem soha-ki-nem-nyíló börtönt (pokol). Az evilági lét milliárdnyi ember számára jelent többszörös poklot, így tulajdonképpen a Sötétség Birodalmát nevezhetjük annak, noha az se az, mert nem a Jóisten teremtette, s nem azért kerültünk bele, mert rosszul viselkedtünk, és nem bűneink levezeklése után szabadulunk. Pokol csak a Tékozló fiúk számára van – bizonyos értelemben –, akkor, amikor már a megtérést fontolgatják, és szembenéznek viselt dolgaikkal. De ez sem „hely”, hanem tudatállapot.

És hol marad a Gondviselés?

Az általános jellegű és mindenre kiterjedő Gondviselés fogalmát a júdaizmus is ismeri, hisz ez a dolog minden földi vallás egyik alappillére. Ha van Isten, akkor nyilván törődik a teremtésével, mégpedig automatikusan. Magyarán: a hívó ember egy világfenntartó és „rendszer szabályozó” tevékenységet tulajdonít Istennek. A kereszténység is ezt hirdeti, mégpedig Jézus nyilatkozatai alapján [1].

Itt azonban egy nagy félreértés van, ami abból is látszik, hogy a hívók egyáltalán nem fogadják be ezeket az igéket; életvitelük szöges ellentétben áll azok mondanivalójával. (Ahogy a Hegyi beszéd egyéb részeivel is...) Mindenki az étel-ital-ruháért aggódalmaskodik, az ember vet, arat és csűrbe takar [2]. Tulajdonképpen csak a pogányok kivételek: ők a mának élve nem törődnek semmi ilyesmivel. Bizonyos értelemben a világ fiai itt is okosabbnak bizonyulnak náluk, ahogy máskor is [3].

A megoldás roppant egyszerű: a jézusi mondandók csak az őt követni akaró Fiú-aspiránsoknak szólnak! Az egész Nyilvános Működés az ő érdekükben történt, kizárólag hozzájuk jött, és értük vállalta a kereszthalált [4]. Ők azok, akik hallgatnak reá, ezért csak őket tudja tanítani. Elvileg senki sincs kizárva ebből a körből, még a nők se [5]. Mindenki saját magát zárja ki, mégpedig oly módon, hogy elengedi a füle mellett a megmentő logionokat [6]. Következésképpen a sok meghívott közül kevesen [7] lesznek a *választottak*, márpedig csupán ezek képesek venni a szövetségkötéssel záruló kinyilatkoztatást.

A Hegyi beszéd útmutatásait nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektíva törvényeivé tenni. Jézus „országa” nem evilágból való [8], a „királyság” egy tudatállapot, amely az Atya és a Fiú lelki egymásban levését jelenti [9]. Az eme státushoz vezető út pedig szigorúan egyéni és személyre szabott [10], mégpedig azért, mert nem tud másmilyen lenni, hiszen közvetlen istenkapcsolatról beszélünk.

A Jézus által megígért (és megélt) gondviselés egyáltalán nem általános jellegű, és nem is terjed ki mindenre. Az Atya csak a Fiain tud segíteni, s azért tud, mert bennük van. Ráadásul őket is csupán a nyilvános tanúságtétel során képes segíteni. Annyi étel-ital-ruha-lakást tud biztosítani, amennyi feltétlenül szükséges... A „százannyi” ház és szántóföld csak átmeneti haszonélvezetet jelent, ahogy a „százannyi” szülő, testvér, feleség és gyerek szintén csak az üldözések idejére jelent támaszt. Aki már nyakába vette a kivégzőkeresztjét, annak rövid az ideje a tartós viszonylatokhoz, arról nem is beszélve, hogy amúgy sem akar birtokolni semmilyen földi kincset.

[1] Mt 6,25–34; Lk 12,22–31; Isz 132/113; Tm 35.

[2] Isz 132/113

[3] Lk 16, 8

[4] Jn 17,1–26

[5] Tm 115.

[6] Mt 7,21–3

[7] Tm 22.

[8] Jn 18,36

[9] Tm 107.

[10] Mt 7,13–4

A királlyá lenni nem szándékozó keresztény hívők ezzel szemben egy olyan fokú – szeretteikre is kiterjedő – gondviselést képzelnek be maguknak, amely több ok miatt se működhet. Az Atya nem azonos Evilág Urával, így nem tud semmiféle befolyást gyakorolni a földi történésekre [1]. Ő csak emberi Fiain és Leányain keresztül juthat szóhoz [2].

Az Elsőszülött szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel demonstrálta, hogy miben különbözik Atyja *e kor istenétől, az éter birodalmának fejedelmétől* [3], akit Sátánnak is nevezhetünk. Ő az, aki bárhol és bármikor kézi vezérlést alkalmazhat a kozmoszban [4]. Ezt persze csak vészhelyzetben teszi meg, mert általában elegendő a Gépezet személytelen erőinek automatikus működése. Sajnos, a hívők legtöbbször a Rendszer fel nem ismert törvényszerűségeiért adnak hálát...

Mégis van valami, ami bizonyos fokú védettséget ad az embernek, ez pedig a tanítványi státus. Ha valaki Fiú-aspiránssá válik, akkor *tudása arányában* felhatalmazást is kap egynémely dologra... [5]. Az ehhez szükséges Erő természetesen Jézuson keresztül jön, és az Atyától származik, de magát az immunitást az „igazi mammon” adja... Minél többet tudunk, annál nagyobb biztonsággal leszünk. A folyamat végére pedig elérjük a teljes nyugalmat, vagyis azt a békét, melyet ránk hagyott [6].

Szabadulni és szabadítani

A tanítványok tudták, hogy Mesterük az Eljövendő, csak azt nem értették meg, hogy *ő nem az a legendabéli személy*, aki a várakozások szerint politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt. Ő egy valóságos Szabadító, aki az igazság közvetítésével mindenkinek megadja a lehetőséget a szabadulásra. Saját magát mutatta fel követendő példaként, az Atya pedig tanúskodott mellette.

Jézus a jeruzsálemi bevonuláskor deklarálja (igazi) Messiás mivoltát [7], amit *sose titkolt* a tanítványok előtt. Ha így lett volna, akkor a Tizenkettő nem várta volna olyan makacsul Izráel helyreállítását. A „szamaragolás” elsősorban *nekik szólt*, nem a népnek. Ezzel a jelképes cselekedettel újra az agyukba akarta vésni, hogy ugyan ő ama Messiás, de *nem az*, és *nem olyan*, mint akit ők várnak.

Izráelban sokan felleptek már messiási programmal. Jézus ezért ország-világ előtt rá akar mutatni az igazi Messiás fogalmára és szerepére [8]. Az Eljövendő arról híres, hogy *ő majd mindent tudtunkra ad* [9]. Bizony, az igazság tud csak megszabadítani bennünket, és csak annak van szüksége szabadításra, aki börtönben van. Az ember degradált teremtményként sínylődik kozmikus méretű zárkájában, azzal a reá erőltetett téveszmével, hogy eredendően bűnös. Az egyházak azért ördögiek, mert tovább sugallják ezt a tant, s ezzel erkölcsi-etikai síkra terelik a lelki-értelmi rendcsinálást [10].

[1] Lk 4,5-7

[2] „Fiam, minden prófétában rád vártam, hogy eljőjj, és megnyugodjam benned. Mert te vagy az én nyugalmam, te vagy az én elsőszülött fiam, aki mindörökké uralkodol. (Nazoreusok evangéliuma)

[3] 2Kor 4,4; Efézus 2,1-2; Jn 8,38-47

[4] Jn 19,4-11; 11,50: Pilátus és Kaifás is az eszköze volt, éppúgy, mint Annás, a „szürke eminenciás”. (Az 51. és 52. vers csak szerencsétlen kommentár.)

[5] Lk 10,17-20

[6] Tm 1., 17., 49., 59., 91., Mt 11,28-30; Mk 10,28-31; Jn 8,51-2; 14,26-7

[7] Lk 19,40

[8] Jn 10,1-18

[9] Jn 4,25-6 Jézus a szamáriai asszonyon keresztül misszionálta pogánnyá vált honfitársait, mert azok egyébként szóba se álltak volna vele (Lk 9,51-4). Ezért szokása szerint egy közismert figurát választott ki (Jn 5,5-6), ráadásul egy vétkes nőt, hogy ezzel is demonstrálja: a Messiás nem diszkriminál etnikum vallás vagy nem (!) szerint. A 4,16-9 vers ugyanolyan célú, személyre szóló „csoda”, mint a Péternek juttatott ezüstpénz (Mt 17,24-7). A némberek ezek után önként vitte szét azt az Örömhírt, ami tulajdonképpen a klasszikus megfogalmazás (Mk 1,15) egyik változata (Jn 4,23-4).

[10] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80650/2; 109/53,1-3; 114/61

Az Emberfi tagadja az ember ős-bűnösségét és az eredeti bűnt. Tetteivel tagadja, a gyógyításával: „Ábrahámnak ezt a leányát azonban, akit a Sátán immár tizennyolc éve megkötözött...” [1]. Csak az az ország vagy ház állhat fenn, amelyik nem hasonlik meg önmagával. A görnyedt asszonyt a Sátán kötözte meg, és Isten ereje oldozta el.

Másik példa: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e, vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei” [2]. Aztán magyaráz: „Azért gyógyítottam meg, hogy világos legyen számotokra: a különféle betegségek nem emberi bűnök következményei”. Csak a keresztény hívők gondolják azt, a rossz helyre került mondatzáró pont miatt; Isten jó előre megvakított valakit, hogy Fia később csodát tehessen...

Az egyházak ősidők óta az emberek bűntudatából élnek, mégpedig igen-igen jól. A Templom-megtisztító és *ingyen* gyógyító Jézus egyszersmindenkorra aláasta a vallási szervezetek intézményes tekintélyét. Mivel az alapokat rengette meg, le is rombolta volna az Építményt (= az egész emberi konstrukciót), ha gyorsan meg nem ölik [3]. Legvilágosabban a János-evangélium beszél: „Ekkor a főpapok és a farizeusok (a fő haszonélvezők) összegyűjtötték a Nagytanácsot és abban így szóltak: Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik. Ha úgy hagyjuk, mindenki benne hisz majd” (s nem a hivatalosan közvetítő mértékadóknak). [4]

A Bemerítő nem volt ennyire veszélyes ember, mert ő – ahogy az egyház is – csak „szentelt vízzel” tudott keresztelni... Jánosnál az alámerítés csupán a bűnbocsánat *jele*. Azt jelképezi (ámde nem közvetíti), hogy: bűnös vagy, de most megtisztultál. A jézusi szó s tett azonban azt jelenti: *nem te vagy az igazi bűnös*, ezért most mentesülsz a következmények alól. Aki vakon született, az nem is lehet bűnös, és bizonyos értelemben a házasságtörő asszony sem volt az.

Van valaki, aki egészen pontosan tudta; kicsoda Jézus, illetve azt, hogy mivé lett. A visszautasított és ily módon legyőzött Sátán [5] tisztában volt azzal, hogy az egykori názáreti ács Isten Fiává vált. Ezek után már nem tudta befolyásolni őt, tudniillik nem maradt benne semmi a sátáni örömhírből [6]. Ezt a tökéletessé vált embert [7] csupán kiebrudalni lehetett a Sötétség Birodalmából, mert világitani kezdett másoknak is.

A likvidálást azonban evilági szolgálai segítségével kellett végrehajtania, kézi vezérlés útján. Az Emberfire ugyanis már nem hatottak a világ természetes csábításai, ő teljesen immunissá vált velük szemben. Sőt: ki tudta űzni az ördögöket a megszállt emberekből ! Ezek a gonosz lelkek is tudták, hogy Jézus nem a Mózes által megrajzolt Úr, hanem az Abszolútum Fia [8], mert kizárólag Isten Szentje lehet a Kiűző, azaz, a másik oldalról nézve: a Messiás. Ők úgy érezték, hogy az Eljövendő „idő előtt” [9] zaklatja őket, hiszen nyilvános működése pokoli lelkiállapotot teremtett számukra.

A világ nem elég

Megkísértés nélkül senki se léphet be a mennyek országába [10], mert mikor be szeretne menni, el akarják majd téríteni a szándékától. Jézus megkísértését a teofániához hasonló szükszavúság jellemzi. Ennek az az oka, hogy a megkísértés, akárcsak az isten-megtapasztalás, kizárólag a Fiak osztályrésze. A Sátán csak az Emberfik előtt leplezi le

[1] Lk 13,10–7

[2] Jn 9,2–4

[3] Mt 26,3–5

[4] Jn 11,46–8

[5] Mt 4,1–11; Lk 4,1–13

[6] Jn 14,30

[7] Mt 5,48; Zsk 48. (Fülöp-evangélium 106.)

[8] Mk 5,7a; Lk 8,28a

[9] Mt 8,29b; Mk 5,7b; Lk 8,28b; Jn 12,45

[10] Zsk 27. (Tertullianus: De baptismo, XX.2)

tényleges hatalmát. Ahhoz, hogy Evilág Ura személyesen keressen fel bennünket, istengyermekké kell válnunk [1]. Éppen a megvilágosodással járó lelki azonosulás hívja fel a figyelmét arra, hogy méltó ellenfele támadt. Az átlagemberek elől elrejtőzködik, mert létezésének bizonytalansága és szándékainak homályossága is az ő céljait szolgálja.

A Sátán minden Fiút megkísért, vagyis megpróbálja őket lebeszélni a nyilvános tanúságtevésről. A „megkísértés” egy eltántorítási kísérlet, melyre a világ elé lépés előtt kerül sor. Evilág Urát tehát már otthon (edzésszerűen) le kell győzni [2], enélkül nincs világra szóló működés. A kísértés visszautasítása végleges és visszavonhatatlan elköteleződést jelent, ez az aktus gyakorlatilag a vértanúhalál előzetes elfogadása [3].

A Sötétség Fejedelme emberi formában kísérti meg az egyént, saját hazájában és saját nyelvén. Miként Isten, úgy a más dimenzióban levő Sátán is csak meglévő fogalmakkal és szimbólumokkal tudja megértetni magát... A kísértés eszközei is csak emberi léptékűek lehetnek, mert a homo sapiens csak ilyesmikre „harap”.

Természetesen „a világot” kínálja, s ez a csábítás egyszerre valóságos és hazug. Annyiban valóságos, hogy ő a Kozmosz tulajdonosa [4], így odaadhatná épp a Fiúnak „a lakott föld összes királyságát”. Ezzel a gesztussal csupán az Univerzum egy parányi pontjáról mondana le, de az is „hűbéri birtoka” maradna, mert Jézusnak vazallusává kéne válnia. Ehhez a tényleges világalomhoz azonban nem jár örök élet és teremtető erő, vagyis a kiskirályságot csak ideig-óráig lehetne gyakorolni. Ez tehát rossz üzlet egy Emberfi számára, aki az Atya királyságát örökre birtokolja. Evilág Ura mindenkinek ezt a rossz üzletet ajánlgatja: a világ javainak ideigtartó élvezetét. A halandó ember nem is tudná „a világot” birtokolni, hiszen a testbe zártság még orbitális ellenőrzést sem tesz lehetővé, nemhogy kozmikus hatalomgyakorlást.

Az Ördög csak evilági uralmat és dicsőséget képes nyújtani, s nyújtja is mindazoknak, akik az ő malmára hajtják a vizet. Ez a „sátánimadás” öntudatlan is lehet! A Sötétség Birodalmának trónját persze senkinek sem adja át, a Kozmosz legnagyobb császárai előtt is csak mézesmadzagot húz el. Az egyházi és világi hatalom morzsányi koncokon huzakodik, a „birtoklás” és „dicsőség” nevetséges és illuzórikus. Az állandóan változó világot az öregedő és halandó ember nem tudja „konzerválni és hazavinni”.

A Sátán tehát igazat mondott abban, hogy rendelkezik a világ felett, de hazudott annak értékeségét illetően... A világ ugyanis „csak test”, ill. „holttest” [5], így a földi hatalom és dicsőség értéktelen dolgokon való uralkodást jelent. Ráadásul ez az országlás mindenképpen véges. A visszavonhatatlanul elmúló dolgok viszont nem is lehetnek értékesek. Evilág Ura persze arról is hallgat, hogy az általa adományozható „világcsászári” pozíciót meg is kell tartani, hiszen a földi királyok személye egyáltalán nem szent és sérthetetlen. A sátáni örömhír a pártütők számára is lelkesítő akcióprogram! Evilágon az győz, aki ördögibb módszerekkel dolgozik!

A Sátán minden Emberfit (és minden embert is) arra csábít, hogy osztozzon vele „a” bűnben. Az ősbűnt ugyanis ő követte el, akkor, amikor fittyet hányt a Teremtőre, és hátat fordított a Mennyországnak. A bűn az önfejű engedetlenségben öltött testet, ezért hivatkozik Jézus mindháromszor Isten írott parancsára. Ezzel fejezi ki azt, hogy ő *nem* lesz engedetlen. Önző önfejűség helyett az Atya Lelkére hagyatkozik. Ez a megkísértés szimbolikus leírásának a mondanivalója.

Jól érezni magunkat Isten nélkül is – ezt szeretné elérni Evilág Ura. A Sátán egy teljesen szekularizált világot akar létrehozni. Ennek érdekében hazudik annyit, eme cél érdekében szentesít (önmaga előtt) minden gonosztságot. A történelem hullahégeit azonban nem lehet megmagyarázni, csak megideologizálni. Sajnos, az ördögi elképzeléseket kiszolgáló egyház „üdv történeté” szelídíti a legvadabb kegyetlenségeket is.

[1] Barcza Barna szerint a piti bűneikben vergődő hívők sose kerülnek szemmagasságba a Sátánnal.

[2] Tm 99.

[3] Mt 16,24

[4] Lk 4,6

[5] Tm 55., 81.

Életre-halálra

„Én azért jöttem hozzátok [1], az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg [2] megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megköztözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhöz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, s hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, ami bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” [3]

Egyes teológusok, akik a Sátánt csak pszichén belüli realitásnak gondolják, nem hisznek a gonosz lelkek létezésében. A Jézus elé került nyomorultakat idegbetegeknek tartják, ördögtől való megszállottságukat népi hiedelemnek veszik. Ez persze a materializmusukból következő tudatlanság. Az Emberfi ugyanis olyan alanyokat is „kezelt”, akik nem esnek bele ebbe a kategóriába. Leprásokkal, süketnémákkal, vakon születettekkel egy pszichoterapeuta nem boldogul. Úgy pedig végképp nem, ha ez az orvos, az Írásokhoz hasonlóan, azt a fajta gyógyítást sem tanulta sehol, melyhez megfelelő körülmények is kellenek. Kiküldött tanítványai szintén képzetlenek...[4]. Neki még az is mindegy volt, hogy az illető él-e, vagy már meghalt, mivel birtokolta az Erőt [5].

Aki igaznak tartja az evangéliumok tudósításait, annak meg kell állapítania, hogy gonosz lelkek igenis *vannak*, mégpedig elég sokan [6], s az egyes emberben többen is elférnek [7]. Mivel Jézus nem a pokolban találkozott velük, azt is kijelenthetjük, hogy *itt vannak*, ezen a világon. Ha pedig nem látjuk őket, akkor csak szellemi létmódban lehetnek, ami testnélküliséget (is) jelent. Kiűzésükhöz tehát nincs szükség fizikai ráhatásra, csupán „Isten ujjára”, azaz a Pneumára [8].

A gonosz lelkek éppen erről a tulajdonságáról ismerik fel az Atya Fiait (Leányait). Ez a teremő Erő ugyanúgy látszik az anyag (a perturbált szellemi alkotóelem) mögött, mint ahogy ellentéte: a betegségeket és halált okozó gonosz lélek is. Az élő Szellemmel rendelkező Jézus egyszerűen látja őket, ezért vannak halálos veszélyben. A Pneumájával érzékelő Emberfi elől ugyanis nem tudnak elbújni. Pont olyan helyzetben vannak, mint a sötétben támadó katonák, akiket infravörös fénnel világítanak meg. Simán ki lehet űzni őket az általuk megszállt területről, feltéve, ha megvannak ehhez az eszközeink... Az egykori názáreti ács megszerezte ezeket! „Távgyógyításainak” ez a titka [9].

Jól persze csak a Szívével láthat az ember, ezért el kell sajátítania az irgalom logikáját [10]. Enélkül a Krisztus utáni időkben se lehet ördögöt űzni [11]. A próbaútra küldött tanítványoknak azért engedelmeskedtek a tisztátalan szellemek, mert az Emberfi ott volt velük, mondhatni „egy szellemi légtérben” [12]. Az ő hathatós segítsége

[1] Kizárólag a keresőkhöz! vö. Tm 1., 57., 69., 70., 95.; Mt 5,3-16; Jn 6,43-5; 10,14-6; 17,6; 17,9

[2] 1Ján 3,9; Mt 23,25; Lk 11,39

[3] Isz 57/129 (Lk 4,18-9) A siralomház után a kivégzés következik!

Jézus „székfoglaló” beszéde kánoni evangéliumokból is összeszedhető elemeket tartalmaz.

[4] Mt 10,1; 10,8; Lk 9,1; Tm 13.e

[5] Tm 1., 2., 47., 82., 96., 107., 110., Lk 12,33

[6] Mk 5,9

[7] Mt 12,43-5; Lk 8,2b; 11,24-6;

[8] Lk 11,20; Mt 12,28

Ha Isten királysága csak Jézusban jött el, akkor ez a világ nem az Atya műve...

[9] Mt 8,5-13; Lk 7,1-10; Jn 4,46-53

[10] Tm 23., 49., 107., Mt 6,22-3; Lk 11,34-6; Jn 4,22d-24

[11] Mt 12,27; Lk 11,19

[12] Mt 10,23b; 17,17c; Mk 9,19c; Lk 9,41c

Az ismeretlen ördögűző is ezért volt sikeres! (Mk 9,38-42; Lk 9,49-50)

nélkül nem mentek volna semmire... Ez a mesteri „hátszél” a későbbiekre is be van ígérve [1]. „Ima” (közvetlen istenkapcsolat) s „böjt” (ön- és világmegtagadás) hiányában [2] azonban minden próbálkozó kudarcot vall, úgy, ahogy a Tizenkettő [3].

A Sátán célja az, hogy megölje azt a Pneumát [4], amely egy bizonyos szabadsági fokon aktivizálódik a létezőkben. Teljesen elpusztítani persze nem tudja, hiszen az örök építőkövek mélyén maga Isten rejlik. *Gyehennára vetni* azonban képes, azaz megrontani. Ez azt jelenti, hogy a szóban forgó létező és az Örökkévaló közé egy lelkületi gát kerül. A torlasz „anyaga” ugyanaz, mint a Tékozló fiú esetében, nevezetesen: a hiúság. Ez az egocentrikus mentalitás teszi vakká az egykori és mai farizeusokat is.

Az Abszolútumot majmoló Másoló az Örökkévalót utánozza. Istent játszva a maga lelkületét akarja továbbadni a teremtményeinek. Azt szeretné, ha azok a saját döntésük eredményeképp csatlakoznának hozzá. Ha ugyanis mindenki egy húron pendül az általa létrehozott világban, akkor kétszeresen is kihúzhatja magát. Erkölcseleg is, s a büntetés alól is... Olyan ez, mint amikor a hangadók az osztályközösséget használják fel a maguk érdekében. Kiverik az ablaküveget, aztán azt javasolják, hogy mindenki álljon fel, ha a vétkes kilétét firtatják.

A gonosz lelkek azért gonoszak, mert Lélek-tani szempontból már hullák. Hiányzik belőlük a Pneuma, úgy, ahogy evilágból is [5]. Homo sapiensként *élő szellemmé* válhat-tak volna, de nem használták ki a lehetőséget. Egyetlen örömük a „tagtoborzás” maradt, vagyis az utánuk következő generációk megrontása... Más emberek pszichéjében vernek tanyát, azzal a céllal, hogy megfojtsák benne a jó magot. Ez atyjuk kívánsága is [6].

Jézus tudta, hogy mi lakik az emberben [7]. Alapvetően sátáni program vezérli, melyhez adott esetben gonosz inspirációk is társulnak. Ha ez az ösztönzés nem elég, akkor az idegrendszeren keresztül beteggé lehet tenni a testet, amely akár meg is ölhető. Általában nem kell ilyen messzire menni. A homo sapiens kisebb sorscsapások esetén is kiábrándul a Jóistenből, és ateistává válik.

Tekintve, hogy a társadalmi mozgásokat egyének irányítják, a történelem is könnyen befolyásolható. Az ördögi hierarchia olajozottan működik, kézi vezérlést szinte nem is kell alkalmazni. Pilátus mosta a kezeit, s a Jézussal szimpatizáló zsidók sem akarták őt megölni, mégis keresztre feszítés lett a vége... Az Emberfi „vétké” az a lelkület volt, amelyet kialakított magában. Ha nem „jött” volna, akkor a farizeusoknak tulajdonképpen nem lenne bűne [8].

A gonosz lelkek a sátáni örömhírt magukévá tett emberek „szellemi maradványai”. Elhalt testükre már nincs szükségük, tudniillik megszállt áldozataikét használják. Ez az igénybevétel persze csöppet sem kíméletes... Minden betegség lelki eredetű. A legnagyobb kárt a Pneumában tudják tenni, ezért egyezik bele Jézus, hogy a légió a disznósordába menjen [9]. A sertéseknek tudniillik olyan alacsony a szabadsági fokuk, hogy ilyesmit nem is tudnának létrehozni.

A gonosz lelkek a test sanyargatása mellett akár ölni is tudnak. Ha megszállnak valakit, akkor ezt a személyt öngyilkosságba kergethetik, vagy – a hatalom birtokosait inspirálva – halálra adhatják. Az illető Isten által teremtett Pneumájához azonban nem férnek hozzá. A Sátánnak viszont módjában áll *kivágni, kivetni, elégetni* vagy *a gyehennára dobni* [10] ezt a gyümölcshozásra képes hajtást.

[1] Jn 14,12-4

[2] Tm 26.

[3] Mt 17,14-21; Mk 9,14-29; Lk 9,37-43; Isz 123/204; 139/41

[4] Tm 8., 20., 59., Mt 10,28; Lk 12,4-5

[5] Tm 55., 81.

[6] Jn 8, 37-47

[7] Jn 2, 24 - 5; Mt 7,11; Lk 11,13

[8] Jn 15,22-4

[9] Mt 8,28-34; Mk 5,1-20; Lk 8,26-39

[10] vö. Mt 7,19; 10,28; Lk 12,4-5; 23,31; Jn 15, 6; Tm 59.

A gonosz lelkeket könnyen távol lehet tartani [1] és életre nemzett Pneumával ki is űzhetők, az Ördög azonban sokkal ravaszabb ! Evilág Ura s teremtménye ugyanis képes az embert teljesen szekularizálni, vagyis szinte észrevétlenül beolvasztani a maga birodalmába. Ez az élve felemésztés a mammon csábításaival történik [2]. Evilág tudniillik nem más, mint felcicomázott gyehenna [3].

Aki ide kerül (ebbe a lelkiállapotba), az már menthetetlen [4]. A farizeusi lelkületű ember *teljesen hasonul* atyjával, ezért is akarja annak kívánságait megtenni. Ezt a testi-lelki egymásban levést Jézus nem tudja megszüntetni, mert ebben az esetben nem megszálásról van szó, hanem szabad választásról. Az Emberfi jó orvosként azokat látta el, akiknél még esély mutatkozott az Életben maradásra [5].

Az országbeli hullák gonosz lelkeként folytatják pályafutásukat, amely igazából a szellemi létmódban teljeseedik ki. „Ott” ugyanis többen élvezhetnek a világ dicsőségéből (javaiból), mert már nem korlátozza őket a porhüvelyük. Közlekedési eszköz nélkül és villámgyorsan küzdhetik le a távolságokat, s olyan dolgokat láthatnak–hallhatnak, amiket hús-vér emberként nem fürkészhettek ki. Minden érzés az agyban realizálódik, ők pedig elméletileg annak a fejébe mennek bele, akiébe akarnak.

Ezért kétségtelen a származásuk is. Mivel kizárólag emberekben érzik jól magukat [6], biztos, hogy valaha ők is azok voltak... [7]. A homo sapiens igazi háza a lelke, és ilyesfajta otthonra a gonosz szellemeknek is szüksége van. Nyilvánvaló, hogy nem akarnak „feneketlen mélységekbe” [8], és „víztelen (= élettelen) helyekre” menni, ahol nincs lélek. Olyan – pneumatikus lehetőségekkel bíró – psziché a disznókban sincsen, de a csordának még mindig magasabb a szabadsági foka, mint az általuk tiprott földnek. A meredélyen pedig azért rohantak le, mert a gonosz lelkek mindenhol rosszat tesznek [9].

Van még egy nagy kérdés, mégpedig az, hogy vajon az Emberfi miért teljesítette a kérésüket? Hát azért, mert ő lelkületében arra az Atyára hasonlított, aki a gonoszokkal szemben is irgalmas [10]. Feleslegesen ugyan, de azok hivatkoztak is erre a tényre: „Az Istenre kényszerítetek...” Vagyis: *ha* te vagy a megtestesült Irgalom... [11].

A szenvedésektől persze csak átmenetileg mentesülnek, hiszen be vannak csapva. A Hazugság atyja nem a ténnyt illetően lódit: ezen a földön valóban neki adatott minden [12]. A nagy átverés az, hogy evilág dicsósége egyszer nyomtalanul elmúlik, úgyhogy a neki felesküdt gonosz lelkek a végén hoppon maradnak. Addig kell tehát kitombolniuk magukat, amíg módjuk van rá. Jézus *idő előtti* érkezése ezt az élvezetet kurtította meg.

[1] Mt 12,43–5; Lk 11,24–6

[2] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; Isz 136/221; 155/50

[3] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[4] Mt 12,31–7; Tm 42., 43., 44.

[5] Mt 9,10–3

[6] vö. Mt 12,43–44a; Lk 11,24 Sőt, még a környékről sem akarnak elmenni (Mk 5,10)

[7] Még a nemük is megmarad, mert az csak „odafent” szűnik meg (Lk 20,34–6). Az ember nemisége nem a test függvénye. A gyönyör ugyanis az agyban realizálódik.

[8] Egyes fordítások szerint: az „alvilágba”. Ez azonban nem külön hely, hanem a szellem perturbációja, az anyag „üres” belseje.

[9] Mt 8,28–34; Mk 5,1–20; Lk 8,26–39

[10] Mt 5,44–8

[11] Mk 5,7

Kaifás ugyanígy revolverez (Mt 26,59–66), mert mindenáron beismerő vallomást akar. Ő ugyanis a Sátán eszköze, aki orránál (hiúságánál) fogva vezeti az „okos” politikust (Jn 11,49–50). Pilátus is csak ítéletvégrehajtó, a halálbüntetést Evilág Ura szabta ki (Jn 19,11).

[12] Lk 4,5–7

Ne álljatok ellen?

Az erő-nem-alkalmazás eszméje magában az Örökkévalóban gyökerezik [1]. Aki szelíd, az rá hasonlít. A tolerancia luxusát azonban csak erősek gyakorolhatják, így szert kell tenni az Erőre. Aki bírja az irgalom logikáját, s annak megfelelően is viselkedik, az tökéletes [2]. A Mennyei Atya is útjára engedi (soros) tékozló fiait, nem tartja vissza őket erőszakkal. Mondhatni: a gonoszt *nem gonosz módon* akadályozza [3]. Ő azzal „tüntet”, hogy továbbra is az marad, Aki van. Az Abszolútum csak azért egzisztálhat, mert ténylegesen Jó. Ez a pozitív előjelű Princípium poklot sem teremtett, a megfellebbezhetetlen ítéletet az igazság mondja ki [4].

Az erőszak magvát a Másoló vetette el [5], és Isten mennyei teremtményei angyali módon azonnal ki akarták tépni. Meg kellett magyarázni nekik, szép szóval, hogy miért ne tegyék [6]. A világ bizony testi-lelki zsarolásra épül, s a vallási szervezetek is részei a rendszernek. A homo sapiens, mint olyan, nagyon erőszakos teremtés [7]. Ebből az következik, hogy az ember által létrehozott intézmények is mind erőszakosak... Vegyük csak sorba őket az Adóhivataltól a Zálogházig !

Ez az erőszak a házasságban és a gyermeknevelésben ugyanúgy jelen van, mint a természetben. A szerelem is cunami módjára verheti szét a koponyákat a falon... A szex és a szaporodás szétválaszthatatlansága ördögi árukapcsolás. Az erőszak a munkahelyen s a közlekedésben is érvényesül. Minden közösségben képes átvenni a hatalmat, legyen az iskolai osztály vagy börtön. A média reklámjai szintén erőszakosan hatolnak be intim szféránkba.

A kánoni evangéliumok szövegeiből is egyértelműen kiviláglik, hogy Jézus a gonosszal szembeni ellenállásra szólít fel. Az iszlám hagyományban megőrzött logionja azonban teljesen világos: „*Ne álljatok ellen a rossznak rosszal...*” [8]. Tehát egyáltalán nem kell hagyni magunkat. Védekezni és jobb belátásra bírni szabad, sőt kell is ! Ami tilos, az a bosszú. A passzív rezisztenciához pszichológiai hadviselést ajánl; a kiszolgáltatottságunkkal való *tüntetést*, és az igazságtalanságra utaló *túlteljesítést* [9].

A „gonosz” háromféle lehet: *a)* a Sátán, *b)* a megszálló rómaiak, *c)* a gazemberek. Evilág Ura kiesik, mert vele nagyon is szembe kell szállni, az Emberfi tulajdonképpeni ellenfele is ő volt [10]. A parancs ugyanakkor nem vonatkozhat kizárólag a megszállókra sem, hisz a mondást kiváltó magatartás egyidős az emberiséggel, ahogy az arra alkalmazott törvény is. Vagyis: ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrel, mert ha van valami, ami segít, akkor ez (az istennek tetsző) magatartás lesz az !

Az így viselkedő szelídek örökölni fogják *a földet* [11]. A szövegkörnyezet transzcendens, ezért nyilvánvaló, hogy arról a „zártkerti területről” van szó, amely agytekervényeink között húzódik [12]. Az Írások a perzsa eredetű *pardesz* kifejezéssel jelölik a Paradicsomot, ami az Emberfi ajkán is az Atya királyságát [13], tehát Isten mennyi országát jelenti. Immanens értelemben egy igazi mammonnal feldúsult lelki- vagy tudatállapot jön létre.

[1] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 16. old.

[2] Mt 5,48

[3] Isz 50/65

[4] Jn 12,48

[5] Gnosztikus kifejezés a Sátánra.

[6] Tm 56., Mt 13,24–30

[7] Pierre Casetti-Frei zsebkiadású kaoszarcosnak mondja, Stefan Zweig pedig emberállatnak.

[8] Isz 50/65

[9] Mt 5,39–41

[10] 1Ján 3,8b

[11] Mt 5,5

[12] Tm 110., Mt 13,44

[13] Lk 23,43; Tm 18., Isz 41/57

Küldetése volt

Az emberek többségét a halálfélelem hajtja egyházi keretek közé. A legmegátalkodottabb ateisták is „megtérnek”, ha meglegyinti őket az elmúlás fuvallata... A rettenetes azonban senkit sem vihet közelebb a Jóistenhez ! Ellenkezőleg: aki közel kerül hozzá, az „halált nem ízlel” [1], azaz nem fog tartani a biológiai végtől. Az istenfélelmet az egyház szítja, hiszen ez a fegyelmező eszköze, és egyben bevételi forrásainak biztosítója... A papok a születés [2] és a halál vámszedői, segítségükkel eme szervezet intézményes, kenetteljes és szervezett rablást folytat.

Az Emberfi többször is mondta, hogy bizonyos feltételek mellett elkerüljük halált. Ez persze nem a biológiai életben maradáshoz, hanem „csak” a halálfélelemtől való mentesülést jelenti. Az istengyermekek tehát az örök élet biztos tudatával agonizálnak. A hívők azonban sírva temetnek s hosszan gyászolnak. Mi ez, ha nem a hitetlenség és bizonytalanság jele? Tudat alatt nagyon is jól érzi, hogy a názáreti építőmester feltámadása mögött volt valami olyasmi, ami belőlük hiányzik.

Jézus feltámadását illetően általában rosszak a kérdésfeltevések. Az nem kérdés, hogy feltámadt, mégpedig akkor, amikor újjászületett a Lélekben [3]. *Ettől kezdve* már nem lehetett megölni őt, csak a testét elpusztítani [4]. A kérdés az, hogy visszatért-e tanítványaihoz, s hogy ma is itt tartózkodik-e valamiképpen. Ennek eldöntéséhez tisztáznunk kell, hogy egyáltalán elment-e innen.

Ha Jézus szentháromságtani értelemben lett volna Isten Fia, akkor nem támadhatt volna fel. Tudniillik, csak az támadhat fel, aki előzőleg meghalt... Istenről viszont ilyesmit nem állíthatunk... Az Atya mennyei fiai, az angyalok, szintén elpusztíthatatlanok, mert ők alanyi jogon bírják az örök életet. Kérdés, hogy egy Emberfit (esetleg, ha képesek vagyunk más civilizációkban is gondolkodni: egy földön kívüli istengyermekeket) meg lehet-e ölni.

Jézus (biológiai) halála ámen-igével megerősített tény [5]. Tudta, hogy el fogják pusztítani a testét, és azt is, hogy időlegesen vissza fogja venni azt [6]. Nem háromszor beszélt erről, hanem sokszor. Két tény (halála és tanítványaihoz való visszatérése) egy közbensőt is feltételez. Fel kellett támadnia, hisz kivégzése nyilvános volt [7], és független szakértők által bizonyított [8]. A hatalomnak épp az volt a célja, hogy közhírré tegye: az örök életről hadováló tévtanító csúfos véget ért !

A keresztre feszítettek lábszárainak összetörése a halál előrehozása volt. Az *ölésre parancsot kapott katonák* nem nyúltak az Emberfihez, mert látták, hogy már felesleges. Ha csak szemernyi kétségük lett volna az exitust illetően, akkor biztos ami biztos alapon az ő végtagjait is eltörlik. Ezek a harcosok azonban már sok halált láttak, és a közönség sem első ízben ment ki keresztre feszítést nézni. A római katona nem azért szúrta Jézus oldalába a lándzsáját, mert kíváncsi volt arra, hogy él-e még, hanem azért, hogy ha, ad abszurdum, még igen, akkor *végérvényesen* meghaljon. Az a harcedzett ember biztos kézzel rutinszerű kegyelemadó adott.

A bekövetkezett halálról tehát senkit sem kellett meggyőzni... A túlélés lehetősége fel se merült, csak a holttest ellopása. A hatalom biztos volt a győzelmében, a nép pedig nagyot csalódott. Csakhogy a Fiú nem a világért halt meg, s így nem is a világ számára támadt fel. Tanítványait kereste meg, akik be is számoltak a megjelenéséről. Ők viszont hiteles tanúknak bizonyulnak, tudniillik *még a Tizenkettő se hitt Jézus harmadnapi feltámadásában*, hiába esett erről szó, már jó előre.

[1] Tm 17., 18., 86.

[2] Lk 2,24

[3] Tm 107.

[4] Mt 18,20a

[5] Lk 23,43

[6] Jn 10,17-8 (Mt 16,21; Mk 8,31; Lk 9,22)

[7] Mt 27,49-50; Mk 15,36-7; Lk 23,46

[8] Jn 19,31-4

A Nyilvános Működés a reménybeli Fiú-aspiránsokat célozta meg, értük vállalta a kereszthalált [1], ideértve sokkal később megszülető tanítványait is [2]. Nagyon bízott az események kataraktikus erejében, a lelkek fogékonnyá válásában [3]. Ott és akkor arra kellett volna ráébredniük, hogy *nem a feltámadás a rendkívüli dolog*, hanem az az Élet, mely „nem hagyja magát” elpusztítani. A halál az, ami nem illik bele a képbe!

A Jézus-esemény vizsgálatánál (s ezen belül a feltámadás kérdésénél) végig szem előtt kell tartanunk a „királyság” immanens voltát. A cél az volt, hogy olyan követőket toborozzon, akik státusukból fakadóan, Fiúként szolgálják az Atyát. Vagyis „lélekben és igazságban”, azaz irgalomból fakadó és értelemmel gyakorolt jó cselekedetekkel. A világból hiányzó isteni szféra tudniillik csak így teremthető meg. Mi másért jöhetett volna, mint azért, hogy ezt a szférát létrehozza?... Vándorlása során egymaga testesítette meg azt, tehát joggal hirdette: a királyság közel jött hozzátok (énbennem), már és még köztetek van [4].

Jézus egy olyan (önmagában való) életet birtokolt, amely hústestének halála után is sértetlen maradt. Ha ez az Élet bennünk van, akkor az meg is látszik rajtunk [5]. Attól azonban, hogy a test már nem képes láttatni a Lelket, az még létezik. Ha pedig szükséges, akkor újra testet ölthet. Nem a szemléltetéssel van baj, hanem a befogadással: „Ha Mózesra és a prófétákra nem hallgatnak, még annak sem adnának hitelt, ha valaki a halottak közül feltámadna” [6].

Ő azt mondta: „Velem semmit sem tehet a Világ Fejedelme, mert bennem semmije sincsen” [7]. Magyarul: *én nem a testem vagyok, én a Lelkem vagyok*. Igazi (praeexistens) mivoltom nem a látható test, hanem a láthatatlan Pneuma. Megölheti a hústestet, ám ezzel semmi olyat nem pusztít el, ami értékes. Az ember egyetlen kincse ugyanis az életre nemzett Pneumája [8].

Jézus akkor támadt fel a homo sapiens által életnek nevezett élőhalotti állapotból, amikor beléje került a Lélek! Az volt az igazi feltámadás, amikor az Atya Életet lehelt belé. Az ilyen Életre nemződés után már nem következhet halál [9]. A Pneumájában élő ember biológiailag meghalhat, de ez nem érinti az Életét.

A nagy kérdés nem az; mi lesz velünk a halál után, hanem az, hogy mire tudjuk felhasználni az életünket. Attól, hogy Jézus feltámadt, más még nem fog feltámadni! Feltámadás csak akkor „van”, ha valaki él a lehetőséggel. A csak biológiailag élő ember gyakorlatilag halott. Ezen a szinten a biológiai halott is él [10]... Az ilyet *vissza lehet hozni* az úgynevezett életbe, hiszen alig történik változás... Az Életet persze senkibe se lehet erőszakkal belelehelni. A feltámasztott személyek csak új lehetőséget kaptak, aminek nem is voltak tudatában.

Jézus viszont az Atya felhatalmazásával vette vissza hústestét [11], de a tanítványoknak szóló [12] demonstráció után végleg [13] távozott. Mennybemenetele után már nem jöhet vissza [14], ismét testet öltve. Ez ugyanis gyakorlatilag azt jelentené, hogy maga Isten lép be a Tékozló fiú által uralt területre. Ilyen jellegű, személyes beavatkozásra azonban a szabad akarat világában nincs mód... Ami lehetséges volt, az pedig már megtétetett.

[1] Jn 12,20–33

[2] Jn 10,16; 17,20–1

[3] Jn 16,7–23

[4] Lk 17,20–1; Tm 11., 27., 37., 58., 83., Mt 13,16–7; Lk 10,23–4; Jn 7,33–6; 16,16–9

[5] Tm 2.

[6] Lk 16,19–31; Jn 5,45–7

[7] Jn 14,30

[8] Tm 7., 77., 108., 110., Mt 16,26

[9] Tm 10., 17., 18., 86., Jn 8,51

[10] Isz 57/129

[11] Jn 10,17–8

[12] Jn 14,22; 17,6–10

[13] Tm 37., Jn 7,33–5; 13,33; 16,10

[14] Így már érthető a Jn 20,17a! Jézus tehát ama három nap alatt itt volt a Földön.

Az Emberfi evilágban is megteremtette az isteni szférát. Munkássága folytán ez a „felségterület” már rendelkezésünkre áll, minden kereső igénybe veheti ! Az Elsőszülött Fiú segítsége egyszerre kézzelfogható és kitapinthatatlan. Kézben tartott logionjain gondolkodva mennyei kinyilatkoztatásokban részesülhetünk. A nekünk címzett „igazi mam-mont” angyalok hozzák el [1]. Tehát a *fáradozó* ember ma is Jézus által találhatja meg az életét [2].

De újra eljő...

Az Emberfi sok rejtélyes és ezért félreérthető dolgot mondott. Ha viszont tanítványokhoz méltóan használjuk az eszünket, akkor könnyedén rájöhetünk a kijelentések értelmére. A második eljövételt a kollektív tévhit a világvégével kapcsolja össze, s ha úgy vesszük, nem is teljesen alaptalanul.

Az őskeresztények, az egyre inkább eluralkodó páli teológia következtében, nagyon közeli időpontra számítottak. Minden évben várták a világraszóló eseményt. Ez egyszerre két problémát is felvet; egy magatartásbeli hibát, és egy illetékességi tévedést. Az Atya királysága ugyanis nem jön el, ha csak *várják* [3], és egyáltalán nem a világ számára köszönt be !

Második eljövételen azt értik a keresztények, hogy Jézus *a világvége alkalmából és személyesen* jelenik meg, s hogy akkor majd ítéletet tartva „rendet csinál”, megteremtve ezzel Isten Országának kereteit. Ebben a tévhitben nem nehéz felismerni a zsidó nemzeti várakozást, amely szerint az Eljövendő fogja helyreállítani a királyságot. Ez az elképzelés azonban geocentrikus és emberközpontú, amellet teljesen materialista.

A valóságban csak az történhet meg, hogy az a Pneuma (Isten Lelke), ami életre nemződött Jézusban, valaki másban is működni kezd ! Ez természetesen azt is jelenti, hogy az Emberfi (bizonyos értelemben) visszatér, hisz csak az Atyából lehet meríteni, s ő is abból merített [4]. Az új Fiú vagy Leány ugyanazt tenné és mondaná, amit ő, és ugyanabból a célból. Tehát arra buzdítana mindenkit, hogy sürgősen tegyen szert igazi, élő istenkapcsolatra, a maga és az emberiség érdekében. Ez a nyilvános működést vállaló személy persze osztozna Jézus sorsában... [5]. Másképp fogalmazva: Isten Lelkét a keresztények éppen úgy kiebrudalnák a világból, mint „üdv történeti” elődeik, mégpedig ugyanazért.

Itt két biztos vonatkozási pont adódik, és egy esetleges... Ha Isten emberi Fiává/Leányává válunk, akkor számunkra eljön a világvége, mások számára pedig lesz második eljövétel. Hogy a világ mit profitál mindebből, az már esetleges dolog. Ha kíváncsiak vagyunk a második eljövétel hatására, akkor csak meg kell nézni, hogy milyen következményei voltak az első királyságnak, tehát Jézus fellépésének [6]. Mielőtt túlságosan elszomorodnánk, vegyük észre a biztos és megakadályozhatatlan pozitívumokat: az egykori építómester királlyá vált, az Atya pedig Fiúhoz jutott ! Nekünk nem a megmenekülési rátával kell foglalkozni [7], hanem azzal, hogy bemenjünk a szűk kapun.

Egy Fiú-aspiránsnak azután lesz esélye valamiféle hatást gyakorolni a világra, ha már végérvényesen istengyermeki státusba lépett. Éppen ezért elsődleges célja nem az emberek megnyerése [8], hanem az Atya megdicsőítése [9]. Oktatni majd csak a tanítványait tudja, több-kevesebb sikerrel.

[1] Tm 89., Mt 13,24-43; Mk 1,13; Lk 12,8-10; Jn 1,51; Zsk 45.; Róm 8,28

[2] Tm 57., Isz 132/113

[3] Tm 114.

[4] Jn 16,14

[5] Mt 10,24-5; Jn 15,18-25

[6] Tm 17.

[7] Lk 13,23-30

[8] Isz 33/7; 85/167

[9] Jn 9,3b

Második (és *n*-edik) eljövétel tehát akkor lesz, ha az Emberfi követőkre talál. Valakik meg fogják ismételni a nyilvános működést, koruk viszonyai között. Ezek a személyek „Jézus nevében”, azaz istengyermekeként fognak tevékenykedni. Magyarán: az Atya megdicsőülését e státus garantálja. „Jézus nevében” kérni egy dolgot annyit tesz, mint Gyermekeként kérni valamit. Ez a viszony – az élő, közvetlen istenkapcsolat – a biztosítéka a „munkák véghez vitelének” [1], hisz mindaz, ami jó, az Atyától jó ! Az Első sem a saját nevében lépett fel: benne is az Atya működött [2]. Minden eljövételkor Ő fog szóhoz jutni gyermekében, vagyis az a Lélek/Szellem, ami a „kisdéd nyáj” közös lényege [3].

A királlyá avanzsált személyek fokozatosan gyűlnek majd oda a lakodalmas asztalhoz, hogy helyet foglaljanak ama székeken, amelyekre Jakab és János akart leülni [4]. A Zebedeus-fiak olyan messze voltak ettől az asztaltársaságtól, mint Makó Jeruzsálemtől... Akárcsak azok az exegeták, akik ehelyütt szívesen írnának tragikomédiát. Az Atya királysága tudniillik nem a kereszten jött el [5], hanem a kezdet kezdetén [6].

Most pedig elemezzük a szóban forgó igehelyet:

Ekkor hozzálépett Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, s lábához borult, hogy valamit kérjen tőle. „Mit akarsz?” – kérdezte tőle az Úr, s az így felelt neki: Mondd ki, hogy két fiam jobb- és balkezed felől üljön királyságodban. Jézus azonban ezt válaszolta neki: „Nem tudjátok, mit kértek ! Vajon képesek vagytok kiinni azt a poharat, melyet nekem kell kiinnom?” – Képesek vagyunk – felelték. Mire ő ezt mondta nekik: „Poharamból ugyan inni fogtok, de a jobb- vagy baloldalamon ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz, akiknek Atyám elkészítette”. Mikor a tíz ezt meghallotta, bosszankodott a két testvéren. Jézus azonban magához hívta őket és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a nemzeteket fejedelmek uralmuk alá hajtják, s nagyaik hatalmukba kerítik őket. Köztetek nem így van, hanem aki közületek nagy akar lenni, kiszolgálja majd a többit, és aki köztetek első akar lenni, rabszolgátok lesz. Mint ahogy az Emberfi sem azért jött, hogy kiszolgálják, hanem hogy ő szolgáljon másokat, s hogy lelkét sokakért odaadja váltságul” (Mt 20,20–8).

mondd ki... = hirdesd ki ország-világ előtt, hogy ez így lesz és nem másként

a remélt királyság = az Izráel helyreállítása után beköszöntő teokratikus uralom, melyben a tanítványok világi pozíciókat töltenének be „Jézus király” oldalán

az igazi királyság = egy lelki- vagy tudatállapot, mely közvetlen istenkapcsolatot jelent, Fiúi státusban, tehát immanens értelemben

nem tudjátok, mit kértek = fogalmatok sincs arról, hogy miről van szó, így aztán nem is tudtok megfelelni a dolognak

az a pohár, amelyet Jézus kiűrt = a kereséstől a végső tanúságtevésig tartó folyamat, mely erőszakos halállal zárul (vö. Mt 16,24–5)

poharamból ugyan inni fogtok = nem ürititek ki azt, csak belekóstoltok, de éppen ezért nem is lesztek olyanok, mint én (vö. Tm 61., 109.).

a Jézus jobb- ill. baloldalán való ülés = az időrend szerinti, státus alapú helyfoglalás

azoké lesz,

akiknek Atyám elkészítette = a Jézushoz hasonló Szolgáké (Lk 17,7–10), akik „erőszakot alkalmazva” magukhoz ragadják a királyságot (Mt 11,12)

[1] Jn 5,17; 10,32; 14,12–4

[2] Jn 5,16–43

[3] Mt 8,11–2; Lk 12,32; 13,28–30; Jn 10,16; 10,14–6; 17,20–3

[4] Mt 20,20–3; Mk 10,35–40; Lk 22,24–7

[5] Mt 12,28; Lk 11,20; 17,20–1; Tm 50.

[6] Tm 1., Mk 1,15

a nemzetek = bármely emberi életközösség a törzstől a birodalomig
fejedelmek s nagyok = a világi hatalmat gyakorló személyek
köztetek = a Fiú-aspiránsok között
első akar lenni = időrendileg meg akarja előzni a többieket a Fiúvá válásban
rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon
sokakért = nem mindenkiért, csak azokért, akiket az Atya neki adott (vö. Jn 17,1–26)
váltságul = megmenekülési esélyt adva nekik az élete fölládozásával

1. Jézust a legreménytelibb tanítványai sem értették.
2. Jézus csak azokat tudja megvilágosítani, akik értik őt (vö. Jn 6,37–40).
3. Az Atya csak egyfajta dolgot tud adni-elkészíteni !
4. Jézus azért vállalta a Nyilvános Működést és az ezzel járó erőszakos halált, hogy mások ezáltal esélyt kapjanak az Élet megszerzésére (vö. Jn 12,24).
5. Jézus már jóval a Nyilvános Működés megkezdése előtt királlyá lett ! (Mt 12,28).
6. Aki Jézus jobb- és balkeze felől ül, az ugyanolyan király, mint ő (vö. Tm 109.).
7. Lesznek, akik Jézus oldalán foglalnak majd helyet ! (Mt 8,11; Jn 10,16)

A Zebedeus-fiak azért nem képesek kiinni Jézus poharát (= követni őt a Fiúságban), mert még azt se tudják; mi is az, amit tulajdonképpen kérnek. Ehhez legalább a „királyság” hollétével [1] és az örömhír tartalmával [2] kéne tisztában lenniük. A jobb- és baloldalt üléshez (az időrendi befutáshoz) pedig meg is kéne valósítaniuk az élő, közvetlen istenkapcsolatot [3]. Ez az, ami a trónra üléshez szükséges [4]. Elvileg képesek lennének rá, de – amint a kérésük is mutatja – teljesen rossz úton járnak. Jézus még az utolsó órákban is magyaráz nekik [5], de nem sok sikerrel.

Tanítványai nem értik, hogy éppen azért „megy el”, hogy valamennyien „ott” lehessenek, ahol ő „van” [6]. Lelkesedésből [7] hajlandóak lennének meghalni is érte, ez azonban *kevés* a Fiúi státusz eléréséhez. Az Élet megszerzéséhez ugyanis gondolkodni kell ! A Zebedeus-fiak csak akkor ülhetnének Jézus mellé, ha ugyanolyanok lennének, mint ő [8], aki tudja, hogy mit és miért csinál [9].

A második eljövetelet a kollektív tévhit Damoklész kardjaként fogja fel, ami bármikor lecsaphat. Valójában a Dolgokkal való foglalkozás váltja ki, a *kereső* viszonylatában. Ezért szól több példabeszéd is az éberségről. Ez nem várakozó jellegű virrasztást jelent, hanem aktív készenlétet. A királyság akkor tud váratlanul (magától, szinte észrevétlenül) beköszöntené, ha az eszünket használva elébe megyünk [10]. Megvilágosodásunk akkor lesz villámlásszerű [11], (tehát teljes), ha a magunk részéről mindent megteszünk érte. Maximális erőbedobás nélkül „a külső sötétségben” maradunk, vagyis (a Pneumát nélkülöző) világban. Ezen a „gyehennán” viszont csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni, mert az országbeli holtakról a dögevők csontig letépik a húst [12].

[1] Tm 2., Lk 17,20

[2] Tm 1., Mk 1,15

[3] A Mester égisze alatti ténykedés „hordozásnak” minősül (vö. Lk 9,41), az tehát nem önerős cselekvés (Mt 10,1). Hittel Jézushoz lehet menni a vízen (Mt 14,22–33), de az önálló vízen járáshoz bizonyosság – a tudás biztonsága – kell ! (Isz 153/160).

[4] Mt 19,28

[5] Jn 14,1 – 15,8

[6] Tm 23., Jn 14,1–3; 17,24

[7] Jn 11,16; 13,37b

[8] Tm 109.

[9] Lk 12,49–53; Jn 8,14; Tm 9., 15., 18., 48., 83.

[10] Mt 25,1–13; Isz 110/216,7; Tm 40., 89., 93.

[11] Mt 13,43; 24,27; Lk 10,18; 17,24

[12] Mt 6,22–3; 10,28; 24,28; Jn 7,7; Tm 55., 59., 60., 61., 81.

Az éberségről szóló intelmeket a Tizenkettő vezéralakja se értette. A Tanító ezért neki címezve is körülírta azok mondanivalóját [1]. A szolgálai fölé rendelt sáfár [2] ugyan hű volt, de okosnak nem bizonyult. Péter ugyanis fizikailag (minden pneumatikus felszerelés nélkül) akarta követni az Atyához igyekvő Jézust [3]. Ez a Zebedeus-fiak kéréséhez hasonló naivitás, hiszen az ilyesmi Pneuma nélkül nem megy... Itt is kiderül, hogy a tanítványok logika szempontjából egy szinten voltak a mértékadókhöz igazodó zsidókkal [4], akiket le fognak körözni a napnyugatról és napkeletről érkező (tehát a világ legkülönbözőbb pontjain megvilágosodott) személyek. Ezek már királyként fognak érkezni a lakomára, melyre státusuk a belépőjegy [5].

Amit nem az Atya ültetett...

A szent Szellemet kérni kell, mégpedig céltudatos gondolkodással. Hogy ennek a folyamatnak mikor lesz meg az eredménye (mikor jön el Isten királysága), az nem jósolható meg előre [6], de az biztos, hogy nem a zsidó húsvétból számított 50. napon... Főleg nem *egyszerre tizenkét ember számára*, akik közül az egyiket sorsvetéssel (!) tettek meg Jézus apostolának [7]. Ez az aktus, és a Lélek „leszállásának” pünkösdre való időzítése is azt mutatja, hogy a tanítványok visszatértek azokhoz a hagyományokhoz, melyektől mesterük elszakadt. A Szentlélek leszállása nem valóságos esemény [8], csak biblikus képekkel megrajzolt közlemény. Mondanivalója csupán annyi, hogy az apostolok nem vártak hiába. Pedig aki vár, az hoppon marad ! [9].

Saul viszont nem tétlenkedett, mert csak úgy kerülhetett automatikusan (és észrevétlenül) Jézus helyére, ha megérteti az emberekkel, hogy őt maga az Úr nevezte ki... Ezt a „tényt” kürtöltette világgá a csodálatos látomás zsidó szimbólumaival a biblikus műveltséggel rendelkező ambíciózus írástudó [10]. Nem hiába ült Gamálieel lábánál: a „pálfordulás” elfogadható magyarázatnak bizonyult a hívek előtt. A felkentséget azonban a tudás adja, így anti-Krisztusként, azaz felhatalmazás nélkül működött.

István történetének [11] kommentálására itt nem vállalkozom. Ha valóban megtelt volna szent Szellemmel, akkor nem szabad szemmel (!) és nem a Kozmosz égboltján keresi Isten dicsőségét. „Az egek” (= az Abszolútummal kapcsolatos elképzelések) tudniillik csak a gondolkodó ember fejében nyílnak meg [12].

Az egyház mai problémái az apostoli generáció értetlenségében gyökereznek. Azon kívül, hogy felismerték Jézus státusát, szinte semmit se fogtak fel. Feltámadása nélkül még az egyedüli mértékadóságába vetett hitük is megingott volna. Mennybemenetele látán nem kételkedtek a szavaiban, ám nem is értelmezték azokat. *Ha azt mondta, akkor annak úgy is kell lennie...* Ha meg fognak nyílni az egek, akkor látni fogjuk őt az Atya jobbán. Ehhez azonban legalább annyit kéne tudni, hogy a „látás” megértést jelent...

[1] Lk 12,41–8 A „lisztrész” a (mindennapi) mennyei kenyér alapanyaga. Ez az utalás Csia Lajos zseniális fordításában nem vész el !

[2] Jn 21,15–9

[3] Jn 13,36–7

[4] Jn 8,21–4; 13,33; Tm 42. + Mt 23,1–10

[5] Mt 8,11–2 Talán itt a legnyilvánvalóbb, hogy Isten „országa” helyett „királyságot” kell fordítani. Az illetők a mennyek országában (vagyis ama lelkiállapotot birtokolva) közelednek. Tehát immanens személyek érkeznek egy immanens helyre ! Ha transzcendens helyről lenne szó, akkor a „külső sötétség” is transzcendenssé válna, azaz Isten által teremtetten pokollá...

[6] Mt 24,36; Mk 4,26–9; Lk 22,32: Jézus még Péter esetében is bizonytalan...

[7] ApCsel 1,26

[8] ApCsel 2,1–3

[9] Lk 11,9–10

[10] ApCsel 9,3–19

[11] ApCsel 6,8 – 7,60

[12] Mt 5,17–20; 24,35; 26,64; Lk 16,17; Jn 1,51; 8,51; Tm 1., 10., 85., 112.

Az őskereszténység időszakát az elfogult egyháztörténetírók aranykorként állították be, s ebben a bűnükben a szépirodalom és a filmgyártás is osztozik. A valós helyzet az apostoli levelekből derül ki. Pál megdöbbenő dolgokról tudósít [1], pedig nem áll érdekében a befektetés, ezért valószínűleg nem is tár fel mindent. A magyarázat az lehet, hogy az első gyülekezetek emberanyaga rossz volt, mivel pogányokból tevődött össze... Vétkeikből tisztán látszik, hogy az erkölcsi-etikai „megtérés” illúzió... Teológiai tudásuk Jehova Tanúinak szintjén állhatott, mert az új hit vonzereje a legközelebbi időkben bekövetkező világvégi szétválogatás volt [2].

A Nyilvános Működés a maga korában nem vert fel nagy port, mert az Evilág Ura által instruált hivatalos személyek a kivégzés „utómunkálataként” agyonhallgatták. Ez a sátáni kézi vezérlés Izráel történetében is tetten érhető. Vallásos zsidó ki se ejti Jézus nevét [3], az eseményekről Josephus Flavius történetíró se tud semmit. Feltételezhetően szakszerű nyomeltakarítást is végeztek, a profán források ezért nem találnak fogódzókat. Az „illetékesek” viszont sok személyes adat birtokában lehettek, melyek Mária és József viszonylatában talán szégyellni valók.

A júdaizmusból hiányzó kinyilatkoztatás az Emberfi rejtett szavaiba került. Ezeket maga Jézus rendezte logikus sorrendbe, szellemi hagyatékaként [4]. Pál csak az általa üldözött egyénektől hallhatott homályos mondásokat, konfúz teológiája részben ezekre épül. Bulányi György szerint a tanítványok nevével fémjelzett evangéliumok épp azért készültek, hogy tiszta vizet töltsenek a pohárba. A tendenciózus kanonizálás során ezek nagy része elveszett, pedig a gnosztikusnak bélyegzett iratok is értékesek voltak.

Eleinte a János-evangéliumot is gyanúsaként találták, mert bizonyos szempontokból nézve elűtött az ismertektől. Mára nyilvánvaló lett, hogy a benne rejlő jézusi mondanivalók összecsengenek a többivel. A szinoptikusok és János közös nevezője Tamás, s ez egyáltalán nem véletlen. A Szellemi hagyaték logionjainak 50%-a a kánoniakban is megvan, János ígéinek fele pedig közvetlen kapcsolatba hozható a megfelelő tamási mondásokkal. János és Tamás kölcsönösen hitelesítik egymást, János pedig Tamáson keresztül is szervesen kapcsolódik a szinoptikusokhoz.

Egy beszéd vagy írásmű nyelvezete két dologtól függ: attól, hogy ki fogalmazza meg, és attól, hogy kikhez kíván szólni. A mondanivaló ugyanaz marad, de a szóhasználat és a képvilág törvényszerűen megváltozik. Ez verbális kommunikáció esetén is így van: az ember másképp próbál kapcsolatot teremteni egy agrárproletárral és egy egyetemi tanárral. Ha például előadást kéne tartanunk az isteni teremtés egyszeri vagy folyamatos voltáról, akkor másképp beszélnénk a Zala Megyei Gazdakör művelődési otthonában, mint egy középiskolás leánykollégiumban, és megint másképp vezetnénk fel ugyanezt a témát akadémiai székfoglaló gyanánt. Minden esetben más-más eszközökkel kísérelnénk meg a szemléltetést, más hasonlatokat hoznánk, más személyektől idéznénk, és más forrásokat ajánlanánk. A szinoptikus evangéliumok egyszerű emberek tanúságtételei alapján íródtak, s azt rögzítik, amit Jézus *nekik* mondott. A János-evangéliumban viszont a fővárosi val-lási értelmiséggel folytatott szópárbajairól olvashatunk. A galileai pórnépnek velős, könnyen megjegyezhető mondások kellettek, érzéketes, s a természetből vett hasonlatokkal, míg a jeruzsálemi írástudókkal már elvont módon is lehetett beszélni.

A János-evangélium a filozofálásra fogékony emberek számára íródott. Főleg azt rögzíti, amit az Emberfi a mértékadónak számító egyének fejébe szeretett volna bevésni. Az írásmű logikus módon az Atya és a Fiú viszonyából indul ki, hiszen a vándorprédikátor szavahihetőségének ez az alapja... Jézus csodálatos születése itt értelmesen van levezetve, mert azt saját maga adja elő. A szinoptikusok nem tudnak Nikodémus láto-

[1] pl. 1Kor 5,1

[2] Mt 24,32 – 25,46

A szakasz mondanivalója a 29. versben a legvilágosabb, s az ész használatát szorgalmazza. (Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 8,18; Isz 110a/216,7)

[3] Ha elkerülhetetlen, úgy utalnak rá, hogy: „az az ember”.

[4] Az ún. Tamás-evangéliumról van szó, mely 1946-ban került elő. (mek.oszk.hu/14600/14682)

gatásáról, holott akkor fogalmazódnak meg a legalapvetőbb dolgok ! (Ki is vagyok én; hogyan lettem azzá; miként követhet valaki; honnan származik a tudásom; hogyan lehet kinyilatkoztatásban részesülni; miért jöttem; hogyan fogom végezni.) Itt tulajdonképpen egy miniatűr evangéliummal állunk szemben [1].

A János-evangéliumban vissza-visszatérő „zsidók” kifejezés nem a szerző vagy az olvasók antiszemitizmusára utal, hanem a júdeai „polgári” lakosságra, és főként annak vezetőire. Ahogy egy keresztény attól keresztény, hogy gyakorolja vallását, úgy egy zsidó is azért zsidó, mert betartja a Törvényt. Éppen az „igazságossága” (= törvénytudás + az annak megfelelő magatartás) miatt minősül köztiszteletben álló személynek. Jézus maga is használja a zsidók minősítést [2], és ezzel megadja a kifejezés jelentését. Ő egyértelműen a következtelen hivatásos vezetőket és azok csordaszellemű híveit bélyegzi meg.

A megbékélést célzó zsidó-keresztény párbeszéd voltaképpen az újszövetségi szentírásban található Zsidóknak írt levéllel kezdődik, melynek ma már modern változata is van [3]. A kikeresztelkedetteknek mindazonáltal nem árt megismerkedni népük igaz történetével sem [4].

...azt ki fogják tépni

A mester és tanítvány viszonylatában oktató Jézus gomba módra szaporodó, személyenkénti „eklézsiákat” akart, olyan *égi embereket* [5], akik tökéletességük folytán [6] egymás után betölthetik a mennyei nagykövet tisztét, a föld sójaként [7]. Ez lenne a szó szerinti Krisztus-követés... A történelmi kereszténységnek ehhez semmi köze sincsen ! A hierarchiába rendeződő, papokra és hívekre tagolódó egyház óhatatlanul intézménnyé nőtte ki magát. Olyan szervezetté vált, amelynek pénzügyi, jogi és technikai tevékenységeket is el kell látnia, korrupciós veszélyek közepette. A karhatalmi és büntetés-végrehajtási feladatokat persze – képmutató módon – a mindenkori világi adminisztrációra bízta. Nos, ettől a végkifejlettől óvott a Tanító, a maga szolga mivoltát hangsúlyozva [8].

A legnagyobb károkat természetesen a hitbéli tértnyerést célzó, politikai szerepvállalás okozza. A birodalmi terjeszkedések illetlen való haszonélvezete visszatetsző, az erőszakos térítések és a felekezeti villongások igazolhatatlanok. Tűzzel-vassal senkit sem lehet megtéríteni, a vallásháborúk szégyent hoznak Istenre. Ha elfogadjuk, hogy a cél szentesíti az eszközt, akkor István királyunk mellett Sztálint is magasztalni kell.

Semmilyen föld nem eléggé szent ahhoz, hogy vérpatakok árán foglaljuk vissza, a keresztes háborúk éppúgy elítélendők, mint az iszlám dzsihad. Senki sem olyan makulátlan, hogy inkvizíciós kínzásokkal tisztítson meg másokat. Boszorkányok pedig tényleg nincsenek, mert az egyház tízezreket gyilkolt meg, kegyetlen módszerekkel. Az eretnek-égetések miatt Európa egét máglyák füstje szennyezte be, csak azért, mert a teológusok nem értettek a szövegelemzéshez.

Az evolúciószerű, kollektív üdvtörténet gerincét a második világháború törte össze. Az világított rá arra, hogy *mi* az ember, és mivé lehet „éles” helyzetben. A homo sapiens viselkedését a körülmények határozzák meg, s ha sarokba szorítják, akkor a sátáni lelkület úgy bújik ki belőle, mint szög a zsákból. A Szovjetunió vezette ateista „béketábor” fél kézzel visszaszorította befolyási övezeteiben a vallásosságot. Az amúgy sem Életre való egyházak a túlélésért küzdöttek.

[1] Jn 3,1–21 Bővebben: *Az elvetett kő*, 29. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] Tm 42., Jn 13,33

[3] *Két pont az Élet* In: Krisztusi kiskaté, 30 – 35. old. (mek.oszk.hu/14600/14656)

[4] Tótfalusi István: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[5] Zsk 48. (Fülöp-evangélium 106.) Az égi emberek nem biológiailag sokasodnak !

[6] Mt 5,48 (Az Atya azért tökéletes, mert mindig a lelkiismeretével összhangban cselekszik, az irgalom logikája szerint.)

[7] Mt 5,13

[8] Lk 22,24–7; Jn 13,4–17

A piarista Bulányi Györgynek [1] volt mersze [2] az ugyanazon Gazdához tartozó [3] két gonosz közé állni. Barcza Barna, úttörőként, satanológiával bővítette ki a keresztény vallásfilozófiát [4]. Magyarországon a föld alatti egyház szerepét a Bokor töltötte be. A bázisközösségek tagjai azonban nem voltak alkalmasak az egyetemes papság megvalósítására. A tanítva tanulás eszméjét a nagy többség nem tette a magáévá, szövegelemzés nélkül viszont nem lehet biblikus teológiát kimunkálni. Emberhalászási célkitűzéseik is megghiúsultak, mert a hitet nem igénylő, ám kereső fiatalságot felkészültség hiányában képtelenek voltak megszólítani.

A rosszban vesztegelve

Az ember tulajdonképpen egy dolog iránt érdeklődik igazán, és ez a valami – a világ. Ez az összetettnek látszó és végtelennek titulált léttér valójában csak három komponensből áll: a többi emberből, az emberiség által létrehozott dolgokból, és a természeti háttérből. A materialisták azt mondják, hogy a homo sapiens a természet része, sőt produktuma. Jobb sorsra érdemes lényünk azonban nem innen való ! [5]. Erre a lelkünk mélyén lapuló Pneuma a bizonyíték [6], amely nem hajlandó felvenni azt a perturbált halmazállapotot [7], ami körülvesz bennünket. A mindenség [8] egyféle „anyagból” áll, de a matéria színe és fonákja köszönő viszonyban sincs egymással.

Evilág az ember istenének szerepét is betölti. A homo sapiens *benne* és *érte* él, öntudatlanul szolgálva kettejük teremtményét [9]. Sok választása nincsen, mert úgy van megalkotva, hogy szüksége legyen környezetének energiaforrásaira. A teremtés koronája programvezérelt automataként pusztítja életterét, s ezzel önnönmagát [10]. Végso ez a hajsza tartja rabszolgaságban a lelkét [11]. Ezért aztán aki nem böjtöl a világgal [12], az soha nem pihenhet meg. Szerencsére sem a világ nem romolhatatlan, sem az, aki a világot alkotta [13].

[1] Pintér István: *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)

[2] *Erény-e az engedelmisség?* Egyházforum, Luzern, 1989.

[3] Bővebben: *A szűk kapu*, 43 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[4] Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[5] Tm 14., 16., 18., Jn 1,1–2; 5,37b; 8,58; 18,36

[6] Tm 28., 71.

[7] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888) **és**
A fizika költészete (mek.oszk.hu/18800/18894)

[8] Tm 1.

[9] 2Kor 4,4; Efézus 2,1–2; Isz 157/117

[10] 1Móz 1,28

[11] Mt 6,24; Lk 16,13; Jn 8,34–6

[12] Tm 26., 59., Isz 32/124; 55a/55; 103/194,1; 139/41; 156/110; 1Ján 2,15–6

[13] Zsk 49. (Fülöp-evangélium 110.) 1Ján 5,19

M E L L É K L E T E K

Hitetlenek dicsérete

Előszó

Az ember, pályafutásának első harmadában, nem igényel hitet. Ebben a korban teljesen leköti őt a környező világ felfedezése. Vallásgyakorlása – ha van – merő formalitás, teológiai ismeretekkel pedig érdeklődés hiányában nem rendelkezik. Felnőtté válva *de facto* ateistává lesz, mert rákényszerített életmódja nem teszi lehetővé a Jóisten szolgálatát [1]. A legtöbben csak akkor veszik elő a Bibliát, mikor már komolyan hitetlenkedni kezdenek. Ezt a lelkiállapotot általában valamilyen személyes frusztráció váltja ki. A tehetetlenség bénító érzete „meggyőződéses felekezeten kívüliséget” eredményezhet, ami valójában nem istenellenesség. Az elkerülhetetlen botrányokat ugyanis farizeusi lelkületű, hivatalos vagy önjelölt mértékadók okozzák [2].

A homo sapiens nem semleges területen él, hanem egy háborús „senki földjén”. Voltaképpen ez minden bajunk forrása. Életünk értelme „élesben” alakul ki, mert *e kor istene* [3] és az (igazi) Abszolútum között vergődünk. Állítólagos szabad akaratunk igen erős befolyásolás alatt áll. Persze, sokkal tisztábban látnánk, ha az emberi életet képező dolgokat teljes futamidőben szemlélnénk. Észre kéne venni, hogy hagyományos világnézetünk tarthatatlanná vált [4]. A társadalmi rendszerek történelmi fejlődése is véget ért... Globalizálódó világunk szürkületi folyamaton megy át. Kultúrkörünk vallása *üdv történeti várakozásra* épül, ám a gyorsuló idő, a generációk rotációja miatt, nem nekünk dolgozik. A materialisták szerint is csak egyszer élünk.

Az anyagelvűség mindent áthat itt a Földön, a férfi–nő kapcsolattól a nemzetközi jogig. Megvizsgáljuk hát ennek okait, a „homo sapiens” céljait, és az ideális társadalom ismérveit. Választ adunk arra, hogy mi az ember, sorra véve a típusait. Foglalkozunk az öngyilkossággal is, mint evilág egyik természetes jelenségével. Tennivalóink körvonalazásához pedig bepillantunk civilizációnk jövőjébe. Annyit már előjáróban leszögezhetünk, hogy a tulajdonképpen materialisták a vallási szervezetek híveiből regrutálódnak. Ők igazából evilág édes gyermekei [5], s ezért a teljes szekularizáció biztosítékai.

Hol van a szívünk?

Alanyi jogon igénybe vehető, közvetlen istenkapcsolat birtokában nem is beszélhetnénk materializmusról. Az anyag tudniillik nem más, mint a szellem (az isteni szövet) perturbációja [6]. E meggömbített, fonákjára fordított, három dimenzióba kényszerített, befelé néző „valóság” csak önmagát látja, s ezért magát isteníti... Az ember, mint olyan, egy

[1] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[2] Mt 18,7

[3] 2Kor 4,4

[4] Tm 85.

[5] Isz 157/117

[6] Bővebben lásd *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

jobb sorsra érdemes degradált lélek, ami hústestbe van zárva. Ez a pszichoszomatikus egység azonban képes arra [1], hogy „megismerje önmagát” [2], azaz felismerje praeexistens lényét [3]. A szent Szellem befogadására alkalmas „közeget” (a Pneumát) logikusan gondolkodó agyunk hozza létre [4]. Ez a Lélek egyáltalán nem függ a hústesttől [5], mert csak lehetőségszerűen van benne [6]. A „mennyenben való kincsgyűjtés” nem a jó cselekedetek adminisztrálása [7], hanem a helyes meglátások egymásra rakódása. Ha ez a sziklára épült ház (az ember szellemi struktúrája) felépül, akkor örökre megmarad, mert templommá (= Isten lakhelyévé) válik. A hústest elpusztítása nincs hatással rá, mert egy lehetőség halmazállapotú dolgot nem befolyásolhat az anyagszerkezet. „Életre nemződve” sem látszik, ha pedig nem jön létre, akkor végképp kimutathatatlan. Igazi énünk, amely része a mindenség isteni szövetének, nem testünknek egy behatárolható részében van. Egész lényünk perturbált szellemiség [8], mely adott esetben „kiegyenesedhet”, színére fordulhat, magasabb dimenzióba léphet. Ezt a változást az anyagvilág nem érzékelheti, mert nincs hozzá „szeme” [9]. Jézus mennybemenetele ettől még végbe mehet...

A materialisták számára megragadhatatlan – s így általuk nem is definiált – *anyag* csak az állandó, nagy sebességű változás miatt létezik, helyesebben: történik. Az egész természet erőszakot szenved [10], mert az Isten (igazi) Világát alkotó elemek időlegesen anyagi vetületbe vannak préselve. Ez a „sarokba szorított energia” egyszer fény, más-szor hullám vagy részecske alakját veszi fel. Tekintve, hogy az egyetlen *valóság* építőköveiről beszélünk, nem csodálkozhatunk azon, hogy állandóan „reinkarnálódik”. A modern ember rég letűnt korok levegőjét szívja be, már elbomlott organizációk összetevőit hasznosítja újra.

A természetből kiindulva tehát nem közelíthetjük meg a Teremtőt. Árnyékvilágunk ugyan nem káprázat, de panteisták módjára való istenítése igen nagy hiba. Az Abszolútum arcvonásai nem ismerhetők fel az anyagban. A Lélek az, ami éltet, a test nem használna semmit. Ezzel a Lélekkel a hústest állandóan csatázik, hogy az egyén ne válhasson tökéletes (Pneumával is rendelkező) emberré. Ha viszont szert teszünk a tudás erejében fennálló jézusi békére, akkor evilág szemszögéből nézve csodákat művelhetünk. A fonákjára fordított, „anyaggá” lett isteni szövet ugyanis engedelmeskedni fog a királyságukat gyakorló egykori *keresők*nek [11]. Ez a jelenség áll a jézusi gyógyítások és halott-feltámasztások hátterében ! Ő szavaival, tetteivel és jelképes cselekedeteivel tett tanúságot eme Istentől elrugaszkodott világ ellen [12].

Érted vannak mindenek?

A homo sapiens a teremtés koronájának tudja magát, s ebben az egyházak is ludasak. Tudniillik, minden vallási szervezet geocentrikus és emberközpontú alapokon áll. Ez a szemlélet tökéletesen megfelel a híveknek, akik semmi mást nem akarnak, mint lehetőség szerint jól élni. Ezzel a földhöz ragadt magatartásukkal tulajdonképpen egy „gyakorlati ateizmust” valósítanak meg. Aki jönnek tartja a világot, szépnek találja a természetet, aki hisz *az emberben*, az bizony materialista beállítottságú ! Ha együtt tülekedik a hitetlennel, akkor könnyen háttérbe szorul. Saját bőrén fogja megtapasztalni, hogy az álta-

[1] Tm 8., Mt 13,3–9; Mk 4,3; Isz 74b/59

[2] Tm 2., Mt 11,27b; Lk 10,22b

[3] Tm 18., Jn 8,58

[4] Tm 115.

[5] Tm 28., 113.

[6] Tm 71., Lk 17,20

[7] Mt 6,19–21, Tm 59.

[8] Mt 6,22–3; Lk 11,34–6

[9] Tm 14., 16., 114., Mt 5,8; Jn 5,37b

[10] Róm 8,22 (Ez valószínűleg egy jézusi logion.)

[11] Tm 1., 18., 47., 82., 107., Jn 14,27

[12] Jn 7,7; 1Ján 3,8b; Tm 72.

lános gondviselés – tévhit. A hívők sajnos a babonásságig hiszékenyek. Elfogadják, ami jön, mert előjáróiktól úgy tudják, hogy a Jóistennel állnak szemben. Neki akarnak megfelelni erkölcsi-etikai értelemben, Jézus intése ellenére [1].

Ez a júdaizmusból megörökölt görcsös törvénytéljesítés olyan torz istenképet eredményez, hogy az ún. anonim keresztények és az ateisták ügyet sem vetnek rá. Ezek az „elvetemült” személyek sok tekintetben lekörözik a hivatásos híveket. Közvetett istenkapcsolatot vallva és kollektív megoldásokban bízva nem is lehet közelebb édesgetni őket... Az ilyen egyének ugyanis megállnak a saját világnézeti lábukon.

A kereszténységet farizeusság hatja át, ami nem is csoda, hiszen Törvény-eskedők alapították [2]. A – tulajdonképpeni egyházat alkotó – hierarchia kezdettől fogva kettős könyvelést folytat, mert Jézus tanítását Pál konfúz szövegeivel vegyítik. Miséken ezt a kóktélt szolgálják fel, a lelkiismeretüket más zsebében hordó hívek pedig fel is hajtják, noha az Emberfi egy másfajta pohár kiürítését szorgalmazza [3].

Az egyháznak sokkal ellenzékibb magatartást kéne tanúsítania. A szakszervezetekhez hasonlóan ennek az intézménynek is szembe kéne szállnia a mindenkori hatalommal. A teljes egyenjogúságért, az osztály nélküli társadalomért harcolva valóban építhetné azt az országot, amiről karattyol. Állástalanság, egész napos munkaidő, vasárnapi műszak, kiadatlan szabadság és ki nem fizetett bér mellett azonban lehetetlenség az a vallásos családi élet, amit fennhangon favorizál... Tagjainak csak annyit szabadna vállalnia evilág fenntartásából, amennyi nem veszélyezteteti országbeli tevékenységeiket [4].

Nemcsak a szórakozás, de a harácsolás is öl [5], mert egy gatyával nem lehet két nyeregben ülni [6]. A keresőnek választania kell: vagy maga teremti elő a mindennapi betevőt, vagy ezt az Atyára hagyja [7]. Asztali áldást csak a Fiú-aspiránsok mondhatnak, ugyanis az átlagember ételét-italát nem Isten biztosítja. Ezt az éhezők nagy száma ékesen bizonyítja. A hústest folyamatos anyagcsere nélkül elpusztul, s ez nem véletlen. Evilág Ura (teremtője-kormányzója) [8] azt akarja, hogy időnként és energiáinkat hiábavalóságokra pazaroljuk el. Az aggodalmaskodó egyén üzembiztosan szétforgácsolódik, megosztottá válik, következésképpen szellemi sötétségben marad [9].

A főparancs szerint az Abszolútumot *minden egész erőnk*ből kell szeretni [10]. Tehát azok a források is kiaknázandók, amelyek egyébként a nemi kielégülést szolgálják. Koitusz után mindenki levert lesz, mert az ember testi-lelki energiái felemészthetők, és csak sokára akkumulálódnak. Az agyonhallgatott szexuális nyomor miatt valójában horroribilis kapacitások (idő, pénz, szervezés, körülmények stb.) kötődnek le... A boldogságát elsősorban az érzékiség területén kereső homo sapiens bizony fáradtságot nem sajnálva hajszolja a tiszavirág életű élvezeteket.

A rendszeres beteljesülés azonban kevesek osztályrésze, az elsőprő többség tudniillik nem rendelkezik azokkal a fizikai adottságokkal, amelyeket a másik nem (jogosan) igényel. Ez a testi determináltság egész életünkre reányomja bélyegét, és az öngyilkossági okok között is vezető helyen szerepel. A lehetőségek és az eszközök együttes hiánya ugyanis totális esélytelenséget okoz! Persze, a „hivatásos hívők” szerint mindenki szép, körülnézve azonban a *pokol mintakatalógusát* láthatjuk... A helyzetet tovább súlyosbítja egy ördögi árukapcsolás: a gyönyör és a szaporodás szétválaszthatatlansága. Az egyházat csupán a biológiai növekedés érdekli, kenyéradó Gazdáját az anya- és csecsemőhalandóság sem izgatja. Felőle értelmi fogyatékosok is teherbe eshetnek...

[1] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tít 1,15a

[2] A jeruzsálemi egyház vezetője a szadduceus Jakab lett, ahogy ezt Jézus előre megjósolta (vö. Tm 11.), Pálban pedig holtáig munkált az a farizeusi lelkiület, melyet már ifjúkorában magába szívott.

[3] Tm 109., Mk 14,25 Bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 70 – 72. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] Bulányi György

[5] Tm 64., Mt 22,1–10; Mk 11,15; Lk 14,15–24

[6] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[7] Mt 6,25–34; Lk 12,22–32; Isz 132/113

[8] Lk 4,6–8; Jn 14,30

[9] Tm 35., 61.

[10] Mk 12,30

Az ember egy kényszerhelyzetbe hozott lény, akit a minden téren eluralkodó igazságtalanság különféle bűnök elkövetésére inspirál. Ezek közül az élvhajhászás folytonos visszaesésre kényszeríti, akadályozva ezzel szellemi fejlődését. A függőséget okozó szenvedély a Célba érést is meggátolhatja, ezért Jézus szexuális absztinenciát javall [1]. A melegnek természetesen ugyanannyi joguk van lemondani a nemiségről, mint a heteróknak.

Ország vagy királyság?

A homo sapiens nem látja át perturbált életterét (a Harmóniának csúfolt, ám kaotikus Univerzumot), így rendre gyerekes célokat tűz ki maga elé. Fő jelszava a *haladás*, ami a gyakorlatban körben járást jelent. A technikai fejlődés csak az eszközök és a környezet változását idézi elő, de a körülmények hatalma megmarad. Frusztrált helyzetekben ezért (a szerinte nem is létező) Istent szidja. A káromkodással tulajdonképpen a világot minősíti, illetve annak alkotóját... Tekintve, hogy Evilág Uráról van szó, kijelenthetjük; eddig még senki se követett el istenkáromlást. A vég nélküli, materialista evolúció elméletileg emberiség szinten zajlik, tehát abból az egyén vajmi keveset profitál.

Az ideális társadalomról nemcsak utópiák születtek, zsidókeresztény kultúrkörünkben már többen is megpróbálták felépíteni „Isten Országát”. Persze, leginkább az alapok lerakásával fáradoztak. Mózes először nemzetet és hazát akart teremteni, amit Bemerítő János az Írások szerint szeretett volna működtetni [2]. A birodalmi vallássá lett pálinizmus hatalmi pozícióból – felülről lefelé – kívánt tért hódítani, amit a protestáns egyházak a maguk puritán módján megkontráztak. Bulányi György egy gúlaszerűen, alulról felépülő szervezetet álmódott meg, ami a hívek tevékeny részvételét feltételezte [3].

E témában azonnal észre kell venni valamit... Nevezetesen azt, hogy ha az a bizonyos „ország” időtlen idők óta felépítésre vár, akkor azon a helyen, ahol vagyunk, nem a Jóisten akarata érvényesül. Hiszen nem holmi korrekciókról van szó, hanem gyökeres átalakításokról. Semmi sincs rendben, minden megreformálásra vár. Ez azt jelenti, hogy az Igazság „odaát” van. Jézus Abbának (anyaként szerető apának) nevezte az Abszolútumot, aki áldozatok helyett szívből jövő irgalomgyakorlást kíván. Tehát nem neki kell megfelelnünk, főleg nem mások bőrére végzett „szent kísérletekkel”.

A teológia talán legfontosabb kérdése a „hol”. Elsősorban azt kell tisztáznunk: hol vagyunk, hol él Isten, hol van a mennyország, hol tartózkodik a Sátán. Evilágban Isten nincs jelen [4], mi pedig nem Isten környezetében élünk, mert a Földön nem mennyiek a létfeltételek. Jézus szerint a Sátán sohasem volt az Égben, erre bárki rájön, ha megvilágosodik [5]. A „hol” után a „mi” következik: mi az ember, mi a pokol, mi a tisztító tűz [6]. Sereghajtóként a „ki” jön: ki az Isten, ki a Sátán, kik a gonosz lelkek, s kik azok az angyalok.

Ismeretszerzésünket a farizeusi lelkületű formális tekintélyek, a hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók, a gonosz tudósok gátolják [7]. Ezek kivétel nélkül Törvényeskedségből (bíráskodás, ellenőrzésszerű, manipuláló lelkivezetés) élnek, parazita módjára reátelepedve másokra. Hiúságukban a saját híveiket is lenézik, dicsőségyszomjukat pedig „szakmabeliek” között csillapítják [8]. Viselkedésük természetesen komoly büntetést von maga után [9].

[1] Mk 9,43–50; Tm 88., 113.

[2] Léviták 25,1–19; MTörv 14,22 – 15,11

[3] *Egyházrend*, Luzern, 1989.

[4] A zsidó Címicum elmélet szerint azért, mert az Örökkévalónak (aki a Létteljesség) hátrébb kellett húzódnia, helyet adván a készülő világnak. A kereszténység azt állítja, hogy Isten mindenütt ott van, ám ez inkább panteista megközelítés (s úgy igaz is!). Az Atya valójában csak Jézushoz hasonló Fiaiban vagy Leányaiban juthat szóhoz.

[5] Lk 10,18 villámként = fényesen beigazolódott, hogy gonosz (a 72 tanítvány működésekor is)

[6] A magyarázatot lásd *Az ember igazi tragédiája*, 60 – 61. old.

[7] Tm 38., 103., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[8] Mt 23,1–7; Jn 5,44

[9] Mt 11,25–6; 18,6–7; 23,37–9

Leghelyesebb, ha ezeket megkerülve közvetlenül Jézushoz fordulunk [1]. Az ő egyháza személyenkénti eklézsiákból tevődik össze, vagyis olyan egyénekből, akik a logika talaján állnak, mégpedig sziklaszilárdan [2]. Ennek a térben és időben eloszló *kisded nyáj*nak a tagjai válnak majd az Elsőszülötthöz hasonló királlyá [3]. A királyság ugyanis egy lelki- vagy tudatállapot [4]. Ezt a szintet önjelölt vezetők és „hivatásos hívek” nem érhetik el. Előbbiek a hiúságuk, utóbbiak pedig az igénytelenségük miatt. Sajna, mindkét betegség országbeli halált okoz...

Helyessé vált világképünk a megszokottól eltérő tennivalókat jelöl ki. Ha siralomházban vagyunk, egy embergyilkos keze alatt [5], akkor hiábavaló dolog a földi boldogságot kergetni. Az idillikus családi élet lehetetlenség, hiszen a halálnak nemzünk és a pusztulásnak építünk [6]. Ez a gépies, programvezérelt magatartás a „külső sötétségben” élőkre jellemző, akik igazi mammon hiányában sírva és fogcsikorgatva tengetik napjaikat. Nekünk a „lehetőség szerinti teljes élet” helyett a királyságot és az Isten igazságosságát kell keresni, ami ehhez szükséges, az megadatik [7].

Jézus csak az érző szívű, tehetetlenségükbe belefáradt, segíteni akaró egyéneknek kínál megnyugvást [8]. Elvileg mindenkit hív, de csak az Atya által inspirált keresőket választhatja, szellemi hagyatékának elején is őket szólítja meg [9]. Mai, modern korunk vízvázlasztója a betű, az olvasás szeretete. Aki olvassa a szent szövegeket, az előbb–utóbb tollat ragad, majd fennhangon beszél azokról a témákról, melyeket képes lesz demonstrálni is, hiszen ez a dolog lényege...[10].

A tudás fája

Az élet értelmét csak a *keresők* találhatják meg. Pontosabban: ők értelmet adhatnak az egyébként értelmetlen létnek. A homo sapiens életének ugyanis csak alkotója szempontjából van értelme. A Sátánná lett Tékozló fiú a teremtményei viselkedésével akar takarózni. Ő egy olyan világot szeretne felmutatni (magának és másoknak), amibe mindenki önként és dalolva illeszkedik be. Ha az ördögi rendszer Isten nélkül is működik: nyert ügye van. Ha az ember közvetlen istenkapcsolat nélkül is boldog, akkor az ő döntését igazolja. Ekkor osztozik vele az első, továbbiakat előidéző, igazi (eredeti) bűnben.

A szabad akarat tudniillik nem azt jelenti, hogy Isten teremtménye nyugodt szívvel választhat valami mást. „Más” ugyanis nincs. Csak egy jó van, hasonló vagy ugyanolyan jó nem létezik... Kizárólag Isten mellett, vagy Isten ellen lehet dönten. A teremtmény ugyanakkor nem zsákhamacsát vesz, és nem is „fej vagy írás” alapon választ, hanem tudatos döntést hoz. A szabad akarat azt jelenti, hogy az indirekt módon kifejezett isteni hívásnak fittyet lehet hányni. A szeretet parancsba van adva, de ezt a parancsot meg is lehet tagadni.

Aki önző és hálátlan módon saját belátása alapján akar élni a kapott lehetőségekkel [11], aki maga akarja eldönteni (Isten helyett), hogy mi a jó és mi a rossz; aki Teremtőnek képzei magát; aki nem hajlandó *mindent* és úgy továbbadni, ahogy ő kapta, az bűnt követ el, és ennek tudatában is van. Az ilyen teremtmény az isteni Világ építése helyett a saját birodalmát akarja létrehozni, ahol diktatórikus módon uralkodhat.

[1] A *Tamás-evangélium*, ami Jézus szellemi hagyatéka (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] Tm 22., 48., 76., Mt 16,18

[3] Lk 12,32; Jn 10,16; Mt 19,28; Tm 1.

[4] Tm 1., 2., 3., 71., Mt 19,28 (A kulcsszó: az újjászületéskor); Lk 17,20–1 Csia Lajos helyes fordítása szerint bennetek van (lehetőségeként).

[5] Isz 57/129 A siralomházat kivégzés követi! Jn 8,42–7 Evilág Ura programvezérelten öldököl.

[6] Isz 104/218

[7] Mt 6,33 Isten igazságossága = az irgalom logikája szerinti cselekvés

[8] Mt 11,28; Tm 53., 69.

[9] Tm 22., Mt 22,14; Jn 6,65

[10] Tm 27., Jn 14,12–7

[11] Lk 4,6

Ez az illető nem a rosszat választja, mert senki sem ellensége önmagának... Döntését jónak éli meg, a maga számára való jóként. Úgy gondolja, hogy a saját világában is boldog lehet, sőt, boldogabb, mint az isteni közösségben. A kapott hatalom és szabadság valósággal megrészegeti. Azt hiszi, hogy „Isten” lehet. A homo sapiens nem is érezheti át ezt a korlátlan lehetőségekből fakadó kísértést. A döntést hozó teremtmény tudniillik *valóban* a teremteni tudás birtokában van ! (Helyesebben: létmódja teremtesre is képesíti). Ha ugyanis nem lenne módja döntésének megfelelően cselekedni, akkor nem is beszélhetnénk választási lehetőségről. Az éppen döntést hozó teremtmények természetesen nem láthatják Istent (az „egységes összességet”), hisz a színről színre látás elvenné a szabad akaratukat. Rossz döntésük után pedig azért nem láthatják, mert nem léptek be az isteni Világba. „A Mennysország hívása” egy kifejezett invitálás, amit csupán önfejlő módon lehet visszautasítani.

A homo sapiensnek persze – összehasonlítási alap hiányában – nehezebb a dolga. Isten melletti elköteleződésében azonban segíti őt *a világ felismerése* [1]. Ez a Pneumában hiányt szenvedő, közvetlen istenkapcsolatot nélkülöző biológiai lélettér önző, igazságtalan és hazug módon működik, mert alkotójára, a háttérben meghúzódó, szürke eminenciásra hasonlít [2]. A gondolkodó ember szert fog tenni *a jó és rossz tudására, azaz mindenre* tisztában lesz, e tény is beleértve [3].

Evolúciószerű, „kollektív üdvtörténet” nem létezik... Az igazi üdvtörténet nem más, mint az egyénben végbe menő, eredményes megvilágosodási folyamat. Szellemi fáradozásaink közben Jézus segítségére is számíthatunk, aki (személyre szabott módon) sügni fog nekünk, hisz kinyilatkoztatásait éppen azért rejtette el a logionjaiban, hogy felfedezés szerűen megtaláljuk azokat [4]. Neki esze ágában se volt „megváltani” a világot [5], megmentő működése követőire korlátozódik.

Embereknél ez lehetetlen

A tizenkét tanítvány nemigen értette Mesterét... Két dolog abszolút nem fért a fejükbe... Nevezetesen az, hogy milyen a férfi helyzete az asszonnyal, s hogy miként fog üdvözülni a gazdag [6]. Ez nem is csoda, mert az apostolok földi karrieréről álmództak [7], így a mennyei tájékoztatások iránt nem voltak fogékonyak [8]. Aki nélkülözi a belső fület, az nem hallhat meg semmit... Jézus erre a hiányosságra mutat rá, rendkívüli események kapcsán [9]. Ha valaki nem hozza létre (időben) a Pneumáját, akkor teljesen mindegy, hogy hol, mikor s milyen körülmények között exitál. Akár bűnös volt, akár ártatlan, elvesztette egyetlen esélyét, hiszen nem élt a nagy lehetőséggel [10].

Aki Életre nemzette magát, az már „Istennél van”, vagyis rendelkezik azzal a szent „közeggel”, ami lehetővé teszi számára a Dolgok megértését. Ha pedig felfogja, hogy miről van szó, akkor képes lesz helyesen cselekedni. A kereső hamar rájön: az ő országa nem innen való, ezen a földön nincs maradandó hazája. Materialista emberszeretetét istenimádásra cseréli fel, természetesen „szellemben és igazságban” téve azt [11].

[1] Tm 4., 55., 81., Jn 7,7

[2] Jn 8,31–2; 8,38–48 (Ábrahám „cselekedete” az Istennel való szövetségkötés.)

[3] A világon csak két dolog van: jó és rossz. Aki tehát ismer jót és rosszat, az mindent tud. (Tótfalusi István frappáns észrevétele. Fő műve: *Kalauz a Bibliához*, mek.oszk.hu/12600/12635)

[4] Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17

[5] Jn 17,9

[6] Mt 19,11; 19,26

[7] Lk 22,24–30 Jézus „végrendeletképpen” adja tovább a királyságot, tehát amit kínál, az valóban a birtokában van. Nyújtani azonban csak *úgy* tudja, *ahogy* ő kapta, tehát szellemi fáradozások után.

(Csia Lajos fordítása. Kánoni evangéliumai a mek.oszk.hu/08900/08907 alatt olvashatók.)

[8] Tm 32., Jn 3,12 (A megvilágosodott személy mindent átlát, vö. Tm 1.)

[9] Lk 13,1–5

[10] Tm 71., Mt 16,26 (Tm 58., Mt 25,1–13)

[11] Jn 4,23–4

Ilyen nemes tetteket a hivatásos (vezetetti státusukban holtig megmaradni akaró) hívek képtelenek véghez vinni... Ők ugyanis az egyházuk által nyújtott „közvetett istenkapcsolattal” együtt készen kapják a világképüket is. A végső kérdések megválaszolását „*ej, ráérünk arra még*” alapon kezelik. Pató Pálként vallják: én nem írok, nem olvasok, én magyar nemes vagyok... Sajnos, a Pneumáért vívott harcot nem helyezésekért vívják: ebben a versenyben csak győztesek és vesztesek vannak. Aki nem lépi át a lakodalmass ház küszöbét, az bizony kívül marad [1]. A Krisztus-követés nem hétköznapi jócselekedetek gyűjtögetéséből áll, az Atya akaratának megtevése egy konkrét dolog [2].

Ez persze nem derül ki abból a páli teológiából, amelyre az egyház épül. A „címzetes apostol” teljesen büntetlennek tartja magát [3], s ami azt illeti, országbeli éleslátással nem is vádolhatjuk. A csordaszellemű hívek sem őt, sem előjáróikat nem kívánják korrigálni, nem utolsósorban azért, mert ehhez hiányzik a kompetenciájuk. Az eltévelyedett juhok (vámosok, cédák, ateisták, vallásukat ilyen-olyan okokból már nem gyakorló egyének) simán megelőzik őket, mert képesek az elvont gondolkodásra. Ezek a személyek – éppen ezért – értékesek, hiszen meg lehet őket találni [4].

Ezzel szemben az egyházak derékhadát képező „jó akaratú emberek” csupán arra használják az eszüket, hogy minél olcsóbban és tökéletesebben beilleszkedjenek evilágba. Akkor érzik jól magukat, ha kispolgári életük partok közé szorítva csordogál. Tevékenységeiknek annyi értelme van, mint a fűnyírásnak vagy a hólapátolásnak. Egy áramszünet vagy egy televíziós adáshiba teljesen kiforgatja őket önmagukból. Lelkükben lévő „országbeli” dolgozószobájuk mindig szépen kisöpörve, azaz üresen áll. Erre a lakatlan területre előszeretettel költöznek be a gonosz lelkek [5]. Őket csak egy közvetlen istenkapcsolattal rendelkező Fiú úzheti ki, aki már (saját viszonylatában) megkötözte a Sátánt [6], ezért az nem talál fogást rajta. A valódi küzdelem ugyanis egy láthatatlan csatatéren zajlik, a „sötétség hatalmaival” tusakodva [7]. Ezek az ördögök (a Vádló angyalai) [8] olyan emberek lelkei, akik lelkületük miatt „hullává” lettek, azaz létrehozott Pneuma nélkül éltek és haltak meg [9].

Egyesek azt hiszik, hogy nekik bérelt helyük van a Mennyországban, és az exitus után rögtön oda is kerülnek. A Jézusról lemetszett szőlővesszők azonban megszáradnak, így nyomban észre lehet őket venni. Összegyűjtésük ezért egyszerű, s könnyen lángra is lobbannak [10]. Valójában olyan élőhalottakról beszélünk, akik bejegyzett vallásuk tévHITEINEK áldozatai. A gondviselésnek tulajdonított dolgok „véletlenek”; vagyis a Gépezet fel nem ismert szükségszerűségei, melyekért voltaképpen Evilág Urát magasztalják.

Mindenki egy egyéni és személyre szabott üdvtörténeti pályán *sodródik* vagy *halad*. Csak kevesek mozgása tudatos, az elsőprő többséget a csordaszellem hajtja. Ez utóbbiak sohase nézhetnek szembe önmagukkal, mert mindig a többieket látják. A világ tudniillik a többi emberből és a homo sapiens által létrehozott intézményekből áll. A sodródók egyfajta passzív eutanáziában szenvednek, s igazából arra vannak programozva, hogy a túlnépesedés motorjai legyenek.

[1] Lk 13,2 3–30; Tm 48., 58., 59. 76.

[2] Mt 7,21–3 és: „Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akaratát nem teljesítitek, elűzlek titeket az én keblemről.” (Héberék evangéliuma)

[3] 1Kor 4,4

[4] A három „juhos” példabeszéd magyarázatát lásd *Bulányi, a tisztelendő* című könyvemben, 17–19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[5] Mt 12,43–5

[6] Tm 34., 99., Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23

[7] Efézusiakhoz 6,10–2 (A mennyieikben vannak = más létmódban, magasabb dimenzióban)

[8] Isz 57/129; Mt 25,41

[9] Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 25. old.

[10] Jn 15,1–8 Ez az ige hely nem arról szól, amiről a Mt 13,47–50. Az abban szereplő „jók” és „hitványak”, ill. „gonoszok” és „igazak” nem emberek, hanem dolgok, amiktől maga a kereső személy szabadul meg, végérvényesen, amit az elégés szimbolizál. A Mt 13,36–43 alatti szöveg pedig nem magyarázat, hanem ismételt feladvány! Jézus sose mondta meg „a megfajtást” tanítványai kérésére – pl. Tm 17., 23., 36. – és ennek komoly oka van, amit a Tm 93-ban közöl. A magvető példázatát (Mt 13,18–23) se veszte ki, csak jól megvilágította.

Aki keres, az talál

A vallási szervezetek időtlen idők óta egy közvetett istenkapcsolatot kínálnak, persze, saját jól felfogott érdekükben. Ha jobban megvizsgáljuk ezt a „terméket”, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy tulajdonképpen *a világ* kerül a Jóisten helyére. Gazdájuk is ezt az előnytelen üzletet ajánlja mindenkinek, aki Jézushoz hasonlóan döntési helyzetbe kerül [1]. A hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók a Sátán öntudatlan szolgálaként azt csinálják, amit atyjuk elvár tőlük. Vakságukban persze azt hiszik, hogy ezzel Istennek tesznek szolgálatot [2].

A geocentrikus és emberközéppontú szemlélet legfőbb alapja az elénk táruló szép, ám csöppet sem harmonikus természeti világ. Ez a látvány sugallja azokat az evolúciós elméleteket, melyekkel árukapcsolás-szerűen egy kollektív üdvtörténet is jár. A „teremtés rendjébe” való belesimulás sajnos materializmust szül, mert filozófiai levezetéseink során a világból fogunk kiindulni. Ez a magától értetődő anyagelvűség többek között azt eredményezi, hogy Isten Országát itt a Földön, és mások számára akarjuk felépíteni.

A Dolgok kollektív módon való kezelése kizárja a világgal való szembe helyezkedést, pedig ez a helyes alapállás [3]. A formális tekintélyek egymás közt nem titkolják, hogy „tulajdonképpen” nem lehet tudni semmit. *Más felismerésre térés* nélkül nem is indul be a megvilágosodási folyamat ! Jézus nem véletlenül kezdte ezzel a felszólítással nyilvános működését [4]. Ennek hiányában kinyilatkoztatásokat tartalmazó mondásai megfejtethetetlenek.

Státusának el- és fel nem ismerése szintén sötétségben maradást okoz... Aki nem akarja őt életűszerűen követni, az tanításainak igazságát illetően is bizonytalanságban lesz [5]. Ez nagy baj, mert a mindenséggel kapcsolatos, megismerhető tények a logionjaiban vannak elrejtve [6]. Az Emberfi a tudás kútfeje [7], tehát személyének relativizálása olyan bűn, amely szó szerint visszaszáll a fejünkre. Aki Úr és Mester, arra hallgatni kell [8].

Ő olyan *kereső* volt, aki talált is, ezért nyugodtan ajánlhatja magát, a saját példáját [9]. Az utolsó vacsora szimbolikus gesztusa nagyon egyszerű mondanivalót rejt... Az a felszólítás már nem egyszer elhangzott: *Tegyétek azt, amit én, utánozzatok engem !* Mert az új szövetség csak akkor jön létre, ha „egy vérből valók” leszünk.

Bármelyik gondolkodóból istengyermek válhat, lett légyen az férfi, vagy nő [10]. A trónszékek már elő vannak készítve [11]. A helyet foglaláshoz azonban nem a homo sapienst kell isteníteni. Jézusnak nem volt jó véleménye az emberről [12]. Az Atyát kell megismerni, s hozzá hasonulni lélekben [13]. Isten ilyen, hát én is ilyen vagyok !

[1] Mt 4,8–10; Lk 4,5–7

Barcza Barna szerint a keresztényeket nem fenyegeti ez a veszély, mert állandóan piti bűneikkel vannak elfoglalva. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei*, mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Jn 8,38; 8,41; 8,44; 16,1–4

[3] Jn 7,7; 8,23; 15,18–25; 1Ján 2,15–6; 3,8b; 3,13; 4,17b; 5,19; Tm 26., 27., 55., 72., 81., Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145; 103/194; 133/34,4–16; 134/35; 137/38; 138/40; 139/41; 142/193; 143/162; 157/117; 158/123

[4] Mt 4,17 Nem erkölcsi megújodásról van szó, hanem a világnézetre is kiható tudat-átalakításról !

[5] Jn 7,17

[6] Jn 3,11–3

[7] Tm 12., 27., 75., Jn 7,37–8

[8] Jn 13,13

[9] Jn 14,6

[10] Tm 115.

[11] Mt 19,28; 20,23 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 49 – 51. old.

[12] Jn 2,23–5

[13] Tm 107.

Nincs új a nap alatt

A Lélek–telen ember egy zsebkiadású káoszharcos [1], aki programvezérlésű automataként gépies életet folytat. Léte jobbára pótcselekvések láncolata. Ha nem kapja meg azt, ami szerint jár neki, akkor erőszakkal elveszi... Valójában csupán értelmes állat, ő az állatok királya. Ezzel az „oroszlánnal” együtt születik az önzés, a bírvágy, az uralkodási hajlam, és az előkelőség iránti igény. Ezek bizony a Tékozló fiú jellemző tulajdonságai [2], amik (természetesen) a teremtményeibe is átplántálódnak. A Jóistenhez hasonlítani akarók a bennük lakozó oroszlánt kíméletlenül elpusztítják, a saját „házukban” élő előkelő emberrel együtt [3].

Ez az egyénben végbe menő folyamat lassítható ugyan, ám végső soron meggátolhatatlan. A társadalom különböző formációit viszont könnyen befolyásolni lehet. A Sátánnak azért van szüksége vallási szervezetekre, hogy minden lényeges dolgot kollektivizáljanak, s ezzel hatástalanítsanak. Az egyházaknak igen nagy szerepe van a világtörténelem alakításában is. Az ókori teokráciák rendre vallási köntösbe burkolták bekebelező háborúikat. Arról senki sem tehet, hogy a perspektivikusan igazolható nagy „egyesítéseknek” kihagyhatatlan eleme a népirtás. A győztesek nemcsak a kultúrájukat, de a génjeiket is ráerőszakolják a legyőzöttekre, felsőbbrendűség címén.

Az utókor megbocsátó hozzáállása előre borítékolható, hisz csak retusált tényanyag alapján ítélni lehet. Aki az egész emberiség fejlődésében gondolkodik, annak semmi se drága. Bulányi György például „előkészítő jellegű Isten országaként” aposztrofálja a földi lét első, több ezer évig tartó időszakát. Ebben a szemléletben nem nehéz felismerni a materialista evolúció és a kollektív üdvtörténet összefonódását. Ez az út azonban olyan globalizációhoz vezet, melynek szerves része a teljes elvilágiasodás. Az éles szeműek észre is veszik, hogy a nem kívánt szekularizációnak éppen az egyház a katalizátora!

Evilág Urának édes mindegy, hogy a létfeltételekért vívott harcban melyik népcsoport győzedelmeskedik. Az orbitális migráció előbb–utóbb úgyis átrendezi az országhatárokat... Nem érdekes, hogy az idegengyűlöletet és a rasszizmust hazafiság vagy nemzeti szocializmus generálja. A világháborúkba torkolló expanziós törekvéseket mindig a túlnépesedés (veszélye) váltotta ki.

A hajsza

A földi civilizációhoz hasonló perturbált világokban [4] nincs „térerőszerű”, alanyi jogon igénybe vehető közvetlen istenkapcsolat. Ezért a bennük végbe menő változások nem az Abszolútum saját idejében zajlanak, hanem helyi idő szerint. Isten örök jelene ezeken a bolygókon „múlt” és „jövő” közé szorul. Az ember is csak ezen az egy ponton teremthet kapcsolatot vele. Jézus azt mondta: „Az evilági élet csak három napból áll; tudniillik, a tegnaptól, amelyik már elmúlt, és belőle semmi se marad a kezekben. Aztán a holnapból, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e vagy sem. Végül a mából, amikor bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előre haladásodra!” [5]

A homo sapiens sajnos abban az értelemben időtlen, hogy sohase rendelkezik vele. Ez igen nagy baj, mert csak kétféle ember létezik. Az egyik bemegy Isten „országába”, a másiknak erre nincs ideje. Mivel ezt a meccset időre játsszák, Evilág Ura minden elképzelhető dologgal feltartja. Az első és legfontosabb, hogy a létfeltételeket neki magának kell megteremtenie. Ez vagy sikerül vagy nem. A második az, hogy testileg determinálva van, ami sok szempontból sebezhetővé teszi. Ha nincs birtokában a szépség hatalma, akkor nem lesz népszerű, s ez megghiúsíthatja boldogságát. Tiszta lapról szó sincs: terheltségei

[1] Pierre Casetti–Frei meglátása.

[2] Bővebben lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old.

[3] Tm 8., 99. A „ház” Jézus nyelvezetében az ember belső struktúrája (vö. Mt 7,24–7).

[4] Bővebben lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old.

[5] Isz 164/173

már méhen belül kialakulnak. Az se mindegy, hogy hová, milyen mikrovilágba születik, többen a pokol valamelyik bugyrában találják magukat... Szexuális téren teljesen kiszolgáltatott, mire észbe kap, túl van mindenén. Párválasztási lehetőségeit ezer dolog korlátozza, nem utolsósorban az állandó versenyhelyzet... A statisztikák azért nem tükrözik a valós helyzetet, mert csak pótcselekvéseket tartanak számon. Az ember szánni való földhöz ragadtságát az apróhirdetések és a reklámok árulják el.

A keresőnek azt kell tudatosítania, hogy az igazi ellenség más dimenzióban tartózkodik [1], onnan támad, orvul és gyilkos pontossággal ! A Sátán személyének és erejének lekicsinylése végzetes lehet ! Ő képes a testünket és a lelkünket is a gyehennára vetni, ha időnket és energiáinkat földi dolgok oltárán áldozzuk fel [2]. Az óra pedig már ketyeg, és nem barátságos vekkerként, hanem úgy, mint egy pokolgép...

Mi lakozik bennünk?

Egy jó megállapítás szerint az állam természetes állapota a háború, ami valójában nem más, mint a „boldog békeidők” gyorsított változata... Harci körülmények között ugyanaz történik, mint egyébként, csak az események sebessége szembeszökvé teszi a nyilvánvaló dolgokat. Az igazság pillanata akkor jön el, mikor az egyén rádöbben teljes kiszolgáltatottságára. Ez természeti katasztrófák esetén szintén kiderül, mert a csapásokat embertársai tovább tetézik [3]. A homo sapiens jelleméről végveszélyben hull le a lepel. Ha a bűnüldöző szervek átmenetileg akadályoztatva vannak, szó szerint elszabadul a pokol.

Evilág Ura ugyanis semmit sem biztosít az embernek, de lehetővé teszi szükségleteinek bűnös kielégítését. Az, hogy az illetőt utoléri-e az igazságszolgáltatás keze, teljesen más kérdés. Aki biztos abban, hogy megússza, szemrebbenés nélkül elkövet bármit... Ha (ösztönszerűen) úgy érzi; neki jár valami, de nem kapja meg a magáét, akkor simán elveszi a másét. A békében és boldogságban élés feltétele a szabadságot és testvériséget is lehetővé tevő *egyenlőség* lenne.

A sátáni Gépezet azért tud vígan forogni, mert mindenhol és mindenben genetikailag beépített anomáliák vannak. Így aztán a homo sapiens folytonosan harcban áll, még önmagával is [4]. „Alapértelmezésben” mindenkit a *Hajtsd uralmad alá...* program vezérel [5]. Erre még egy lapáttal rátesznek az esetlegesen bennünk lakozó gonosz lelkek... A házasságtörő asszony esete igen tanulságos ! [6].

Sóvárgó lelkünk (poharunk, tálunk, kelyhünk) bizony rablásvággyal és féktelenséggel van tele. A rosszra csábító gondolatok csak akkor tűnnek el belőle, ha a Dolgok felfogásával tisztára töröljük. Megvilágosodva homogénná válunk, a lényeg rendbe tevésével tudniillik rendbe teszünk mindent [7].

A Kajafáshoz hasonló vezetők életekkel sakkoznak, s egy-egy bábut szívfájdalom nélkül levesznek a tábláról [8]. Ezekben a játszmákban a vallásnak nincs nagy szerepe, ezt elárulják a türelmi rendeletek [9]. A nagypolitika így is veszélybe sodorja a kisembereket, akkor is, ha pacifisták... Mindszenty bíborost például azért nem végeztette ki Rákosi, mert Franco megüzente neki, hogy ez esetben a börtöneiben ülő összes spanyol kommunistát felkötteni... A polgárháborús veteránok tehát a bosszú áldozataivá váltak volna. Ugyanakkor a magyar egyházfők – szovjet parancsra – elhatárolódtak azoktól a hívőktől, akik lelkiismereti okokból megtagadták a sorkatonai szolgálatot, s így rácsok mögé kerültek.

[1] Efézusiakhoz 6,10–2

[2] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[3] A Katrina hurrikán idején New Orleans kulturált lakossága fosztogatott és erőszakoskodott.

[4] Tm 47.

[5] 1Móz 1,28; Isz 62/145; 133/34,4–16

[6] Az igehely kommentárját lásd *Pszichén innen, és túl...* 24 – 25. old.

[7] Tm 61., 90., Mt 15,19–20; 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61

[8] Jn 11,47–50

[9] A kommunizmus térhódítását leszámítva a szabad vallásgyakorlás és a többpártrendszer teljesen általános a leigázott népek esetében.

Az erőszakmentesség gyakorlása tehát nem garancia a nyugalomra. Jézus békéjét kizárólag a megszerzett tudás biztosítja [1]. A szívből jövő szelídség és alázat megóvhatja testi épségünket, amellet szavatolja a reánk törő biológiai életét [2]. Ez is óriási dolog, hiszen az „igazságos” vagy „szent” háborúban tízmilliók esnek el... Földünkön valahol, valamiért mindig hadiállapot van, tűzszünetet akkor tartanak, ha elfogy a töltény.

Terepszínű arcok

Az egyén közösségi élményeken keresztül éli meg a társadalomhoz való tartozását. Sokféle mikrovilág létezik egymás mellett, ezek közül a vallási csoportosulások a legfontosabbak. Sajnos, ezek többsége nem a szent szövegek szerint tájékozódik. Rendszerint egy vak vezetőt követnek, vakon. Hangsúlytevésük is nagy szórást mutat, holott a sok „fontos” dolog közül csak egy a lényeges [3].

Bajba úgy kerülhetünk, ha keresőként csöppenünk közéjük. Ilyenkor naiv módon azt gondoljuk, hogy a többiek is válaszokat várnak az élet nagy kérdéseire. A legnagyobb csalódás azonban akkor ér bennünket, amikor támaszra van szükségünk. Nehéz helyzetben persze megkérdezzük, hogy mit tehetnének értünk, azon kívül, hogy valóban segítenének. Általában tanácsokkal „fizetnek ki” bennünket.

Ezekben a formációkban érdekes módon kontraszelekció uralkodik. A jelenség oka az, hogy aki vak, az nemcsak a jót, de a rosszat sem látja. Tudás és érdeklődés hiányában a tagokat nem lehet felkérni egy bizonyítási vagy értelmezésbeli eljárás elbírálására. Döbbenten eszmélhetünk rá arra, hogy bizony „disznók” és „kutyák” társaságába kerülünk [4]. Igen, ők „mindenben” benne vannak, ám ez semmiben nem realizálódik...

Persze, fejétől бүдösödik a hal: a „sokszínűséget” pártoló vezető nem tud homogén társaságot összehozni. Egy jézusi közösségben mindenkinek ugyanazt kell csinálni, mert magatartás-, lét- és sorsazonosság csak ebben az esetben jön létre. A kettős mérce *tán csodállak, ámde nem szeretlek* státusba kényszeríti a keresőt, a csak helyüket megülőkel szemben. A felmentéseket kérő és kapó, ennek ellenére sikeresebb életet élő tagok botránkoztatják az amúgy is frusztrált kivetetteket [5]. Az ilyesmi távozásra kényszeríti a gondolkodót, súlyosabb esetben Istenből is kiábrándul.

A homo sapiensnek, mint hústestbe zárt, elkülönített, (és ezzel magányossá tett), jobb sorsra érdemes léleknek, affinitása van a közösségre. Ez az igény nem más, mint a praeexistens ember hazatérési vágya... Isten tudniillik megbonthatatlan egységet képez Teremtésével, Világával és Teremtményeivel. Aki életre nemzödve megismeri magát [6], aki ráébred arra, hogy ő már azelőtt is élt, amikor még nem volt [7], az bele is kerül ebbe a szférába.

A Sátánná lett Tékozló fiú körül szintén kialakul egy kör. A világ fiaiként élő emberek „újrahasznosítható anyagként” simán visszakerülnek a földbe, hisz nem hozzák létre a Pneumájukat, ám a vallási szervezetek funkcionáriusai gonosz lelkekké válva az Ördög transzcendens táborát képezik [8]. Ezt a mozgásteret nem ingyen kapják, hanem az egyház ördögi működtetéséért. A hivatalos mértékadók persze azt hiszik, hogy életművükkel Istennek tettek szolgálatot [9].

[1] Tm 1., 59., Mt 11,25–30; Jn 14,27

[2] Mt 5,38–42; Isz 50/65: „Ne álljatok ellen a rossznak rosszal...” Tehát nem arról van szó, hogy hagyjuk magunkat ! Védekezni és jobb belátásra bírni szabad, sőt kell is... Ezekhez a legjobb eszköz a „pszichológiai hadviselés”, vagyis a kiszolgáltatottságunkkal való tüntetés és az igazságtalanságra utaló túlteljesítés.

[3] Lk 10,41–2

[4] Tm 94., Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4

[5] vö. Tm 15., 22., 48., 53., 69., 76.

[6] Tm 2., 71.

[7] Tm 18., 48., Jn 8,58; 17,14b–16

[8] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old.

[9] Jn 16,1–4

Főbb embertípusok

A tökéletes

Ő az, akit kivetett mivolta keresésre inspirál. Józan eszét használva állhatatosan gondolkodik, mégpedig a találás szándékával, s így rá is jön a legalapvetőbb dolgokra. Helyes isten-, ember- és világképet alakít ki, kikövetkezteti, hogy kicsoda a Sátán, kik a gonosz lelkek, és kik az angyalok. Ez utóbbiak segítségével mindent megért. Tudása birtokában közvetlen istenkapcsolatra tesz szert. Érző szíve újjászüli a Lélekben, s ezáltal szent Szellem kerül beléje. Életre nemzett Pneumája így az Örökkévaló temploma lesz. Nemes tetteit az Atya erejével, vagyis az irgalom logikájával viszi végbe. Az ilyen tanúságtévő hasonlatos az Örökkévalóhoz, mert lényegileg ugyanaz.

Tm 1., 2., 3., 4., 23., 26., 32., 40., 49., 57., 69., 70., 71., 89., 93., 95.

Mt 5,48; 7,7-10; Mk 9,37; Lk 9,48; Jn 8,19; 10,31-9; 12,44-5; 14,7-11

A kereső

Ő az, aki nem marad érzéketlen a környező világot szemlélve. Szíve szétzúzódik az igazságtalanságok, a gonoszságok és a szenvedések láttán. Megfáradva és megterhelve keresi a megoldást. Mivel ő maga is bűnök fogságában vergődik, lelki szegényként szabadulni és szabadítani vágyik. Olyan „vak”, aki – a hivatalos mértékadókkal ellentétben –, látni szeretne. Ehhez van is szeme és belső füle, így felismeri a velejéig rossz világot.

Tm 4., 26., 32., 55., 69., 81., Mt 11,28; Lk 4,18-9; Jn 8,31-6

A gyermek

Ő az, aki folyton kérdez, mert mindent tudni akar. Ezért Jézus terminológiájában ő az újjászületés szimbóluma. Az ilyen embert elsősorban a végső kérdések foglalkoztatják, rá akar jönni életének értelmére. Tudatlanságának bevallásával ugyan megalázza magát, de nem szégyelli az alkalmatlan időben való bezörgetést sem. Az újjászületéshez (a Dolgok megértéséhez) azonban más (világnézeti) felismerésre kell térni. Ennek hiányában semmi sem fogható fel!

Tm 1., 3., 21., 36., 93., 95., 109., Mt 18,1-5; Lk 11,5-13; Jn 3,1-13

A kicsiny

Olyan személy, akiben (a dedósokhoz hasonlóan) a hústest és a lélek (még) teljes összhangban van, s ezért homogénnek (keveretlennek) minősül. Az ilyen egyén elindulhat az újjászületés útján, s ha nem tér le róla, akkor Célba ér. Az okos nem is lép félre, kerül, amibe kerül. Ezeknek a kicsinyeknek közvetlen istenkapcsolattal rendelkező őrangyalaik vannak, akik fokozatos kinyilatkoztatásban részesítik őket. A mennyek királyságára való tanítás egyéni és személyre szabott módon történik. Aki lekezeli ezeket a következetesen gondolkodni tudókat, az a logikát veti meg, azaz káromolja a szent Szellemet.

Tm 3., 21., 42., 43., 44., 45., 47., 61., Mt 12,31; 18,6-11; Jn 4,23; Isz 86/166

A boldog

Jézus tizennégy alkalommal állítja valakiről, hogy *boldog*, s még további három esetben ad hasonló minősítést. Ezekben *áldottnak*, illetve *bölcsnek* mondja a helyes magatartást tanúsítókat. A Lk 10,23-4 alatti igehelyen a Tizenkettő a pusztta jelenlétével érdemli ki a

szóban forgó jelzőt, ami egyedül itt fordítható *szerencsésnek*. A jézusi terminus minden más szituációban arra utal, hogy az illető tulajdonképpen, mindenek ellenére, jól jár. (Boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak.)

Boldog, aki egyszersmindenkorra legyűri magában az uralkodási hajlamot. (Tm 6.)

Boldog, aki tudja, hogy (igazi) kincsei „odaát” vannak. (Tm 18., Mt 6,19–21)

Boldog, aki homogén lelkületű, s ezért a perifériára szorul. (Tm 48., Mt 5,8)

Boldog, akit „egyedülállósága” (keveretlensége) miatt lekezelnek. (Tm 53.)

Boldog, aki nem sajnálja szellemi erőfeszítéseit. (Tm 57., Mt 11,12)

Boldog, akit Fiúi státusa miatt gyűlölnék és üldöznek. (Tm 68., Mt 5,11–2)

Boldog, aki érzékeny lelkiismerettel bír. (Tm 69., Lk 6,21b; Jn 4,23–4; Isz 183/62)

Boldog, aki a találás szándékával keres. (Tm 70., Mt 5,6; Lk 6,21)

Boldog, aki megöli magában az előkelőség iránti vágyat. (Tm 99.)

Boldog, aki fel tud készülni a dolgokra, mert előre látja azokat. (Tm 104.)

Boldog, aki szelíd, mert öröklí azt a földet, ami a paradicsomban van. (Mt 5,5)

Boldog, aki könyörül, mert rajta is könyörülni fognak. (Mt 5,7)

Boldog, aki létrehozza (életre nemzi) a Pneumáját. (Mt 16,17)

Boldog, aki (tudás alapú) békességet készít, mert Isten fia lesz. (Mt 5,9)

(Igazából minden „boldog” ebbe a státusba kerül !)

Áldott, aki meghallotta az Atya szavát, s megőrizte azt igazságban. (Tm 80.)

Bölcs az, aki zokszó nélkül az egyetlen jót választja (Tm 7., 108., Lk 10,41–2)

Bölcs az, aki mindent feláldoz az örök értékért. (Tm 77., Mt 13,45–6; Lk 12,33–4)

Szerencsés az a szem, amely azt látja, amit ti (a Tizenkettő) láttok. (Lk 10,23–4)

A filozófus

Ő az, aki el tud szakadni az anyagtól s a szellemi felé fordul. Szemlélete nem geocentrikus és nem emberközpontú. Megpróbálja helyére tologatni a menny és a pokol közti objektumokat. Rájön arra, hogy a „tisztítótűz” nem fér bele a képbe. Satanológiája miatt szemmagasságba kerül az Ördöggel. Tisztában van azzal, hogy a Tékozló fiú személyes létező, és a saját birodalmában tartózkodik. Tudja, hogy a pokol nem hely, hanem egy tudatállapot. Kikövetkezteti, hogy gonosz lelkek márpedig vannak. Állandó munkakapcsolatot létesít őrangyalaival.

Mt 19,26; Jn 1,51; 2,24–5; 3,11–3; Tm 89.

A szakember

Ő az, aki jól ismeri az Írásokat, még a hívőknél is jobban. Sokkal többet megért belőlük, mint az elfogult mértékadók. Ateistának vallja magát, de valójában „anonim keresztény”. Ebben zsidó származása egyáltalán nem akadályozza... Tudásban és tartásban messze a hívek fölött áll. Számára az egzegézis csupán elvégzendő feladat, amit a hit hiánya miatt nem képes száz százalékosan megoldani. Szövegkritikai eszközökkel bámulatos eredményeket ér el, zsigeri hitetlensége azonban meggátolja újjászületését.

Az építő

Ő az, aki látható, körülhatárolható, védhető és mérhető módon szeretne tevékenykedni. Perspektívákban gondolkodik, az utókor elismerésében bízva. Vehemenssen végzett szent kísérleteiből csak a logika hiányzik, ezért az Atyától távol, az ember agyán kívülre ültet. Nem tudja, hogy az ő dolga egy olyan aratás, amit nem bízhat másokra.

Tm 39., 66., 114., Lk 17,20–1; Jn 4,34–8

A reformer

Ő az, aki Beméritő János nyomdokain haladva hisz abban, hogy a társadalom működ-
tethető a szent írások szerint. Világ- és emberképe naiv, a satanológiában járatlan, poli-
tikával árnyalt közgazdasági ismeretei hiányosak. A közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről
nem tud, azt elképzelhetetlennek is tartja... Szerinte a Törvény maradéktalan teljesítése
hozza el a kánaánt.

Lévíták 25,1–19; MTörv 14,22 – 15,11; Lk 3,10–4

A hivatalos mértékadó

Ő az, aki formális tekintélyének talapzatán toporog. Magasan áll, de „háza” nem hegyre
épült. Tudása nem haladja meg az írástudókét, mert elődei elképzeléseit biflázza be. Nem
hasonlít az önmagára utalt gazdaemberhez, aki esze segítségével felidézi és bővíti isme-
reteit. Így aztán semmit sem kaphat az el nem avuló erszényekből. Maximum az útjelző
tábla szerepét töltheti be: az is a jó utat mutatja, de a tábla marad ott, ahol van...

Tm 40., 38., 103., Mt 5,20; 13,51–2; 23,8–12; Lk 12,33

A hivatásos hívő

Ő az, aki meg van győződve arról, hogy az egyedül üdvözítő felekezet tagja, az igaz hit
birtokosa. Istenkapcsolat gyanánt beéri a mágiászerű, közbenjárást kérő, egyoldalú imá-
val. A Miatyánkhoz nem Fiú-aspiránsként viszonyul, Jézus követését erkölcsi-etikai síkon
képzeli el. Fogalma sincs arról, hogy az oltáriszentség rendszeres vételével a Hozzá való
teljes hasonulásra tesz ígéretet... Gyermekai megkeresztelésénél megfogadja, hogy ellene
mond a Sátánnak, akit pszichén belüli realitásként próbál lesöpörni magáról. Úgy hiszi;
a Föld az emberért teremtetett, s neki az a dolga, hogy istennek tetsző módon szolgálja
a mammont. A természetén keresztül az anyagot imádja, napjait a világ fiaként pergeti.

Tm 27., Isz 104/218; Jn 3,31b

Az igazhitű zsarnok

Ő az, akinek esze ágában sincs elpusztítani magában az uralomra éhes oroszlánt. Inkvi-
zitori lelkülettel üldözi a környezetében felbukkanó anomáliákat. Kizárólag akkor boldog,
ha az ő akarata érvényesül. Mindent „csatává” fűj fel, és nem nyugszik, amíg győztesen
nem kerül ki belőle. Cselekedeteiben a cél szentesíti a legdurvább eszközöket is. Valósá-
gos információs hálózatot működtet és pszichológiai hadviselést folytat. „Felelősség” címén
olyan dolgokba is beleártja magát, amihez semmi köze sincsen. Úgy tartja, hogy ő csak
Istennek tartozik számadással, mégis másokkal igazoltatja tetteit. Ezeket a nímandokat
ily módon büntársaivá teszi. Barátai nincsenek, csupán időleges szövetségesei és félredo-
bott áldozatai. Állandóan nyugtalan, lelke mélyén félelem és kéjvágó honol.

Tm 6., 99., Lk 22,25

Az önjelölt mártír

Ő az, aki csak akkor érzi jól magát, ha támadják. Lételeme a védekezés, mert ily módon
a középpontba kerülhet. Mindig, mindenhol, mindenben kompetens akar lenni. Ez sike-
rül is neki, ugyanis műveletlen és Írás-tudatlan személyekkel veszi körül magát. Mivel
állandóan neki van igaza, úgy érzi; jogosan büszke. Már akkor vezetni akart másokat,
amikor még semmihez se értett. Azóta sem bír felhatalmazással, ennek ellenére „okos”

tanácsokat osztogat. Az embereket valósággal isteníti, ugyanakkor gátlástalanul manipulálja őket. Másokat önmegtagadásra buzdít, de magában nem képes megőlni az előkelő embert. Mindenáron barátokat akar szerezni, ugyanis attól retteg, hogy nem fogadják be az örök hajlékokba. Félelme jogos, hiszen nincsenek őrangyalai. Ez azért van így, mert relativizálja Jézust, sőt vállon veregeti. Ő nem akarja tenni az Atya akaratát, ezért nem érti a Felkent logionjait. Folyamatosan káromolja a szent Szellemet, így elzárja magától a megvilágosodás lehetőségét. Hiúsága miatt a Sátán az orránál fogva vezeti.

Tm 99., Isz 33/7; Lk 16,9; Jn 7,17

A gonosz tudós

Ő az, akire minden áll, amit Jézus mondott a farizeusokról... Ezen kívül hazug, mert hézagos tudása ellenére azt állítja, hogy közlései hitelt érdemlőek. Szem-telen, mert nem ismeri fel az Emberfi státusát. Hitetlen, mert nem tartja igaznak a Tanító szavait. Fogadatlan prókátor, mert a saját szakállára lép fel. Lekezelő, mert bölcsnek és értelmesnek tartja magát. Botránkoztató magatartást tanúsít, mert a kereső csalódik benne. Forgatja ugyan az Írásokat, de előre tudja, hogy mit akar találni benne... Az ilyen embert a hiúsága elteti és az is pusztítja el.

Mt 23,1–36; Lk 11,37–52; Isz 80/50,1–2; 108/197

A hamis próféta

Ő az, aki „az evilági dolgokban önzetlenséget hirdet, de magát nem tartóztatja meg semmitől. Másokat az örök élet megszerzésére ösztönöz, de maga nem törekszik arra. Megakadályoz másokat abban, hogy vezetéshez jussanak, de önmagukat semmi módon nem korlátozzák. A gazdagokhoz közelednek, ám a szegényektől messze eltávolodnak. Az előkelőknek vidám arccal mutatkoznak, a jelentékteleneknek mogorván. Ezek bizony majd az ördög testvérei vagy barátai lesznek, de a legellenségesebben viszonyulnak azokhoz, akiken Isten megkönyörül”. (Isz 115/108)

Egymás kizsákmányolása

Az emberi társadalom jövőjét akkor tudjuk helyesen felvázolni, ha ismerjük azokat a célokat, amiket Evilág Ura tűzött ki maga elé. A Tékozló fiú egy Isten nélkül is olajozottan működő életteret képzelt el. Ebben a rendszerben még a vallási szervezetek által nyújtott közvetett istenkapcsolatnak sincs helye. Az egyházak meg is fognak szűnni, mert kezdetől fogva védhetetlen pozícióba vannak kényszerítve.

A geocentrikus és emberközpontú szemléletre a földön kívüli civilizációk hírnökei mérik majd a végső csapást. Pusztá megjelenésükkel lomtárba küldik az egyszeri teremtés elméletét. Olyan ideológiai káosz alakul ki, amilyen még nem volt. Ebben a technokrácia fog rendet vágni, valahogy úgy, ahogy azt Orwell és Madách előre vetítette. A dolgok minden téren uniformizálódnak, a kisebb közösségek felmorzsolódnak. A Föld rendőrbolygóvá válik, de az életformaszerű bűnözést így sem lehet majd meggátolni.

Az egocentrikus beállítottságú egyedekből álló, túlnépesedett emberiség városfolyókban fog élni, több szinttel a felszín alatt és fölött. Felvonók veszik át a közlekedési eszközök szerepét. Az állandósuló zaj éjjel-nappal betölti a teret. A házasság köteléke a nemi erkölccsel együtt megszűnik. A gyermekek nevelését intézmények veszik át. A javak megtermelése és elosztása lesz az egyetlen lényeges dolog.

A Jézusra hallgató *kisded nyáj* [1] ekkorra már réges-rég asztalhoz ült [2]. Nincs más megoldás: közéjük kell tartozni!

[1] Tm 22., Lk 12,32; Jn 10,16

[2] Mt 8,11; 20,23; 26,29

Előre menekülve

Egyesek szerint akármikor is lesz világvége, már elkészült. Vannak, akik ezt az eseményt, a saját viszonylatukban, előre is hozzák. Az öngyilkosságok tulajdonképpen oka a közvetlen istenkapcsolat hiánya. Annak erejében se ok, se lehetőség nem lenne rá. Magát az aktust általában a boldogtalanság váltja ki, ezért ez a veszély állatokat nem fenyeget. A hozzájuk közel álló emberek se vetnek véget az életüknek. Az öngyilkossághoz tudniillik néminemű intelligencia is kell. A meggyőződéses materialisták sem tesznek ilyet; ahogy a mammonhajhászok és az ész nélkül sodródók sem.

Evilág Ura és a szolgálatában álló vallási szervezetek természetesen felháborodottan ellenzik a dolgot, ugyanis a „rendkívüli események” zökkenőket okozhatnak a Rendszer működésében. Persze, néhány százaléknyi koponya nem tétel az Embergyilkos számára [1]. Ő csak bosszankodik; *a fene egye meg, én akartalak kinyírni*. A hozzátartozók bizonyos szituációkban azt mondják: neki már jobb volt, mert csak szenvedett. Ezt azonban a biológiai élet legeljén is kijelenthetjük, hiszen az sokak számára nem más, mint passzív eutanázia.

Ha az öngyilkosjelölt gondolkodni kezd, akár keresővé is avanzsálhat. Hamar rájön arra, hogy megoldhatatlannak tűnő problémáit bizony külső tényezők okozzák. Elsősorban evilág ördögi alkotója, aki megtagadja tőle a létfeltételeket. No, nem szó szerint, csak valójában. Bezárja őt egy adottságok nélküli hústest börtönébe, ami gyakorlatilag meghatározza a sorsát. Szerencsétlenségét az teszi teljessé, ha néhány gonosz lélek is beköltözik a fejébe.

A tisztátalan szellem nem megy ki az emberből önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha a ház védtelenül marad, akkor a tüneti kezelés nem sokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek-szellem-ész, amit nem használnak, az könnyen legyőzhető, hisz nincs hadrendbe állítva. „Tisztaszobánkba” ekkor rosszhiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnk-ből nem is tudunk kitenni.

A gondolkodó ember ezzel szemben állandóan használja az esztét. Nem üres a feje: soha sincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendetlenség” lesz benne. Az ilyen ember háza mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud csak úgy visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót [2].

Az öngyilkos állítólag megfutamodik a nehézségek láttán. Sokkal inkább arról van szó, hogy nem akar megalkudni... A többség kompromisszumot kötve beadja a derekát. Valójában ezek a „továbbszolgálók” a gyávák. Az *ember tragédiájában* a szirt fokán álló, a teremttel dacolni akaró Ádám azt mondja: „Uram, legyőztél”, s nem azt: „Neked van igazad” [3]. Ez a madáchi kép alkalmas arra, hogy megmutassa jog és lehetőség szerves összetartozását. A kivetett, keresővé vált egyén naivan úgy gondolja, hogy neki is jár az, ami a többieknek. Ám hiába van joga valamire, ha nincs lehetősége a véghez vitelére... Az igazi jog ugyanis – maga a lehetőség [4].

Tartósítsátok magatokat !

Az erkölcsi-etikai bűnök elkövetői általában olyan „megrövidített” egyének, akiknek esélyük sem volt a természetes út bejárására. Ha van pénzük, akkor úgy-ahogy helyzetbe hozhatják magukat, eszközök hiányában viszont erőszakoskodniuk vagy zsarolniuk kell. Mielőtt ítélkeznenek felettük, képzeljük magunkat az ő helyükbe. A világ ördögi gépezetét sajnos a kéjvágy és a bosszú mozgatja, s a hazugság olaja keni.

[1] Jn 8,44

[2] Lk 11,14–26

[3] XV. szín

[4] Jézusnak azért áll jogában vétkeket megbocsátani, mert státusa miatt lehetősége van rá ! (Mt 9,1–8)

Az embernek mindent futamidős szemléletben kellene vizsgálnia, mert a dolgok „bekerülési költsége” csak ebben az esetben bukik ki [1]. Így van ez a nemiség tekintetében is [2]. A mindent elsőpró szerelmet a hústest kémiai reakciói váltják ki, melyeket bizonyos formák, színek, hangok és fények indítanak be. Mindenki úgy érzi, hogy a bebiztosítottság érzetét keltő, birtoklás jellegű házassággal révbe ért. Főleg a vallásos férfi hiszi azt, hogy a törvényesített kapcsolat a felhőtlen szexualitással egyenlő. Ezzel szemben egy pap azt mondta, hogy ő szívesebben temet mint esket, mert az utolsó úttal véget érnek azok a fájdalmak, amik a házasságkötéssel kezdődnek.

Ezek az Írás-tudatlan, felhatalmazást nélkülöző egyházi funkcionáriusok képmutató módon viselkednek. Mindenkinek azt mondják, amit hallani akar. A pártában maradt vénlányt azzal vigasztalgatják, hogy „úgy sincs itt maradandó hazánk”, a fészekrakót viszont építkezési kölcsön felvételére biztatják. A délelőtti temetésen a délutáni esküvői beszédet fogalmazgatják, s mély gyászuk ellenére részt vesznek a lakodalomban.

A lelkievetői hitegetések és manipulálások a párkeresőket érintik a legrosszabbul. A magányosoknak a költő Ady Endrére kellene figyelniük, aki a szexet illetően bevallja: „*Jaj, ez se minden*”. Mona Lisa rejtélyes mosolya mögött tán csak egy fogszabályozó van. Az egyház ebben a tekintetben is evilág mögött kullog, szép csendben feladva évszázados hadállásait. Az élettársi kapcsolat után az azonos neműek házasságát is szentesítik.

Aki nem fogadja meg Jézus tanácsát [3], azt a szenvedély függővé teszi, így „üzembiztosan” a gyehennára kerül, azaz elhamvad a világ oltárain. A már megszerzett tudás viszont (a sóhoz hasonlóan) örökre tartósít.

Bárki, bárhol, bármikor

Zsidókeresztény kultúrkörünk papjai a létszámbeli növekedésért harcolnak... [4]. Jobban tennék, ha azért küzdenének, hogy bemelessenek ama szűk kapun [5]. Mindkét felekezetnek ugyanaz az Ajtó áll a rendelkezésére [6]. A küszöbig már sokan eljutottak, de beynitni csak azok fognak, akik megállnak a saját (teológiai) lábukon [7]. Ezek kizárólag keresők lesznek, tehát azok az egyének, akiket a vallási szervezetek nem képesek megszólítani. Az egyházak tudniillik nem az örömhírt hirdetik, csupán az azt tartalmazó szövegeket adják közre.

A mustármagról szóló példabeszéd nem a tömeges térnyerés biztosítója. A mondanivaló az egyén fejlődőképességére utal [8]. Egyre növekvő tudás nélkül hiába próbál „másképp” élni valaki, erőfeszítéseinek nem lesz valódi eredménye. A Hegyi beszéd nem az emberiséget megcélzó erkölcsi-etikai receptgyűjtemény, hanem követőknek szóló útmutatás. Ezekkel egy pap nem tud azonosulni, mert kollektívákban gondolkodik. A „hivatasos hívek” még inkább berzenkednek, hiszen ők a világba szeretnének beilleszkedni. Azt teszik, amit hit nélkül is csinálnának: dolgoznak, építkeznek, gyerekeket nemzenek.

Az egyházfiak érthetetlen módon nem akadnak fenn a lépten-nyomon tetten érhető anomáliákon, a világ arculatán megbotránkozó ateisták érzékenyebb lelkűnek bizonyulnak. Ezért illeti őket dicséret. Aki a tényeket látva tamaskodik egy jó Isten létezésében, az már megtette az első lépést megmenekülése érdekében. Ha a logionokon keresztül felveszi a kapcsolatot Jézussal, nyert ügye van. Ő bármelyik kor bármilyen nemű keresőjéből uralkodót tud faragni [9].

[1] Isz 32/124

[2] Mt 19,10–2

[3] Mk 9,43–50; Tm 88., 113.

[4] Mt 23,15

[5] Lk 13,24; Mt 7,13–4

[6] Jn 10,1–18

[7] Tm 76.

[8] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[9] Jn 10,16; Tm 109., 115.

A „kínos” egyenlet

Bevezetés

Bulányi György lelkigyakorlatos elmélkedésének egyoldalas részlete olyan témákat vet fel, amelyekről feltétlenül beszélni kéne... Ezekről a dolgokról egyébként részletesen írtam a MEK-en hozzáférhető könyveimben. Akár azt is mondhatnám, hogy aki olvasta őket, az mindennel tisztában van. Sajnos, szinte senki sem néz utána annak; milyen eligazítást nyújt Jézus. Logionjaiba rejtett kinyilatkoztatásai kizárólag azokhoz a személyekhez szólnak, akik *Gyurka bácsi szerint* se tartoznak ehhez a világhoz. Izráelt helytelenül „Isten népeként” aposztrofálja, holott a keresztények se minősülnek annak. Ez a tanítva tanuló-lással immel-ámmal elfoglalt kollektíva valójában nem az örömhírt tolmácsolja, csak az azt tartalmazó, értelmezést kívánó szövegeket adja közre... Ráadásul ezt a tevékenységét emberközpontú, vagyis materialista szemlélettel végzi. A Fiú azonban nem azokért jött, akik evilágba szeretnének beleintegrálódni.

Kereszt nélkül ?

A Bokor egykori lelke azt mondta: nincs megváltás az Út járása nélkül. Ebben igaza volt, ám se a célt, se az utat nem ismerte. A Cél ugyanis a Jézushoz való teljes hasonulás, az ehhez vezető Út pedig a teljes megvilágosodásig tartó állhatatos elmélkedés [1]. Mindent átlátás nélkül lehetetlen az a nyilvános működés, ami az Atya tulajdonképpeni akarata [2]. Ez a szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel való Fiú/Lányi tanúságtevés pedig a kivégzőkereszt előzetes felvételével jár [3]. Magyarán: minden követőnek meg kell barátkoznia a biztos és erőszakos halállal [4]. Már az apostolok is így jártak, pedig ők nem léptek Jézus örökébe, csak beszéltek és írtak róla. A tanítvány nem lehet különb a Mesterénél [5]. a Fiú-aspiránsoknak tehát számolniuk kell valamiféle kivégző-eszközzel... Ez alól csupán a keresztények mentesülnek, mert ők nem Krisztus-követők. Annak kizárólag a „kisdéd nyáj” tagjai minősülnek [6]. Ez a kifejezés elsősorban nem a kiválasztottak kis számára utal [7], hanem *újjászületett* mivoltukra. Más (világnézeti)

[1] Tm 1., 26., 93., Mt 7,7–11; Lk 11,9–13 Az Atya kizárólag szent szellemet, igazi mammont, tehát ismereteket tud nyújtani az embernek, angyalai segítségével (Tm 89., Mt 18–10; Lk 16,9–12). Az „igazságszolgáltatás” a Valóság felfedése (Lk 18,7–8), ami csak az állhatatosan keresőknek jár !

[2] Mt 7,21 Jézus rájött arra, hogy mi az, s meg is cselekedte !

[3] Mt 16,24; 20,17–9

[4] Tm 17. Aki mindent átlát, az tisztában van a saját sorsával is. Szükség esetén az Atya mások életébe is bepillantást enged (Jn 4,16–9; Isz 38b.)

[5] Mt 10,24–5

[6] Lk 12,32; Jn 10,16

[7] Tm 22.

felismerésre térés nélkül tudniillik nincs semmi ! Az Emberfi mondásai is csak ennek fényében értelmezhetőek. Tehát a keresztények és a Krisztus-követők nem egy táborba tartoznak. Vallás ide vagy oda: mindenki a világ fia, egészen addig, amíg nem helyezkedik szembe vele. Ekkor azonnal ácsolódni kezd az a kereszt, amit nem az Atya készít, hanem *e kor istene* [1], *az éter birodalmának fejedelme* [2], a Sátán.

Miért és kikhez...

Az Atya egy olyan üdvözlési „csomagot” kínál, amiben semmi rossz nincsen. Ehhez az ajándékhoz azonban szenvedések árán juthatunk hozzá. Ezt az „árukapcsolást” érdemes elfogadni, mert végső soron jól járunk. [3]. Sajnos, a túlsó világ csak úgy érhető el, ha ezt elhagyjuk [4]. A kivégzőkereszt nélküli kereszténység olyan, mint az alkoholmentes sör: pont a lényeg hiányzik belőle.

Magát a keresztet nem kell misztifikálni; az üldöztetés és a hazugság világából való kiebrudalás csak jel, annak a bizonyítéka, hogy viselkedésünk helyes [5]. Üdvtörténeti pályafutásunk persze nem nyúlhat el a „természetes”, biológiai végig. Legnagyobb szeretete annak van, aki életét adja barátaiért [6], nem az „adás-törvény” mégoly áldozatos gyakorlójának. A keresztények valamiféle „életszentséget” kívánnak megvalósítani, ám az illuzórikus dolog. Még akkor is, ha az elsőprő többség pusztán a család keretein belül célozza meg azt.

A Krisztus-követők viszont belátható időn belül, biztosan és feltartóztathatatlanul elvégzik munkáikat, még a likvidálás előtt. Veszíteni sem veszítenek semmit, hiszen az Embergyilkos a többieket is kivégzi... Azokra, akik siralomházban élnek [7], elkerülhetetlen halál vár, már a tervezés szintjén [8]. A nagy különbség az, hogy a nyilvánosan működő Fiúk és Leányok örök életet szereznek, s ítéletre sem mennek [9].

Sokszor halljuk, főleg filmekben, hogy X. Y. megmentette valaki életét... Sajna, ez nem azt jelenti, hogy tudós békességsinálóként segített neki létrehozni a Pneumáját... Eme szent „közeg” megléte nélkül azonban mindegy, hogy az illető mikor s milyen körülmények között exitál [10]. Százszor is megmenthetik biológiai életét, ha az új lehetőséget nem a megmenekülésre használja fel.

Szegény vagy alulértékesült ember nem lehet igazi megmentő. Önmagunk anyagi ellehetetlenítése és társadalmi lefokozása semmit se ér. Jézus olyan státusbéli nagyságot ígér, amellyel korlátlan lehetőségek járnak. Pneumatikus meggazdagodás nélkül, az igazi mammon hiányában nem beszélhetünk és viselkedhetünk tudás-felhatalmazta királyként, azaz szuverén módon. Sajnos, a „kicsiség” jézusi terminusának félreértése csupán egy a bulányista tévedések közül.

Az Emberfi egyáltalán nem azért „jött”, hogy összekolompoljon egy csordaszellemű nyáját. Hivatásos híveket feleslegesen győzködni, mert azokat nem érdekli az a nagy lehetőség, amin kívül nincs is más [11]. Keresztényeknek kár Jézusról beszélni... Ők be sem írják ama egyenletbe a kivégzőkereszt tényezőjét.

[1] 2Kor 4,4

[2] Efézus 2,1b A világürről, vagyis az Univerzumból van szó.

[3] Tm 15., Mt 10,34–9; Mk 10,28–31

[4] Isz 133/34,4–16

[5] Mt 5,10–2

[6] Jn 15,13; 12,24–32

[7] Isz 57/129; Jn 5,28 Az országbeli halottak vannak „sírokban”.

[8] Jn 8,44

[9] Jn 5,16–30

[10] Lk 13,1–5

[11] Mt 16,26; Tm 110. Isten „országát” csak a keresők találhatják meg !

Az elvetett kő

A Bokor tagjai ama pohár helyett [1] egy „keresztény koktélt” iszogattak, amelynek túlnyomó része kenyérkereső munkából és házastársi életből állt. A biológiai növekedést célzó sokgyermekes életformát ráadásul olyanok erőltették, akik az ezzel kapcsolatos terheket egy ujjal se mozdították. A családcentríkusság értelme a hívő fiatalság kinevelése lett volna, az eredmények azonban várákózáson alul alakultak.

Bebizonyosodott, hogy Isten „országa” nem építhető kollektíven. Egyrészt azért, mert egy szellemi fáradozás árán létrehozott lelki- vagy tudatállapotról van szó, másrészt azért, mert mivoltából fakadóan egyéni és személyre szabott módon, logikailag, a kereső fejében jön létre [2]. Mindazok, akik látható, körülhatárolható, védhető és mérhető módon akarják építgetni, kudarcot vallanak, akkor is, ha jó szándék vezérli őket. Az ember lelkén kívülre ültetett palánta ugyanis törvényszerűen elszárad [3]. Főleg akkor, ha szerénységből mások érdekében szeretnénk tevékenykedni. Sokan azt mondják: én csak vetek, az utánam jövők majd aratnak... Jézus azonban aratásba küld bennünket, a vetést ő már elvégezte [4].

Bulányi György nem igazán talált kivitelezőket grandiózus vállalkozásához. Többek között azért, mert túlon túl nagyra tartotta *az embert*. Főleg a vallásos embert. Mesterének persze nem voltak illúziói... [5]. Indirekt módon meg is mondta, hogy a bűnös és hitetlen pogányok fogékonyabbnak bizonyulnak [6]. Közösséget kovácsolni csak jó alapanyagból lehet, olyan személyekből, akik megállnak a saját teológiai lábukon [7]. Ama királyság eljövetele tőlünk függ, rajtunk fordul, de ez *egyénenként értendő*, erre utalnak az eltérő termés hozamok is [8].

Gondolkozz !

A krisztusi kereszténység nem áldozathozatalokon és törvénytartáson alapul, hanem a józan ész használatán. A Logosz a logikus gondolkodást díjazza [9]. Az Atya királyságában kizárólag egyfajta jutalom létezik; az, ami örökre megmarad [10]. Ebből az következik, hogy csak a *kicsinyeket* megítató személy gazdagodik, mert csak ő tudja átvenni (az agyában) a fizetséget [11].

Az igazi kereszténnyé levésnek tehát két fő feltétele van: az irgalmas lelkület és a Fiú szavainak, tetteinek és jelképes cselekedeteinek megértése. Terminológiája s képvilága a logionok elemzése közben válik egyértelművé. Ez az egyéni *fáradozás* nem váltható ki kollektív tevékenységekkel. Az ő egyháza személyenkénti eklézsia, mely nem ismer semmiféle hierarchiát, mert nem tagolódik vezetőkre és vezetettekre.

A Tizenkettő sajna igényelte az irányítást, így a szadduceus Jakab a fejükre tudott nőni. Ő került a jeruzsálemi gyülekezet élére, ahogy azt Jézus előre megjósolta [12]. A jó svádájú Pál simán átvehette az üresen hagyott „pápai” széket, hiszen senki sem törekedett a dicsőség után, mert kiderült, hogy az nem jár alkirályi hatalommal [13].

[1] Mt 20,22-3 Itt a megvilágosodási *folyamatról* és az azt követő nyilvános működésről van szó. Jézus válasza így értendő: Ha (várakozásaim ellenére) ki is isszátok azt a poharat...

[2] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8; Zsolt 118,22

[3] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53

[4] Jn 4,35-8; Tm 96. (Az igazi mamont teljesen el kell költeni, azt nem szabad másokra bízni.)

[5] Jn 2,24-5

[6] Lk 4,25-30; Mt 21,31b (Máté vámszedő volt, Mária céda, Péter pedig bűnösnek vallotta magát, lásd a Lk 5,8-at.)

[7] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49

[8] Tm 8., Mt 13,3-9; Mk 4,3; Isz 74b/59

[9] Mt 16,13-20

[10] vö. Mt 19,27 - 20,16

[11] Mt 10,41-2

[12] Tm 11.

[13] vö. Mt 20,20-1

A nyakig a júdaizmusba merülő, farizeusi műveltségű, önmagát a Törvény szerint büntetlennek mondó [1] címzetes apostol hozzájutott ugyan jó néhány jézusi mondáshoz, de azokba beletörött a bicskája [2]. Bemerítő János korábban értesülhetett a lényegről, ám a kinyilatkoztatásokat egy názáreti építőmester nézeteiként fogta fel [3]. Az őskereszténység századaiban több logiongyűjtemény is terjedt, kommentálásukra azonban senki sem vállalkozott. A nagykonstantini fordulat után ezek az evangéliumi dokumentumok hivatkozási alapokká váltak, értékelésük azonban tendenciózus volt.

A szövegek elterjesztése és lefordítása nagyrészt a reformáció érdeme, az értelmezést azonban megnehezítette az V. századi döntés, amely a zsidó iratokat is kanonizálta. Ennek az egyébként értékes antológiának semmi köze sincsen Jézus örömhíréhez. A nem létező üdvtörténeti kontinuitás érdekében a Könyveket a jogfolytonosság igazolására használják, amire, nyakatekert módon, alkalmasak.

Az Emberfi szellemi hagyatéka – az ún. Tamás–evangélium –, csak a 20. században került elő [4]. Az egzegéták azonban (főleg a katolikusok) nemigen tudtak mit kezdeni vele, ezért az iszlám hagyományban megőrzött logionokhoz hasonlóan marginálisan kezelték. Ezzel végzetes hibát követtek el, mert a zsinórmértékként szolgáló örök etalon mellőzésével nem végezhető eredményes újszövetségi szövegelemzés.

A hívóktól persze mi sem áll távolabb, mint az ismeretszerző olvasás. Papjaik sem tájékozódnak autodidakta módon, ők hivatali előjáróik zsebében tartják a lelkiismeretüket. Magyarországon Bulányi György volt az első, aki ezt a magatartást erősen nehezítette. Neki sikerült ismét Jézusra, az egyedüli mértékadóra, irányítani a figyelmet. Teológiájában azonban, sajnálatos módon, hithű katolikus maradt. Ez azt jelenti, hogy csak anyaszentegyháza dogmaival foglalkozott, a katekézis keretein belül. Többek között ez eredményezte azt, hogy egzegézis tekintetében nem érte el az értékelhető szintet.

Az egyetlen megoldás

Kínos egyenletébe belekalkulálja a sokgyermekes életformát, a szüzességet és a házasság felbonthatatlanságát. Ezekből jottányit sem engedne, de az egyre inkább szekularizálódó keresztények engedni fognak. Pál a maga idejében azért bagatellizálta el a dolgot, mert a küszöbön álló világvége miatt elhanyagolhatónak vette az állapotbeli változásokat [5]. A második eljövétel azonban nem térben és időben van közel, hanem úgy van jelen, mint egy *bármikor* kiaknázható lehetőség [6].

A Krisztus–követők nem problémáznak a fenti témákon, mert ők a lényegre koncentrálnak [7]. Abban viszont nem szerepel követelményként a sok gyermek, mert az új (tökéletes) ember halandó utódok helyett magához hasonló Élő testvéreket nemz [8]. Az igazi tisztaságot pedig az *egy a fontos* [9] előtérbe helyezése jelenti. Jézus szerint a ciprus a tisztaság szimbóluma, mert a csúcsa egyetlen ágával az Ég felé törekszik [10]. A már megkötött (elhált) kapcsolat természetesen felbonthatatlan, de nem azért, mert a váltivarúság kikényszerítette nemi jellegű együttélés Istentől származó szentség [11].

[1] 1Kor 4,4

[2] Az apostoli levelekből összegyűjtött jézusi logionok *Válogatott tanulmányok* című kötetemben találhatók, 128 – 135. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[3] Bővebben: uo. 33 – 44. old.

[4] Megfejtésre előkészített változata: mek.oszk.hu/14600/14682

[5] 1Kor 7,29–31

[6] Tm 71.

[7] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2

[8] Zsk 48. (Fülöp–evangélium 106.)

[9] Lk 10,41–2 (A Jézusra figyelő magdalai Mária nem éppen szüzies életet élt... vö. Lk 8,1–3)

[10] Zsk 58. (Titusz levele a szüzességről)

[11] Az egyetlen szentség a Fiúi/Leányi státus betöltése !

A megélt szexualitás magában hordozza az előbb vagy utóbb bekövetkező szétválást. Ez a formális vagy házon belüli szakítás bele van programozva a dologba. Aki Á-t mond, annak B-t is kell mondania... A függőséget okozó szenvedélyt csak a teljes absztinenciát gyakorló istengyermekek gyűrhetik le [1]. A válás jézusi tiltása tehát a szeretetlen magatartást akarja megakadályozni, ami a válóleveles gyakorlat esetén is megvalósul.

Az Emberfi egyik igehelyen se buzdít házassodásra vagy családalapításra. Ő maga sem élt párkapcsolatban. Mária Magdolnával való feltételezett románca a fantazmagóriák birodalmába tartozik. A Tizenkettő időről időre ki akarta rekeszteni a nőt a tanítványok sorából [2]. Ha valóban gyengéd kapcsolat lett volna közöttük, akkor meg sem merték volna pendíteni a dolgot. Az egykori céda egyszerűen okosabb volt náluk, erről evangéliumának megmaradt részletei tanúskodnak [3].

Sajna, akad olyan, magát teológusnak hívató személy, aki azt állítja, hogy a rangvitázó apostolok elé példaképül odaállított kisgyermek a Mester (egyik) vér szerinti utóda volt [4]. Már Bulányi György is melléfogott e jézusi kép magyarázatával [5], de ez a feltételezés minden szentírási alapot nélkülöz. Csak arra jó, hogy rámutasson az „exegéta” inkompetenciájára. Ha nem anullálná a János-evangéliumot, akkor abban elolvashatná, hogy a szent Szellem elküldéséről és megkapásáról van szó [6]. Az igazi mammonban való részesedésnek ugyanis a gyerekekre jellemző, ismeretszerzést célzó, lankadatlan kérdezősködés a feltétele [7].

Sokak szerint a papok nyugodtan megnősülhetnek. Ezek a többségnél elhivatottabb személyek azonban elméletileg Fiú-aspiránsok... Tettükkel tehát hatalmas akadályt gördítenek Krisztus-követésük elé. Ez akkor is igaz, ha lépésüket monogám, felbonthatatlan és sokgyerekes házassággal igazolják, maguk s híveik előtt... A mindenki számára üdvös celibátus nem „pusztán egyházi rendelet”, amely egy tollvonással visszavonható.

Gyurka bácsi szóban forgó lelkigyakorlatos sorai szerint a nyugati világban óriási igény van a megszorításokkal nem járó kereszténység iránt. Ma már hazánk is Európához tartozik, az itteni hívők is jól akarnak élni, nemi korlátozások nélkül. Ez azért van így, mert maga az evilági élet – nemi jellegű. Aki ezt kiveszi belőle, az tulajdonképpen az egészet kihagyja. A világgal tudatosan szembe helyezkedő Krisztus-követő pontosan ezt teszi !

Azt kell eldöntenünk hát, hogy a kínos feladványban szereplő „x” mivel egyenlő... Kereszténységgel vagy Krisztus-követéssel... Alkoholmentes sört akarunk inni, vagy bele szeretnénk kóstolni az új borba, Atyánk országában...

[1] Mt 19,10-2; Mk 9,43-50

[2] pl. Tm 20., 115.

[3] Jézus mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázzatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !”. Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjetek hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... (Pap. Berol.)

[4] Mt 18,1-7; Mk 9,33-7; Lk 9,46-8

[5] Szerinte a lurkó a társadalmi kicsiség, az önként vállalt alulértékesítés szimbóluma.

[6] Jn 13,20

[7] Tm 93., 95., Mt 7,7-8; Lk 11,9-13 Az Atya kizárólag szent szellemet tud adni az embernek !

Néhány szög a koporsóba

– materialista propagandák temetéséhez –

1.

A Krisztus-követők nem ószövetségi alapokon állnak, s nem is a páli levelek szerint tájékozódnak, hanem Jézus logionjait igyekeznek kihüvelyezni. A keresztény egyházak tanításában sajnos összemosódik ez a három, teológiai feszültségeket okozva. Az V. században viták voltak arról, hogy kanonizálják-e az ótestamentum könyveit. Jézus egyáltalán nem tisztelte a Törvényt, ezért is végeztették ki az abból élő mértékadók.

2.

Az evolúció „ténye” éppen az utóbbi időben és materialista tudósok által kérdőjeleződött meg. Ez az (esetleges) folyamat azonban nem zárja ki az isteni teremtetést. Több keresztény filozófus is azt vallja, hogy az Isten által teremtett anyag ébredt öntudatra. Az általunk vizsgált időszak valódi hosszára nincs rálátásunk: emberileg nézve elég tetemes, ám az (időtlen) alkotó szempontjából rövid is lehet. Természetesen más bolygók civilizációi is szóba jöhetnek, az Abszolútum ilyenén való „korlátozása” gyerekes féltékenység.

3.

Isten nem várt több ezer évet a kapcsolatfelvételt: az ő napja mindig sütött, a mi redőnyünk volt sokáig leeresztve. Minden kultúrkör azt állítja, hogy őket szemelte ki a nagy „üdvörtörténeti” célra, a júdaizmus egyszerűen nem lóg ki a sorból... Ők ugyanazt mondják, amit a többiek, hisz mondani bármit lehet... Ettől persze a népnemzeti kiválasztottság és szövetségkötés nem valósul meg, mert a lélektől lélekig érő (közvetlen) istenkapcsolat – természeténél fogva – kollektív módon nem jön létre.

4.

Isten egyáltalán nem örködött (állítólagos) népe felett. Izráel vereséget vereségre halmozott, évszázadokra eltűnt a térképről, s holokausztot élt át. Diszkriminációval tehát nem vádolhatjuk az Urat...

5.

Az ószövetségi istenkép a korabeli teológusok személyiségéről rántja le a leplet. Ők adták az Úr szájába többek között a Ter 1,28-at is: *hajtsd uralmad alá a földet...* De nem egy kitalált Istenről van szó, hanem arról, hogy olyasmiket vetítettek beléje, amik nem jellemzőek reá.

6.

A 613 parancsolatból álló Törvénynek Mózes a szerzője. A Tízparancsolat Hammurabi és a mediterráneum törvényeinek esszenciája. Bárki hozzáírhat még párat, de csak az után, ha az előzőeket megtartotta... A modern moralitás csupán papíron haladja meg az ősit, hiszen az ember mindig megszegi a törvényeket (Jn 7,19b).

7.

A homoszexualitást minden vallási szervezet kárhóztatja, tudniillik az egyházak érdekeltek a biológiai növekedésben. A melegeknek ugyanannyi joguk van lemondani a nemiségről, mint a heteróknak. A mindkét oldalon jelentkező problémának ez az egyetlen megoldása. A szenvedélyes szex fenyegetést jelent az egyén számára, mert a függőség akadályozza a tökéletes (pneumával is rendelkező) ember kifejlődését (Tm 88.).

8.

Noé története nem biztos, hogy fikció. Ha nem globális eseményt képzelünk el, hanem regionális jelenséget, akkor hihető. Nagy hiba, hogy mindent a nem létező „üdv történet” folyamába akarunk beállítani.

9.

Jézust nem a virágvasárnapi tömeg íteltette el... Pilátus „tárgyalótermi aulájába” közrendűek be se mehettek, a férőhely is korlátozott volt. A megszállt nép ünnepeihez igazodó amnesztia gyakorlása pedig nagyon is logikus lépés (bármely) diktátor részéről. Ha pl. március 15-én engedjük ki a politikai foglyokat, azzal azt demonstráljuk, hogy erőnk teljében vagyunk: egyáltalán nem félünk töledek... Ne feledjük: a vád mindhárom személy esetében lázadás-lázítás. A helytartónak édes mindegy volt, melyiküket engedi el...

10.

Hogy Jézus rasszista (zsidó nacionalista) lett volna? Akkor miért helyezte piederstálra a római századost, miért példálózott egy (irgalmas) számáiaival, miért hivatkozott szírekre (Lk 4,25–7), miért magasztalta fel a kánaáni asszonyt? S legfőképpen: zsidó hallgatósága miért tartotta őt (tkp. jogosan) pogánynak? (Jn 8,48)

11.

Jézus filozófiája egyáltalán nem irracionális. A szerző által citált idézetek (a „lista”) még szövegkörnyezetükből kiragadva is érthetőek. Ehhez mindössze annyit kell tudni, hogy az Emberfi nem akart vallást alapítani. Tehát nem a (jövendő) keresztényekhez szólt. Egy-szersmindenkorra tudatosítani kell, hogy logionjai kizárólag az őt (életútjában) követni akaróknak szólnak ! Mivel a tanítvány nem lehet különb a mesterénél, maximum 1–2 esztendeig működhet – aztán jön a likvidálás (Mt 16,24). Ilyen körülmények között kinek van kedve-lehetősége-ideje dolgozni, szexelni, pereskedni, bespejzolni? A Krisztus-követés és a kereszténykedés bizony két dolog. Az egyik (örök) életet eredményez, a másik pedig (országbeli) halált...

12.

Az igazi kereszténység időszaka az Emberfi fellépésétől a távozásáig tartott. Az egykori názáreti építőmester a mennyekbe ment ugyan, de a földön látta meg a napvilágot, itt is született újjá. Ez a (viszonylag hosszú) elmélkedési folyamat teljes megvilágosodásban tetőzött. Ennek erejében Jézus sohasem a „világvégeről” beszélt, hanem ama „királyság” közelségéről. Mi lehet közelebb hozzánk, mint egy bennünk rejlő lehetőség felismerése és kiaknázása? Isten országának eljövetele *rajtatók fordul*, csak *töletek függ...*

(Tm 71., Lk 17,20–1; Jn 4,25; Isz 110a/216,7)

13.

Jézusnak esze ágában sem volt „szabad zsidó államot” létrehozni, ez Bar Kochba és a szabadon bocsátott Bar Abbás célja volt. Az Emberfi sohasem tetszelgett a politikai messzi szerepében. Ellenkezőleg: többször (logikailag és jelképes módon is) visszautasította a nép által felkínált hatalmat. Az elfogatása és kereszthalála körüli fejtegetések kritikán aluliak. A szerző sommás „elemzései” és alaptalan minősítései megmutatják, hogy egy kontár egzegétával van dolgunk.

14.

Szerzőnk szemfülesen állapítja meg, hogy az örök életet nyert emberek első hulláma a felmenői nélkül találja magát a Mennyországban. Igazán tudhatná, hogy „odaát” nincsenek szülők, gyerekek, férjek, feleségek és hasonlók... (Mt 22,30). Ott úgy fogunk egzisztálni, ahogy Isten angyalai. Ezt persze a homo sapiens (geocentrikus és emberközpontú szemlélete miatt) nem tudja elképzelni. A dolog azonban fordítva van! E földi lét számát olyannyira perturbálnak, hogy a Valóságban élők fel se tudják fogni: mire jó a nemileg meghatározott hústest és az undorító anyagcsere. Bizony, egy jó Isten nem tervez játszótér mellé kanálist...

15.

Helyes a meglátás, hogy az Univerzum kaotikus és diszharmonikus. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nincs Isten, csak azt, hogy nem ő csinálta. Ez kérem egy demiurgosz műve, aki az ember szempontjából isten, az Abszolútum felől nézve viszont nem az. Aki nyitott szemmel jár, az észreveszi, hogy a világ (az arculatával) minden percben leleplezi alkotóját (Tm 4.). Jézus beszélt erről a Tékozló fiúról, aki önfejűen kikérte jussát, hogy önző módon és mások kárára élje ki magát.

16.

Ha nincs Isten, csak az anyag természetes egzisztálása (materializmus vagy panteizmus), akkor sokkal szebb lenne a világ. A természet ugyanis öngyógyító módon képes regenerálni magát. A harmónia hiánya éppen azt jelzi, hogy a Gépezet ördögi mechanizmusok mentén forog. A gonosz és személytelen erők automatizmusát időnként kézi vezérlés váltja fel. A bioszféra véres körforgása bizony sátáni tervezésre utal... Az emberek pedig azért gonoszak, mert „programvezérlésű automataként” atyjuk akaratát teszik (Jn 8,37–47).

17.

Epikurosz nem jött rá arra, hogy mi a Rossz oka. Talán azért, mert élvhajhászásai közepette nem is kutatta... A teodicea nélküli filozófia viszont komolytalan.

18.

A vallásos emberek imája gyakorlatilag semmit se ér, Jézus nem is ösztönözte ilyesmire tanítványait (Tm 13.). Az egyházak persze istenkapcsolatnak minősítik az imát, és ezt a hiszékenyek be is veszik. Ez az önszuggesztió valójában csak az istenkapcsolat pótléka. A homo sapiens azért elégszik meg vele, mert igazából nincs is igénye többre... A Fiú-aspiránsoknak – fejlődésük során – a Miatyánkot kell imádkozni, mindaddig, míg szert nem tesznek a közvetlen istenkapcsolatra. Imának az ebben való egyre mélyebbre merülést nevezhetjük. Ehhez az Erőt szippantó Lélek-zetvételhez azonban Fiúi státusban kell lenni !

19.

A vallásos emberek hite nem jelenthet előnyt abban a világban, ami ateistáknak készült. A sátánná lett Tékozló fiú pont egy olyan életteret kíván felmutatni (magának és másoknak), amely Isten nélkül is üzemel. A naiv homo sapiens körbetekintvén úgy látja, hogy kontraszelekcio van, pedig csak a Gépezet rendes működését konstatálja. Egyetlen ország sem állhat fenn, ha meghasonlik önmagával, életterünk viszont már elég régi... Köszöni szépen, jól van, a megváltás pedig úgy hiányzik neki, mint ablakos tótnak a hanyatt esés. Ki-ki a maga lovait futtatja, itt tehát a világ fiainak megy jól a sora. A Krisztus-követők számára éppen az üldöztetés az a jel, ami azt mutatja, hogy a jó Úton járnak. Aki „tulajdonképpen” elégedett a sorsával, annak terepszínű a pofája...

20.

Isten igenis gyógyít és feltámaszt, csak ezt elég nehéz keresztülvinni egy olyan közegben, ahol a biológiai halál természetesnek számít. A formális tekintélyek szerint az embernek be kell illeszkednie „a teremtés rendjébe”. Ha ez igaz, akkor minden betegség normális dolog, hiszen végső soron a hústest mulandósága okozza őket. Amikor az egyház Isten akarataként állítja be a halált, káromolja őt. A szent Szellem káromlása tulajdonképpen nem más, mint a logikátlanság. A hívők bizony „vakok a szívükben” (Tm 27.), mert nem ütköznek meg a naponta tapasztalható dolgokon. Éppen azt veszik természetesnek, ami rettenetes, és akkor rettennek meg, ha az Erő működésének lesznek tanúi.

21.

Istennek nem az ereje kevés a „csodatételhez”, hanem a lehetősége. Jézus előtt és után még senki sem adott neki módot arra, hogy demonstráljon bizonyos dolgokat. A közhi-delemmel ellentétben Isten nincs ott *mindenhol*... A Tékozló fiú szabad akarata miatt nem törhet be (kívülről) annak birodalmába. A Jóisten kizárólag a Fiává vagy Leányává lett személyekben nyilvánulhat meg. Ha teheti, azonnal tanúságot tesz a világ ellen, lerombolva a Sátán műveit (Jn 7,7; Róm 8,19–22; 1Ján 3,8b; 5,19), a keresők fejében is !

22.

Isten útjai nagyon is kifürkészhetők, csak hogy a válaszokhoz ismerni kell a kérdéseket. A homo sapiens sajnos nem kereső, hanem *sodródó* lény. A széles úton haladó hívőkre is nagy veszélyek leselkednek, mert az „általános gondviselés” tévhite miatt bebiztosítva érzik magukat. Isten azonban nem felügyelhet egy olyan világra, amelyhez semmi köze sincsen. Biztos „helyre” (Tm 23., 59.) csak a „kisdéd nyáj” (Lk 12,32) tagjai kerülnek, tudásuk folytán (Mt 11,25–30). Az ismeretek megszerzéséhez azonban más (világnézeti) felismerésre kell térni. Jézus már kinyitotta a mennyei nagykövetség ajtaját... Aki állhatatosan kopogtat, bebocsátást nyer (a tudás tárházába) !

23.

A nemek egyenjogúsága csak „országbeli” értelemben valósulhat meg. A nőemancipáció kérdése mindaddig megoldhatatlan, amíg emberek vagyunk. Aki már „Istennél van” (Mt 19,26), vagyis létrehozta a Pneumáját, annak ez nem jelent problémát... Erőfeszítéseket persze a gyengébb nemnek is kell tennie ! (Tm 115., Lk 10,38–42). Jogi értelemben a nők is egyenrangú felekké válhatnak, a társadalom majd minden terén jelentkező alárendeltségüknek azonban biológiai okai vannak. E kor istene (2Kor 4,4) „kiszűrte” velük, s ez nem felfogás kérdése, hanem tény. Ők bajlódnak a havi vérzéssel, a kihordás és a szülés kínjaival, a nem kívánt terhesség következményeivel. Akkor is, ha nemi erőszak áldozataivá váltak. Rájuk hárul a szoptatás és a gyermekgondozás, nekik jut a háztartási munkák túlnyomó része, ami mellett gyakran kenyérkereső tevékenységet is folytatniuk kell. Jézus e tekintetben megtette, amit lehetett: a Tizenkettő berzenkedései ellenére is tanította a nőket (Tm 20., 61., 115.).

24.

A „megváltás” nem jézusi tan, ő ezt a kereskedelmi kifejezést nem is használta. *Megmenekülni* csupán az fog, aki nem az üdvözülési rátával foglalkozik, hanem a szoros úton haladva eléri ama szűk kaput, és át is lépi a küszöböt (Lk 13,23–4; Tm 76., Jn 10,9). Az Atya akarata tudniillik egy konkrét dolog, ahelyett semmi mást nem lehet csinálni. Illetve, lehet, de jutalom nem jár érte, legfeljebb verés (Lk 12,47–8). A társadalmi reformerek hiába tartják majd a markukat: közéleti rendcsinálásukért csak tenyerest fognak kapni.

25.

Isten nem büntet és nem is jutalmaz „üdvörtörténeti” értelemben. Utolsó ítélettel záruló, evolúciószerű, kollektív üdvörtörténet tudniillik nem létezik. Ez egy fantazmagória, mely a geocentrikus és emberközpontú szemléletben gyökerezik. Az igazi üdvörtörténet nem más, mint az egyénben végbemenő eredményes megvilágosodási folyamat. Isten országát tehát nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust. Főleg nem mások számára ! Senki sem fog üdvözülni azért, mert valakiket megtérített. Királlyá válás nélkül ilyesmire esélyünk sincs.

26.

A mennyek országába senki sem léphet be ajánlólevéllel, igazolással, netán méltányosságból. Oda a papi státus és az „életszentség” is kevés. Pneuma nélkül mindenki kívül reked. Az Atya már elkészítette a személyre szabott lakodalmas ruhákat, s kinek-kinek fel kell öltenie a magáét... Akit ebben meggátol a lelkülete, az nem tud mit kezdeni a meghívással. Vannak, akik szívesen maradnak a külső sötétségben, mert ott érzik jól magukat. Ezek nem élnek a fantasztikus lehetőséggel, inkább ahhoz a világhoz ragaszkodnak, ahol a pokoli körülmények miatt időnként sírva és fogcsikorgatva lehet csak élni (Tm 64., Mt 22,1–14; Jn 3,19–21).

27.

Hogy a világ jobb hely lenne, ha eltűnnének róla a vallások?... Hamarosan megtudjuk, mert a teljes szekularizáció felé haladunk. Sajnos, magával az emberrel van baj, aki megideologizálja a cselekedeteit. Persze, vallási meggyőződés nélkül is lehet bűnözni...

28.

Az Emberfi általában nem a Földön túli Mennyszágról beszél, hanem Isten uralmának (hatásának) e földön való kiterjedéséről-érvényesüléséről (vö. Tm 114.). A „végső cél” nála a „királyi” státus elérése, ami egyszerre jelent megmentődést és megmentési képességet. Aki eléri ezt az „üdvözült” lelkiállapotot, már biológiai életében szert tesz az öröklésre. Átlényegülése-feltámadása után csak a hústestét lehet megölni (Mt 10,28), életre nemzett Pneumája (igazi éne) sértetlen marad. Akinek közvetlen istenkapcsolata van, az bármit megtehet (Mt 9,5), benne viszont nem lehet kárt tenni (Jn 14,30).

29.

A homo sapiens „alanyi jogon” nem veheti igénybe a hegymozgatásra is képes Erőt, mert az ember nem Isten teremtménye. Az ilyesfajta hatalomgyakorlás csupán az újjá- illetve „kétszer született” Fiak osztályrésze (Mt 9,8). A keresztények hiába lengetik a feszületet vagy a Bibliát, Jézus nevével sem tudnak csodát tenni. Ez kizárólag az Emberfi nevében (azaz státusában) kivitelezhető. A Krisztust követő személy egy Mestere által kívánt teljes hasonuláson megy át. Ez az ún. eucharisztia „nagy titka” ! Az oltáriszentség vételekor azt nyilvánítjuk ki, hogy olyanok akarunk lenni mint ő, azt szeretnénk csinálni, amit ő tett. Ezzel teljesítjük az Atya akaratát, ami nem más, mint a mielőbbi, tanúságtévő nyilvános működés !

30.

A „kereszténykedés” valóban logikátlan és haszontalan életforma. Az emberek fiai bizony a halálnak nemzenek és a pusztulásnak építenek (vö. Isz 104/218; Tm 27.). Halottaikat képmutató módon „megboldogultnak” nevezik, de a temetésen sírnak, mert zsigereikben érzik az evilági lét értelmetlenségét. „Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve” – ennél nagyobb dőreség aligha fogalmazható meg. Aki Ad, az nem vesz el, s aki Vesz, az nem ad vissza. Itt olyan dualizmus érhető tetten, mely minden vallásban benne rejlik, ugyanis mértékadó személyiségeik nem ismerik a Rossz okát és természetét (Mt 12,22–30).

31.

Amíg nem jövünk rá arra, hogy *hol* vagyunk, addig gyakorlatilag semmit sem tudunk... Jézus pontosan ezért szorgalmazza a más (világnézeti) felismerésre térést. Állítólagos hívei gályarabokhoz hasonlítanak, akik a sötét hajófenékben mások kétes értékű céljaiért dolgoznak, s közben fogalmuk sincs arról, hogy merre tartanak. Ha felhatalmazást nélkülöző, önjelölt kapitányuk rosszul navigál, akkor az evezőpadhoz láncolva pusztulnak el.

32.

Jézus biológiai halálakor történtek bizonyos események. Ezekre természetes magyarázatot is lehet találni. Ha egy kisebb földrengés következtében hasadoznak a sziklák, és a sírok elé hengerített kövek elgördülnek, akkor a Templom kárpitja is simán kettészakadhat... A kérdés csak az, hogy ezeknek van-e üdvtörténeti jelentősége. Ezt az „alvó szentek feltámadása” eléggé valószínűsíti. A jézusi terminológiában az *alvás* egyértelműen a biológiai halálra utal (vö. Mt 9,24). Ha tehát a korábban elhunyt érdemdús személyek meglátogathatták egykori életterüket, akkor ebben az Emberfinek is benne lehet az „ujja” (vö. Lk 11,20). Vagy úgy gondoljuk, hogy csak a felszínen képes csodát tenni, két méterrel a

föld alatt már nem? Aki megkötözi a Sátán kezeit, az felforgathatja a házát (azaz helyre igazíthatja ördögi rendszerét). Ne feledjük, hogy Isten a kövekből is tud fiakat támasztani magának ! (Tm 18.)

33.

Hasonlat: evilág egy zavaros vizű tó, amelyben humanoidok kapálóznak, már megfulladt sorstársaik hullái között. Az Emberhalász csupán azokat tudja megmenteni, akik feléje nyújtják a kezüket. Vannak, akik élvezik a felelőtlen lubickolást, ezek nem kíváncsiak ki a partra. Voltak olyanok is, akik szerettek volna kikapaszkodni, de nem volt fogódzójuk. Jézus ezeket is visszahúzza a Láthatatlan Ország (Mt 16,18c) határai mögül. Az nem számít, hogy már meghaltak, mert a biológiai élet és a biológiai halál között nincs szignifikáns különbség. Példa: egy alvó és egy éber ember „teljesen más” állapotban van, de ettől lényegileg még nem áll be változás. Minőségi ugrás csak a Pneuma megjelenésekor tapasztalható. Aki megismeri magát (Tm 2.), az Életre nemződik, vagyis feltámad. Ez az „átmenet” a külvilág számára érzékelhetetlen (Jn 5,21–9), mert az Atya királysága nem látható módon hódít teret a kereső személyben (Tm 114.). A növekedés a Fiú-aspiráns számára is mérhetetlen (Mk 4,26–8). Tőle csak azt várják el az angyalok (Tm 89.), hogy a mustármaghoz hasonlóan fejlődőképes legyen.

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A borítón lévő fotót Szegedi Kálmán készítette

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható
A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles
e-mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.